

RAHVAKASVATUSTALITUSE TOIMETUSED

AKTUAALSEID KÜSIMUSI

RAHVAKASVATUSTALITUSE
KURSUSTE
LOENGUTE KOKKUVÕTTEID

I

EESTI KIRJASTUS · TALLINN

AKTUAALSEID

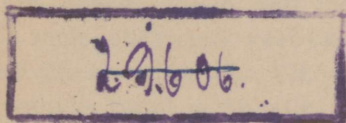
KÜSIMUSI

I

AKTUAALSEID KÜSIMUSI

RAHVAKASVATUSTALITUSE
KURSUSTE
LOENGUTE KOKKUVÕTTEID

I

1942

POLIITILISEST OLUKORRAST

Dr. Paul Schloimann

(Kokkuvõte 18. aprillil 1942 peetud saksakeelsest loengust)

Juhi käsul on Saksa sõjavägi astunud võitlusse plutokraatlik-bolševistliku maailmavaenlase, rahvusvahelise juutluse ja kõigi tema kaaslaste hävitamiseks. Täna teab nii terve maailm kui ka meie vaenlased, et võit tolles võitluses võib kuuluda ainult meile. Nii see peab olemagi, sest hädaoht, mis ähvardab kogu kultuurmaailma meie vaenlaste võidu puhul, on nii kohutav, et selle lõppu isegi veriseim kujutlusvõime meie silmade ette ei suuda manada. Nii mõnigi võib imestada, et just plutokraatlikud demokraatiad ja bolševistlik loomastunud inimmass on ühinenud võitluseks meie vastu. Tahaksin siinjuures lühidalt selgitada selle teguviisi põhjuseid ning meie võitluse eesmärki.

Saksa rahvas on alati olnud töökas rahvas. Ta pole kunagi tundnud teiste rahvaste orjastamist ega rõhumist selleks, et neid lasta töötada enda kasuks. Ainuüksi omaenese virga, ausa ja korraliku tööga teenis saksa rahvas oma igapäevast leiba, ja ajal, kus teised rahvad olid loonud endale juba maailmariike, polnud meie, sakslased, veel üks rahvaski. Selleks, et liita saksa rahvaid üheks rahvuseks, oli vaja Bismarcki. See sündinud, oli saksa rahvas rahul ja õnnelik, sest ta leidis endale elatumisvõimaluse omal maal ning ei vajanud ülejäänud maailma. Ent aeg möödus. Meie rahvas oli sigiv, teda sai ikka rohkem ja rohkem, ja nii pidi paratamatult tulema aeg, kus saksa talupoeg ei saanud enam jagada oma maad, sest seal jätkus elamisruumi ainult ühele poegadest, kuna teised pidid otsima käsitöölistena või töölhistena leiba taaselustunud tööstuslinnades. Kuid isegi siin leiti õige lahendus: see, mida omal maal toodeti, seda võidi ka omal

maal turustada. Ikka olime veel rippumatud ümbritsevast maailmast. Ent ka too aeg möödus. Meie rahvas kasvas ja kasvas ja nii pidi paratamatult tulema päev, kus meie riigi piirid muutusid liiga kitsaks, kus me end enam omas riigis toita ei suutnud ning pidime otsima teed maailma, et osa võtta maailmakaubandusest.

Siinjuures pörkusime esmakordselt oma praegusele peavaenlasele Inglismaale. Sellele Inglismaale, kes ei osanud muud, kui olla maailma ainuvalitsejaks, ning kelle armulist nõusolekut vajasisid teised rahvad, kui nad tahtsid maailmakaubandusest osa võtta. Ning too Inglismaa nägi juba algusest peale, et oleme temast tublimad ja virgemad. Ta teadis, et Inglismaa maailmavalitsemisel on lõpp, kui saksa rahvas end saaks levitada üle maailma. Ning seepärast on ta algusest peale kõikide vahenditega võidelnud meie vastu, alustades vale ja laimuga. Tol ajal oli tal veel võim sundida meid kaupu, mis saadeti välismaale, varustama templiga „*Made in Germany*“ ning seletada seejuures viimasele kui neegrile ja botokuudile, et saksa kaup on halb, palju halvem teiste omast, ning et too, kes saksa kaupa ostab, laseb end alt vedada ja petta. Ning tal õnnestus tolle propaganda abil saksa konkurentsi mõningaiks aastateks tõesti kahjutuks teha. Ent siis lõi meie kaupade kvaliteet end ometi läbi, sest meil olid ju parimad töölised, parimad leiutajad ning parimad inšenerid ning pikapeale märkas ka rumalaim, et Inglismaa teda petab, ja äkki tahtsid kõik osta ainult selliseid kaupu, mis kandisid saksa templit.

Seega oli Inglismaa oma esimese võitluse meie vastu kaotanud ning ta pidi otsima teisi vahendeid võitluse jätkamiseks. Aeg ei lubanud teda veel sõjalise jõuga või teiste maade abil meile kallale tungida — ta pidi hakkama ausalt ja korralikult töötama, nii kibe kui see talle ka oli. Äkki oli too ilus aeg, kus inglise kaupmees kella 10, 11 või 12 ajal bürosse ilmus, jalad lauale viskas, lehte luges, teisi käsutas ning raha endale tasku pistis, äkki oli too aeg möödas. Nüüd pidi tema, täpselt nagu

sakslanegi, looma, rängalt töötama ja tegutsema. Ning seda ta polnud õppinud, seda ta ei suutnud. Seepärast oli too võitlus talle lootusetu ja ta alustas seda, mida meie nimetame blokaadiks. Ta ässitas teisi rahvaid meie vastu üles, et need tema käsul oleks valmis meile kallale tungima ja igäüks maailmas nägi, et kokkupõrge Saksa- ja Inglismaa vahel on paratamatu. Ainult Saksa valitsused ja saksa rahvas ei tahtnud uskuda, et ühte rahvast ainult seepärast jälitati, et ta oli teistest ausam ja korralikum. Me nägime ainult enda edu: eelmise sajandi 70-is aastates seisime maailmamajanduses 13. kohal, 1913. a. olime juba teisel kohal ning iga taiplik inimene võis sõrmedel lugeda aega, mil olime jõudnud kõikidest ette.

Ning seda ei tohtinud juhtuda! Pidid kõlama paugud Sarajevos ning puhkema Maailmasõda. Ja see näitas meile uhkelt: meie oma oli ka ajaloo parim sõdur. Kõikjal saavutas Saksamaa võite, kõikjal seisime vaenlase maa-aladel ning ükski sõjaväeline võim maailmas poleks suutnud saksa rahvast võita, kui meie valitsused oleksid end ettenägelikult varustanud tagavara-dega hädaaegade vastu. Seda polnud aga sündinud ning nii saavutas Inglismaa poolt teostatud blokaad oma sihi. Sajad tuhanded saksa naised ja lapsed pidid surema nälga ning saksa sõdur pidi, toidetuna kuivatatud juurviljaga, astuma vastu maailma parimini toidetud ja relvastatud armeele.

Ent isegi kõik see poleks suutnud meid viia langusele. Seal astus esile Inglismaa hingesugulane ja liitlane — rahvusvaheline juut. Ka too vihkas kõike, mis oli saksapärane, sest see töötas tema vastu. Ta oli juba aastakümneid püüdnud saksa rahvast teha reeturiks oma kodumaa vastu ning leidis ka nüüd, meie rahva suurimas viletsuses, olendeid, kes olid valmis oma võitlevale rahvale oda selga torkama.

Nüüd olime siis ometi niikaugel, nagu nemad soovisid. Nüüd pidime neile tingimusteta alla vanduma. Ning meie vaenlased juubeldasid. Nad uskusid, et nüüd on tulnud nende aeg. Rahu ajal kartsid nad saksa rahvast tema tubliduse pärast. Sellele

kartusele lisandus sõja ajal veel taltsutamatu vihkamine, sest alles siis nad nägid, kui palju meie neist õieti igas eluvalduses üle olime. Tingituna sellest hirmust ja vihkamisest, tundsid nad kõik vaid ühte soovi: hävitada kõike seda, mis oli saksapärane. Selle sihi saavutamiseks pidid nad valitsema meie igapäevast elu, pidid meid poliitiliselt ja majanduslikult orjastama.

See, mida nad maailmale nõndanimetatud rahulepingute näol esitasid, kõik see oli vaid väline stafaaž — tõeliselt tahtsid nad palju, palju enam: nad ei tahtnud enam kunagi hirmu tunda Saksamaa ees. Siis võtsid nad inimestelt, kes oma tööka elu jooksul midagi olid kogunud, inflatsiooni abil viimase. Saksa talupoeg pidi lahkuma oma maast ning rahvusvaheline juut hakkas sellega spekulerima. Saksa tööline kaotas oma töökoha, kuni ainuüksi vanas riigis oli 7 miljonit nälgivat töölisperekonda. Seda arvu taheti veelgi suurendada, et meie rahvast viia meeleheitele. Ta pidi langema bolševismi rüppe. Siis oleks teostunud prantslase Clémenceau sõnad, mis ta oli väljendanud kõigi meie vaenlaste ülesandel: „Maailmas on 20 miljonit sakslast ülearu!“ Need oleks tapetud ainsa ööga ning teised, kelledele oleks jäetud elu, oluks küllalt head olema orjaks teistele rahvas-tele. Ning nad pidid saama meie poliitilise elu valitsejaks. Selleks otstarbeks andsid nad meile nn. demokraatliku riigikorra, mis pidi meid tegema õnnelikuks. Nad jaburdasid vabadusest, ilust ja auväärsest ning hõõrusid aina käsi, kui Saksamaal tekkis parteisid nagu seeni maast. Nad naersid omale habemesse, kui üks sakslane teise maha lõi, sest et see kuulus teise parteisse kui tema. Nad tegid kõik, et saksa rahva sees õhutada viha teineteise vastu, nii et oleksime ise vastastikku teineteist maha nottinud ning sellega nende tööd kergendanud.

Nad tahtsid mürgitada saksa noorsoo hinge. Suurlinnades pidid 12—14-a. kooliõpilased oma õpetajate juhatusel osa võtma juudi teadlaste nn. selgitusloenguist, kus nendele sigadele oli antud võim meie noorsugu üdini rikkuda. Nad kutsusid lapsi üles samasugulisele läbikäimisele ja polnud kedagi, kes neile

sega oleks võinud keelata. Nad püüdsid kõike seda, mis meile seni püha oli, välja kiskuda meie südameist. Äkki polnud need 2 miljonit, kes olid maailmasõjas andnud oma elu meie kõikide eest, langenud mitte au eest võideldes, vaid ebaaususe lahinguväljal. Mäletan ühte näidendit, millist etendati tol korral Wiesbaden. Selles näidendis esines „Ballaad surnud saksa sõdurist“, mille sisu lühidalt kokkuvõttes oli järgmine:

Tagalasse oli jõudnud käsk — vajatakse jälle uusi mehi frontile. Ning tagalas istuti koos ja peeti nõu, kuidas sellest käsust mööda hiilida. Ning leitigi pääsetee. Moodustati rongikäik. Etteotsa asus preester, temale järgnesid halastaja-õed paljastatud rindadega ning siis tulid mehed, mehed, kes kandsid tohutut hulka viina. Nii jõudsid nad kangelaskalmistule ning hakkasid lahti kaevama surnud sõdurite haudu. Siis kallaskid nad poolmädanenud laipadele nii palju viina sisse, kuni need uuesti elama hakkasid, tõstsid nad haudadest välja ja asetaskid halastaja-õdede paljastatud rindadele. Ning nii, kantuna viinast ja himurusest, marssisid need surnud sõdurid tohutule orgiale, kuni nad jälle surnult kokku langesid.

Ning midagi säärast julgeti tol ajal meie rahvale pakkuda! Ning kui leidis mehi, kes ei lasknud seda endile meeldida, tuli põlitse, sest see, mida juudid esitasid meie endi hukatuseks, seisis ju riigi kaitse all. Ning saksa rahvas? Ta ei teadnud, milliseid kavatsusi tema suhtes seipitseti. Ta uskus, et tema huvid rahva poolt valitud saadikute käes on heades kätes. Olen kindel, et kui oleks teatud, kuidas Riigipäeval ja teistes parlamentides meie asju aeti, oleks saksa valija tema poolt valitud rahvasaadikule vastu kõrvu andnud. Nii alatu oli see, mida seal seipitseti. Nii tohtis ametliku riigipäeva-stenogrammi järele üks juut kriminaalnõukogus avaldada soovi, et Saksamaal oleks tulevikus lubatud suguline läbikäimine õdede-vendade vahel. Ning kui leidis saadik, kes sellepeale ütles „Häbi!“, seletas sama juut talle pilkavalt naerdes: „Härra kolleeg, te ei tarvitse ärritada, meie nõudmised ulatuvad veelgi kaugemale. Me nõuame ka, et

oleks lubatud suguline läbikäimine vanemate ja laste vahel. Ainult rahvas peab selleks enne küps olema!“

Too juut oli paljastanud tõe! Selleks pidi meie rahvas küpseks saama! Küpseks hävingule ja hukatusele! Saksa noorust taheti raugastada. Taheti kiskuda tema südamest kangelaskuse ideaal. Ta ei pidanud enam võimeline olema relva kandma, kui isamaa ja rahvas seda vajasisid.

Ning ajal, mil kõik olid kaotanud lootuse, mil juut nägi end juba oma eesmärgile lähenemas, leidis ainult üks mees, ja see oli ainult Adolf Hitler, kes oli säilitanud usu oma rahvasse. Ta oli tundma õppinud sakslast Maailmasõja kaevikutes, ta tundis tema iseloomu ja teadis: kui mul õnnestub moodustada kõikidest sakslastest tohutut tervikut ja neile kõigile anda ainult ühte poliitilist tahet, nimelt — vabaduseiha, siis pole maailmas midagi, mis sellele rahvale veel vastu võiks panna. Ning sellest usust ammutas ta tohutu tahtejõu, tohutu energia alustada võitlust terve maailmaga. Ta seisis üksinda! Tema vastasteks olid — ühelt poolt tema enda rahvas, kes kuulas ainult seda, mis ütlesid talle juudid, ning teiselt poolt kõik juudid maailmas, ühes terve rahvusvahelise finantskapitaliga, ning peale nende Maailmasõja võitjad. Need ei võinud ometi leppida sellega, et Saksa maal leidis mees, kes oma rahvast kutsus üles vabadusvõitlusele Versailles' diktaadi vastu. Ning seejuures polnud mees mingi tuntud isiksus, see oli vaid lihtne Maailmasõja kapral, kes ei evinud nn. kõrget kooliharidust, ei vanemaid, kel olnuks kapitali, ei parteid ega isegi mitte poolehoidjaid. Ainult kuus meest oli neid, kel oli algusest peale usku temasse. Ja need kuus oli ta välja saatnud, et nad kutsuksid oma sõpru ja tuttavaid vaidlusõhtutele, kus Adolf Hitler tahtis teha selgitustööd. Ning kui jõudis kätte vaidlusõhtu, siis olid need jälle ainult need kuus, kes olid kokku tulnud, sest kõik teised eelistasid kaardivõi veerepallimängu või mõnusat tunnikest kohvitassi juures sellise tundmatu mehe, nagu seda oli Adolf Hitler, kõnede kuulamisele. Ning möödus palju aega, enne kui neist kuuest sai

lõppeks 7, siis 10, 20, 50 ja 100, ning veelgi enam kulus aega, kuni viimaks ometi saadi korraldada suurkoosolek Müncheni Hofbräu-saalides. Kui Juht tol õhtul saali astus, leidis ta eest üle 2000 inimese ning ta oli õnnelik ja uhke. Ent siis tulid ta omad kamraadid ja ütlesid, et koosolek tuleb ära jätta, kuna need inimesed pole tulnud oma vabast tahtest või soovist, vaid saadetud juutide poolt, et koosolekut nurja ajada. Nad ihkavat tema elu ja neil olevat juba õllekannud laua all, et teda surnuks visata. Ent Adolf Hitler ütles: „Nüüd alles õieti!“, astus kõnetooli ja kõneles. Kõneles ja nägi enda ees ainult vihkavaid nägusid ja silmi, milledes läikis tapahimu. Ja ometi teadis ta ühte: need kõik olid sakslased, täpselt samasugused sakslased nagu ta ise, kõik saksa emade sünnitatud. Ta teadis, et tal tuleb nende pärast võidelda, koorides nende südameilt saasta, mida juudid sinna olid kogunud. Ning kui mass jäi vaiksemaks, kui teda hakati kuulama, märkas seda ka juut ning kõlas signaal kallaletungiks — lendasid õllekannud. Ent siis sündis äkki ime: käputäis Juhil frondikaaslast, kellede õlul lasus sel õhtul korrahoidmine saalis, tõrjusid saalist 2000 kõigeiks valmis olevat inimest. Nad suutsid seda, mitte seepärast, et neil olid teistest tugevamad lihased, vaid seepärast, et nad evisid ühte, mida teistel polnud — usku Adolf Hitlerisse ja sellega ka Saksamaasse ning teadmist, et nende teha on see, et saal saaks sellel õhtul vabaks ning Juhil oleks võimalus edasi kõnelda saksa rahvale.

Ning nad puhastasid saali. Adolf Hitler värbas edasi ja tema poolehoidjate arv kasvas. Neist said tuhanded, kümned tuhanded, sajad tuhanded ning miljon ja siis tuli päev, mil Juht võttis võimu Saksamaal enda kätte.

Ent isegi siis oli veel üle 50% tema rahvuskaslastest tema vastu. Nad ei tundnud teda, nähes teda ainult läbi juudi prilli. Ning Adolf Hitleril tuli teha tööd, ränka tööd, kuni ta neile inimestele suutis tõestada, et ta polnud too petis ega kõlupea, kelleks teda taheti tembeldada, vaid riigimees Jumala armust,

kes ainukesena suutis oma saksa rahvast jälle viia vastu õit-sengule.

Ning kui novembris 1933 toimus jälle Riigipäeva valimine, andsid 90% sakslastest oma hääle Juhile ning, pärast mõne kuu möödumist, aastal 1934, oli neid juba 99 pluss nii ja niisugune murd protsente, seega oli viimane korralik sakslane leidnud tee Adolf Hitleri juurde.

Sellega oli loodud platvorm, millele võis rajada ülesehitust: nüüd võis Juht *igale* oma rahvuskasaslasele selgitada oma ideed saksa rahvusterviklusest, võis viimaselegi selgeks teha, et nüüd ei tule eelistada ühtegi seisust, vaid kõik peavad töötama enam kui iial enne, kui tahetakse saada vabaks. Ning sakslased, kes senini parteidesse killustatult olid seisnud surmavaenlastena üksteise vastas, töötasid. Ja saksa tööline, kes siiani tundis ainult marksistlikke ideesid ning lepinguid 8-tunnisele tööpäevale, jättis lepingud lepinguteks ja töötas 10, 12 ja 14 tundi, sest ta teadis, et mees, kes nüüd riiki juhib, peab oma sõna. Ning saksa talupoeg, kes päev-päevalt pidi tundma hirmu kohtupristavi ees, võis jälle kindlalt seista oma maalapil. Ta löi tootmislahinguid, haris üles viimase maalapikese ja tegi selle viljakandvaks, sest ei tohtinud enam korduda aega, kus inglased meie leivakorvi lihtsalt kõrgemale riputasid, et selle abil meile oma poliitilisi soove peale suruda. Ning samuti töötasid ka kõik teised seisused. Ja meie rahvas sai jälle tugevaks, nii tugevaks, et kaks aastat peale võimu ülevõtmist Adolf Hitler võis rebida puruks Versailles' „rahulepingu“. Ta seadis jälle sisse alalise väeteenistuskohustuse ning võttis seega tollelt lepingult tema alused.

Siis märkasid meie vaenlased esmakordselt, et Saksamaal midagi toimub, midagi, millest nemad aru ei saa. Nad kutsusid kokku oma valitsused ja pidasid nõu, kas elada Saksamaaga rahu või sõjas. Juudid neis valitsustes nõudsid sõda, kuid teised uskusid seda, mida olid neile jutustanud Saksamaalt põgenenud juudid ja teised emigrandid. Nad uskusid, et saksa rahvas ägab

natside diktatuuri all ning on otsekohe valmis mõne välisriigi viipe peale mässu tõstma oma Juhi vastu ning seega kergendama meie vihaseimate vaenlaste võitu meie üle. Me täname neid emigrante ja juute tolle tahtmatult meie kasuks tehtud propaganda eest, sest see aitas meid aega võita. Poleks nemad seda teinud, oleksime arvatavasti ise pidanud saatma rea mehi välismaile, kes teinuks sedasama ainult selleks, et vaenlaste tähelepanu uinutada ning anda Adolf Hitlerile võimalust meid teha tugevaimaks rahvaks maailmas. Et me seda suutsime saavutada, selle eest võlgname tänu ainult Adolf Hitleri rahvustervikluse ideele. Kui hädavajalikuks osutus too saksa tugevus, seda võime täiel määral näha alles nüüd, kus rahvusvaheline juut kõik oma võimutegurid on rakendanud võitlusse meie vastu. Nüüd, kus juutlus võitleb elu ja surma peale, laseb ta ka maski langeda. Ei ole enam vahet plutokraatia ja bolševismi vahel — mõlemad on vaid mängukanniks juutide käes.

Meie teame, et sõja võitjaiks võime olla ainult meie, sest meie kaotuse korral poleks otsustatud mitte ainult saksa rahva, vaid terve Euroopa, isegi terve maailma saatus. Kuidas juudid valitseksid tsiviliseeritud maailma, seda näitab parimini Stalini röövsalkade tegevus nende endi maal. Isegi seal ei jäta nad kivi kivi peale, kuidas toimiksid nad siis veel meil, kui nende plaanitsetud kallaletung oleks õnnestunud. Viimne kui sakslane taipab vist, et siis ei tehtaks enam vahet protestandi või kato-liiklase, taluniku või töölise, preislase või baiierlase vahel, vaid viimne kui mees, naine ja laps hävitataks. Nende bolševistlike röövsalkade ohjeldamatuses näitab juut oma õiget nägu. Aga ka seal, kus ta püüab end peita kultuuri maski taha, avaldab ta ikka selgemini, et tema lõplikuks sihiks on hävitada juurteni kõik saksapärane.

Ühendriikide president, härra Roosevelt, on avaldanud oma seisukoha selles küsimuses saatesõna kirjutamisega juut Kaufmanni raamatule, võttes seega omaks raamatus avaldatud põhimõtted. Juut nõuab selles raamatus, et pärast nende poolde

tud sõda esmajärjekorras saksa sõjavägi ja siis kõik mehed ja naised steriliseeritaks, s. t. tehtaks suguvõimetuks, nii et terve saksa rahvas 2 inim põlve jooksul välja sureks. Neid kahte generatsiooni tuleks aga piinata ja juutide orjadena mööda tervet maailma laiali vedada, kus nad siis oma viletsa olemasolu lõpetaksid.

Ka härra Churchill on samal arvamisel. Tema käsib oma preestritel kantslist jutlustada saksluse hävitamist. Millisena ta endale seda hävitamist kujutleb, pole ta veel julgenud avalikkusele tunnistada. Aga meil, rahvussotsialistidel, on hea mälu: oli kord aeg, kus saksa rahvast samuti peeti küpseks hävingule. See oli aastal 1929, kui meile esitati uus maksukava, nn. Young'i kava. Ning meie, rahvussotsialistid, võitlesime selle vastu ning võime oma võitluse õigustamiseks esitada ka meeste arvamise, kes teispoole ookeani üsna avameelselt väljendasid: „Seda, mida nüüd saksa rahvalt nõutakse, ei suuda see rahvas kunagi saavutada.“ Ent siis selätasid selle kava eestvõitlejad, kellede hulka kuulusid ka Roosevelt ja Churchill, päris avalikult: „Meid ei huvita põrmugi, kas Saksamaa seda suudab või mitte. Oma raha saame me kätte nii või teisiti. Kui sakslased mingil põhjusel loobuvad maksmast, mobiliseerime nende mehed 16 kuni 60 aastani ning moodustame neist tööpataljonid, millised saadetakse maailmanurkadesse, millede kliima teeb seal töötamise valgele mehele võimatuks. Nii tabame 2 kärbest ühe hoobiga — nad avastavad meile põlismetsade rikkusi ning surevad.“ Seda kõneldi ajal, mil meie rahvas oli veel demokraatlik ning poliitiliselt langenud oma madalaimale tasemele.

Mida peaksid nood isandad siis veel välja mõtlema täna, kus nad ise on meie poolt viidud kuristiku äärele ning tunnevad enam hirmu kui ei kunagi enne.

Nüüd ei oleks enam mingit Versailles'd, ei ka saatmist kaugelele maadele, vaid ainult halastamatu, lõplik hävitamine.

Sellised on meie vastaste sõjaeesmärgid. Ning mida tahab seevastu Adolf Hitler? Ta tahab tõestada oma sõnu, mis ta

lausus oma võitluse algusel: Saksamaa peab muutuma nii ilusaks, et viimne kui sakslane on valmis end laskma oma isamaa eest tükkideks kiskuda. Sellise sihi saavutamiseks on mõtet võidelda ja tuua ohvreid ja anda ka suurim — oma elu! Seda teab tänapäeval iga sakslane ning seepärast võib saksa rahvusterviklus arendada jõudu, mida ümbritsev maailm ja teised rahvad ei või tajudagi. See natsionaalsotsialistlik ühiskond, mille andis meile Adolf Hitler, on meie võidu pandiks. Seda teavad ka meie vaenlased ning seepärast vihkavad nad rahvussotsialistlikku ideed oma südame põhjani.

Tänapäeval, kus härrad Roosevelt ja Churchill näevad, et nende jõud aeglaselt, kuid pidevalt rauged, tahaksid nad Juhi kava, mida nad alati laimanud, enda jaoks reklameerida, tahaksid üksikuid punkte sellest endi juures teostada, ent seejuures ei tea nood vaesed narrid seda, et rahvussotsialism on sündinud maailmasõja kaevikus, et see on niivõrd iidselt saksa pärane, et ta ainult meid, sakslasi, võib aidata ja abistada. Meie aga, kes me tohime olla sakslased, tahame olla uhked ja rõõmsad, et võime olla rahvussotsialistid.

Mida see tähendab, seda olen kord ise läbi elanud. Aastal 1928 olin piirkonnaülemaks Wormsis Reini ääres. Meil oli tookord Prantsuse okupatsioon, kui ühel päeval tuli käsk, mis keelas rahvussotsialistliku vormi kandmise. Läksin seepeale otsekohe Prantsuse julgestuspolitseisse ning tahtsin teada, mida tuleb mõista vormi all, kuna me ei võinud leppida sellega, et meie mehi mõne vöörihma või padrunitasku kandmise pärast pistetakse aastaiks Prantsuse vanglaisse. Kui olime selgitanud selle punkti, ei saanud ma lahkudes teisiti, kui pidin esitama küsimuse: „Meil Saksamaal on terve hulk vormikandvaid organisatsioone — *Rotfrontkämpferbund*, *Reichsbanner*, *Stahlhelm* ja veel hulk väikseid organisatsioone ja organisatsioonikesi. Miks keelate rahvussotsialistide vormi?“ Seepeale vastas mulle too prantslane sõna-sõnalt: „*Les autres ne comptent pas!*“ (Teised ei loe). Ning see, mida tol korral mõtles ja väljendas too

prantslane, kes oli vastutav tolle väljaantud seaduse eest, on tänapäeval saanud tõsiasjaks: Prantsusmaa on löödud ja rahvus-sotsialistlik Saksamaa saanud maailma võimsaimaks riigiks — tänu ideele, mille andis meile Adolf Hitler, mis tiivustas meid kõiki andma oma viimast, kui oli tegu Saksamaaga.

Kuidas see idee tegelikkuses välja nägi, ka seda tohtisin kord ise kaasa elada: see oli aastal 1929 — marssisime suurele partei-päevale Nürnbergis. Esmakordselt 70.000 meest SA — võimas arv — neid oli nii palju, et isegi rahvusvaheline maailma-aja-kirjandus sellest esmakordselt oma lugejaile pidi mainima. Aga ta tegi seda oma erilisel viisil: „Pole kunst tuua 70.000 töötut Nürnbergi, makstes neile sõiduraha ja peale selle veel RM 10.— päevaraha, et inimesed saaksid Nürnbergis endale valmistada meeldivaid tunde.“ Võin kinnitada ühte: isegi kui Juhil oleks olnud nii palju raha, kui ta hädasti oleks vajanud, ta poleks sellegipoolest andnud kellegile selliseks otstarbeks pennigi. Sest alles sellega, et nood mehed oma perekondadega kuust-kuusse hoidsid kokku viletsaid töötutele makstavaid krosse, et 10, 20, 30 ja enam marka saada Nürnbergi sõiduks, tõendasid nad, et on ohvrimeelsed ja võitlejad, et nad on rahvussotsialistid.

Ning kui nad siis Nürnbergis oma Juhi eest mööda marssida tohtisid, teadis too — nendele võin olla kindel.

Nende 70.000 hulgas marssis üks noor, tundmatu SA mees, 18 aastat vana, oma lehest ema ainus poeg. Kohtusin temaga peale paraadmarssi ning näen teda veel praegugi enda ees, kui ta mulle säravail silmil seletas: „See on minu elu ilusaim päev. Juht vaatask mulle otse silma, kui temast mööda marssisin.“ Pidin tast varsti lahkuma, sest ta kiirustas jaama, et jõuda eri-rongile, mis viiks ta koju. Teel sinna pussitati teda. Poiss viidi haiglasse ja opereeriti ning ta esimesed sõnad peale narkoosist ärkamist olid: „Härra doktor, kas jään elama või mitte? Olen rahvussotsialist ning võin taluda tõde.“ Ning arst ütles: „Armas noor sõber, teil jääb elada 2 kuni 3 tundi. Kui teil on mingi soov, siis ütelge.“ Ning tal oli soov: „Tahaksin veel kord näha

Juhti.“ Adolf Hitler, kellele soovist teatati, tõttas surivõodi äärde ning surev kangelane tahtis veel kord tõusta, tõsta kätt. Ta õhkas: „Jõudu Saksamaale“ ning suri...

Meie, tema kamraadid, viisime ta koju tema ema juurde. Tahtsime ta sinna matta. Kui olime kella 11-ks rivistunud, et marssida kalmistule, teatati meile, et kirik oli selle keelanud. Vihast jõuetutena pidime loobuma ning nõudsime ainult üht, et siis vähemalt haud jäetaks avatuks kella kuueni, et saaksime oma kamraadile avaldada austust, millist ta väärrib. Nii kogunesime kella 6-ks uuesti ja marssisime, aga teisiti, kui olime seda eeldanud. Juht ise oli tulnud ning asus meie etteotsa. Nii jõudsime kalmule. Seal astus Adolf Hitler ette, kõneles ja süüdistas: „Mida oled sina, noor sõber, oma 18 aastaga jõudnud patustada, et pead juba lebama hauas?“ Ning leidis vastuse: „Sa pead lebama seal, kuna armastasid oma Saksamaad enam kui need, kes tahavad teda viia hukatusse!“ Ning siis avaldas ta tolele lesk-emale oma kaastundmust. Ning too saksa naine ja ema ütles: „Härra Hitler, kui oleksin evinud kaks poega, oleksin nad mõlemad saatnud Nürnbergi.“

Meie, mehed, kes olime teinud kaasa maailmasõja ja tundsimine poliitilist võitlust, ei häbenenud sel hetkel pisaraid, mis valgusid silma. Ning vandusime teineteisele rusikais käsi, et ei puhka enne, kuni oleme läbi viinud selle, mille eest langes too noormees, mille eest ta ema pidi tema kaotama. Ning kui järgnevail nädalail, kuudel ja aastatel vahel võitlus näis meile liiga raske, kui pidasime oma vaenlaste võimu liiga suureks, kui vahel olime julgust kaotamas, mõtlesime sellele hauale ning oma töötusele ning marssisime ühtlasel sammul, nagu marsiti terves riigis — ja tohtisime abistada oma Juhti võidu saavutamisel.

See on vaim, mis on teinud Saksamaa jälle suureks. See on vaim, mis laseb meie noort saksa sõjaväge tormata vaenlase kallale, küsimata, kas kuul tabab või ei. See on vaim, milles admiral Lüttgens „Bismarck’ilt“ andis edasi oma viimse telegrammi: „Võitleme kuni viimse granaadini. Elagu Juht!“

See on vaim, mis peab vallutama iga üksiku, kui tahame anda Juhile inimesi, keda ta vajab oma tohutute tulevikukavatuste teostamiseks. Elame läbi Euroopa võimsaimat ajalugu. Tulevased sugupõlvad kadestavad meid, et oleme võinud elada sellel ajajärgul, tohtinud olla Juhi kaasvõitlejad. Tahame olla selle suure aja väärilised. Tahame tasuda Juhile tuhatkordselt selle usalduse, millist ta osutas saksa rahvale, kui see seda sugugi ei väärinud, ning mida ta tänapäeval kingib meile kõigile, sest oleme näinud, et ta on kõigi aegade suurim riigimees ja väejuht.

Tahame meiegi, nagu tema seda endale töötanud, muutuda ikka fanaatiliseks rahvussotsialistideks, tahame olla rahvussotsialistid oma südames ning kasvatada rahvussotsialistideks ka oma lapsi. Ning kui meie lapsed kasvavad ning hoiavad endi kätes meie maailmajao poliitilist saatust, on neilgi järeletulijaid, ja need on juba sündinud rahvussotsialistidena.

Ning seega viib Juhi idee, mis tegi Saksamaa võimsaks ning vabastas Euroopa tema vihaseimast vaenlasest — rahvusvahelisest juutlusest — meid kõiki vastu tulevikule, millist igatseme endile ja oma lastele, mis toob meile lõplikult tõelise rahu, õnne ja õnnistuse.

RAHVUSSOTSIALISTLIKU MAJANDUSE PÕHIJONED UUES EUROOPAS NING EESTI MAJANDUSPOLIITIKA KOHANDAMINE SELLELE

Dr. Alfred Wendt

(Kokkuvõte 16. aprillil 1942 peetud loengust)

Möödas on liberalistliku majanduse ajastu, vähemalt Euroopas, kui mitte terves maailmamajanduslikus ruumis. Liberalistliku majandussüsteemi all mõistetakse korda, mille juures valitseb piiramatu majanduslik vabadus, ilma igasuguste reguleerivate normideta, ilma riikliku mõju ning sekkumiseta. Vabamajanduse perioodil oli riigivõimu mõju rahvamajandusele sageli väiksem kui mõne suure kontserni juhi mõju. Kaks momenti iseloomustavad liberaalset majandust: 1) ta ei seisa ei rahvusliku ega üldise ühiskonna teenistuses, ei tunne ka huvi rahvamajanduse üldise arengu vastu; 2) ta ei kanna mingit vastutust sotsiaalsete probleemide lahendamise eest. Esimene moment on viinud paljud rahvad, vaatamata nende poliitilisele vabadusele, piiramata sõltuvusse rahvusvahelisest kapitalist. Näiteks Rumeenia oma õliallikatega on üks rikkamaid Euroopa maid, kuid hoolimata sellest on tema rahvas, tema haritlaskond ja isegi sõjavägi kannatanud suure vaesuse all.

Hoolimatus rahva ja riigi sotsiaalsete probleemide vastu on võimaldanud areneda marksismil ja bolševismil ning on viinud nii tänapäeva Euroopa kui ka terve maailma heitlusse, mis peab kõrvaldama selle sotsiaalse hoolimatuse tulemused ning võimaldama uue sotsiaalse õigluse kujunemise.

Möödunud aastasada peetakse maailma-majanduse suurimaks ajastuks. Ta kujutab enesest ajastut, mil teostus hiiglaslik tööstuslik revolutsioon. Kui varem üksikud rahvad püüdsid omal

jõul ning looduse poolt pakutud alustel arendada oma harmoonilist majanduslikku korda, luues selleks isegi täiuslikult väljaarendatud majandusliku organisatsiooni (nagu seda olid tsunftid ja teised kutselised ühendused), siis tuli nüüd maailmamajandus oma profiidi ja rentabiliteedi taotlemisega, mis — rääkimata üksikute rahvaste rahvuslikest huvidest — hävitas ka inimese kui ülisma väärtuse kaitse ning hindamise. Inimene muutus profiidi ja rentabiliteedi ohvriks. Valge inimene, kelle elustandard oli kõrgem neegrite omast, pidi otsima omale tööpõldu väljastpool oma kodu või kodumaad ning avama oma kodukoha väravad neegritele selleks, et liberalistliku majanduse ettevõtlikkus saaks kergemini jõuda sihile, milline oli üksnes suurima kasu taotlemine ning seega kapitali akumulatsioon üksiku isiku või isikute gruppide kätte. Majanduslik arenemine oli jäetud üksikute kasutaotlejate ettevõtjate piiramata meelevalla alla, mille tulemuseks oli üleproduktioon, tööta-olekud, miljonite inimeste vaesestumine, viha masinate vastu sama inimkonna poolt, kelle heaks see masin ja muud tehnilised abinõud olid leiutatud. Järgnes tootmise piiramine mittetasuvate majandusharude alal, toodetud varade hävitamine, põllusaaduste nagu kohvi- ja nisutagavarade ning muude varade põletamine. Kõige selle lõpptulemusena järgnesid mässud, revolutsioonid ning rahva üksikute sotsiaalsete kihtide vastastikune pimestatud vihkamine. Järgnes samuti üksikute rahvaste ekspluateerimine teiste rahvaste poolt, nõrgemate (st. kapitalivaesemate) või toorainete valdajate rahvaste sõltuvusesattumine produktsiooni vahendeid omavaist rahvastest. Või laevastiku ning tonnaažiruumi soetanud natsioonide hinnakäärde halastamatu ärakasutamine rahvaste arvel, kes loodusvarade poolest olid rikkamad kui Briti saartel elav liberalistliku süsteemi loonud rahvas.

Maaimasõda lõhkus halastamatult maailmamajanduse süsteemi. Sellest laostumisest ei ole ta enam toibunud ning tänapäeval võib öelda, et liberalism on oma ajajärgu läbi elanud. Tugevama hoobi andis liberalismile majanduslikult kokku vari-

senud Saksamaa, kes julgus peale seda, kui ta oli reparatsioonidest tühjaks imetud, astuda võitlusse maailmamajandusliku rentabiliteedi printsiibi vastu, julgēs asuda püstitama oma maal hiiglaslikku majanduslikku ehitist, rajades selle natsionaalsotsialistlike saavutuste printsiibile, lööksõnaliselt tuttavale „*Leistungsprinzip*’ile“. Majandusliku vabaduse asemele asub *majanduslik seotus*. Uus majanduslik kord rajaneb põhimõttel: vabaturu asemele astub rahvussotsialistlik turukorrastus; juhusliku ja kõikuva nõudmise ja pakkumise asemele seatakse tasakaalustatud ning ettekalkuleeritud vajadus, mis valitseb turgu majanduspoliitiliselt kindlaksmääratud hindade alusel. On selge, et säärane uus kord nõudis propagandistidelt tugevat ettevalmistamist, majandusliku mõtlemise ümberkoolitamist. See koolitamine teostus seda kergemini, mida kiiremini suudeti masse haarata lipukirjaga: „Üldkasu on eesõigustatud üksiku kasu ees“ („*Gemeinnutz geht vor Eigennutz*“). Seega seati rahva üldkasu esikohale, vaatamata sellele, et see võis olla kahjulik üksikisikule, kuid õnnistust toov laiadele kihtidele.

Vabamajanduse ebastabiilsuse asemele asub rahvussotsialistliku süsteemi stabiilsus, ühepäeva majanduspoliitika asemele kaugemale tulevikule rajatud majanduspoliitika.

Rahvussotsialism kõrvaldas kapitali ja majanduse ta eelistatud seisukorrast ning seadis tema poliitika teenistusse. Majandus ei ole enam ise siht sihina, vaid ainult abinõu, millega teenida kogu rahvast, nõudes kõigilt eneseohverdamist kogu rahva huvides. Materiaalse mõtlemisviisi asemele astus ideeliskõlbeline maailmavaade.

Tähtsamaiks põhimõteteks, mis rahvussotsialism kohe oma alguspäevil üles seadis, on seega:

1. Üldkasu on tähtsam kui üksiku kasu.
2. Majandusel pole ettemääratud doktriine, st. tema ei vaja loodud teooriaid, vaid peab kohanema rahva momentaanseile vajadustele.

3. Riik juhib majandust, mitte ümberpöördult. Saksakeelne tarvitata juhtmõte: „*Primat der Politik*“.

Põhimõte, et üldkasu on kõrgem kui üksiku kasu, ei lülita majandusest mingil juhul välja erahuvi. Erahuvi jääb ka siin majandusliku tegevuse peamiseks tõukejõuks, kuid mitte iga erahuvi pole väärtus, vaid ainult see, mis ei käi vastu riigi ja rahva üldhuvidele. Hangeldaja eraalgatus on, näiteks, kahjulik ning seega mitte talutav. Rahvussotsialism lubab ainult säärast eraalgatust, mis seisab kogu rahva teenistuses. Riik ainult juhib seda algatust tema õigeisse raamidesse ja annab talle kätte õiged sihtjooned. Mis puutub doktriinide mittetunnustamisse rahvussotsialistlikus majanduses, siis tähendab see seda, et rahvussotsialistlik majanduspoliitika püüab otstarbekuse põhimõtte järgi vabana eelarvamistest tarvitada vahendeid, mis on majanduse kui ka riigi üldisele poliitilisele seisukorrale vajalikud. Mis puutub aga majanduse juhtimisse riigi poolt, siis nagu rahvussotsialistlik riik teostab vankumatu juhtimise põhimõtet kõigil aladel, nii teostab ta seda juhtimist ka majandusalal. Ta seab üles majandusliku tegevuse üldised sihid ning korraldab majanduslikku tegevust riigi poliitilise tegevuse kohaselt. On saanud vankumata tõeks, et riigi poliitika saab olla ainult siis mõjustusteta ning edukas, kui majandus on tingimusteta allutatud riigi juhtimisele.

Rahvussotsialistliku majanduspoliitika erilisi omadusi on aga sealjuures põhimõte, mille kohaselt rahvussotsialistlik riik kindlustab endale ainult majandusliku juhtimise, ei asu aga ise majandama. On jõutud selgusele, et riik ka oma kõige paremgi majandamisaparaadiga ei suuda kunagi täita neid majandus-alalisi ülesandeid, mida omaalgatusega suudavad täita need tuhanded ja miljonid inimesed, kes majandusalal töötavad. Sellepärast ongi rahvussotsialistlik riik loonud vahendajaks riigivõimu ning eramajanduse vahele mitmesugused majandus-likud isevalitsemise organid nagu põllumajanduse alal *Reichs-*

nährstand'i, tööstusmajanduse osas koad, kutsekoondised ja nõnda edasi.

Praeguse riigi tähtsamaid ülesandeid on turu korrastamine. Ta peab õiglaste tootmiskulude alusel määratud kindlate hindadega kaitsma tootjat hinna languse eest, samal ajal kaitsma tarbijat hinna tõusu eest. Rahvamajanduslikult õiglaste hindadega on tagatud majanduslik kindlusetunne. Tootjale on kindlustatud, et tema tootmine on igal ajal tasuv, samal ajal töötajale on garanteeritud, et ta oma tööpalga eest saab kindlale alusele rajatud ülalpidamise. Need uue majandusliku tõekspidamise elementaarsemad põhimõtted, rajatud Saksamaal, on läbi löönud või läbi löömas uuesti kujunevas Euroopas.

Niipea kui Euroopa poliitika konsolideerimine on teostunud, on ka loodud alused Euroopa uskorraldusele, Euroopa suurruumi majandusele. Majandus-suurruumi all mõistetakse regionaalsel ruumalal seotud riikide kogu, kes on liitunud üksteisega pikemaajaliste lepetega, kohustudes kokkukõlastama oma majanduspoliitikat vastavalt ülesseatud lepingutingimustele. Ühe riigi erakasu asemele astub terve riikidegrupi kasu.

Sääraste majanduslike kokkulepete saavutamise eelduseks on lepinguosaliste riikide vahel saavutatud poliitiliste *sihtide ühtsus*. Riikidevaheliseks viljakaks koostöök on majanduslikust küljest tingimata tarvilik, et lepete alusel liituvad riigid üksteist majanduslikult *täiendaksid*. Nii sobivad koostöös kokku tööstus- ja agraarmaad, kes üksteist oma toodetega saavad vastastikku varustada. Majandus-suurruum peab omama teatud suuruse sõna otseses mõttes ning sisaldama peale selle veel õnneliku kombinatsiooni erinevaist vöötmetest nagu agraarvöötmed jne. Suuremaks eelduseks on sealjuures ka maavarad ja inimmaterjal, mis garanteerib, et igas olukorras suudetakse reageerida ilma suuremate häireteta. Eriti suure tähtsuse omab siin elanikkond, rahvastik. Tema kultuurilisest tasemest oleneb, kas ta suudab sellele suurruumile langevate ülesannetega toime tulla või mitte. Kuid ka rahvastikud võivad vastavas suur-

ruumis üksteist täiendada, näit. andes madala kultuuriga piirkondadele, eriti perifeeriatele, oskustöölisi ja saades vastutasuks masstöölisi.

Euroopa majanduslikku suurruumi võime jagada kahte teineteisest erinevasse riikidegruppi. Ühe grupi moodustab Euroopa lääneosa oma arenenud tööstusmaadega, kuhu kuuluvad Saksamaa, Prantsusmaa, Belgia, Põhja-Itaalia, Šveits, Rootsi. Kõik ülejäänud riigid moodustavad agraar-bloki. Need kaks mõjuvat blokki suudaksid ühises suurruumis vastastikuseid vajadusi täiendada. Pealiskaudsel vaatlemisel näib, nagu oleks see vastastikune täiendamine juba saavutatud. Statistika näitab aga, et põllumajanduslik sektor ei suuda siin küllaldasel määral veel katta tööstusmaade vajadusi. Euroopa majandus-suurruum muutub totaalseks ja täielikuks vaid sellest momendist alates, mil agrarmaade tootmistehnika tõuseb vastavalt samale tasemele, millisele on jõudnud areneda tööstusmaad. On teada, et Rumeenia, Jugoslaavia, Bulgaaria on suutnud toota ainult $\frac{1}{20}$ sellest, mida suudaks samal pindalal toota kõrge põllumajandusliku kultuuriga maa. Ka maapõuevarade suhtes on Euroopa suurruumi majandus suuteline endavarustamise teele asuma, kuna teatud maad suudaks siingi anda palju suuremaid majanduslikke tulemusi, kui neid vaid välja arendataks. Mida Euroopa suurruumi majandusel ei ole, need on troopikamaadelt päritolevad ained: kohv, kakao, tee, palmiõli, kopra, kautšuk jne. Puuvilla alal suudetakse Lõuna-Venemaalt saada puuvilla tunduvates kogustes, mis aga Euroopa tarvidusi veel ei kata. Need ained tulevad sellepärast asendamisele sünteetiliste saadustega.

Euroopa on eriti soodsas seisukorras rahvaste ja inimmaterjali poolest. Kui USA-s on 125 milj. inimest, siis on Saksa Riigis ühes protektoraadi ja endise Poolaga kokku samuti 125 milj. inimest. Kogu see piirkond aga, mis on Saksamaa otsesel või kaudsel juhtimisel, omab juba 350 milj. elanikku. Ka liiklemis-tehniliselt on Euroopa suurruumis loodud võrratud võimalused

nii teedevõrgu tõttu kui ka veeteede korraldamise tulemusena, millised teed ühendavad nii Doonaud kui teisi Ida-piirkondi Suur-Saksa majandusruumi keskustega. Seega on Euroopa suur-majandusruumi vajalikud eeldused olemas.

Praegu ülesseatud põhimõtted taotleavad, et suurruumilise majanduse kujundamisel säilitatakse lepingute tagamine lepinguosalistele, nende erihuvide säilitamine ja rahuldamine. Kõik lepinguosalistes riigid kohustuvad aga oma majandust korraldama suurruumi majanduslikele kavadele vastavalt. Liitumine ise peab toimuma pikemaajaliste lepete näol, mille eeskujuks on Saksa-Rumeenia leping 1939. aastast. Nende lepetega Saksa-maa kindlustab kõigile, et ta ostab tasuvate hindadega nende ülejäägid. Sellele vastutasuks lubavad need riigid oma ostud teha peamiselt Saksamaalt.

Suurruumiline Euroopa on majanduslikult tugevam kui ükski teine majanduslik suurruum. Euroopa majandusruumi lõplik väljakujunemine möödub Euroopale vapustusteta. Euroopa majandusruumist väljaspool asuvaile riikidele aga, nagu USA-le, võib Euroopa turu äralangemine mõjuda katastrofaalselt. Seda enam veel siis, kui sõda peaks kauem kestma. Sõja tulemusena Lõuna-Ameerika ei tea, kuhu müüa oma vilja, Austraalia, Lõuna-Aafrika ei tea, kuhu müüa oma liha ja villa.

Euroopa suurruumi loomise tagajärjel muutub Euroopa kontinent maailma esimeseks kontinendiks. Kuid see ei eelda, et Euroopa suurruum sellepärast isoleeruks ning ei ostaks maailmaturult temale vajalikke kaupu või et tema ei müüks oma saaduste ülejäägist tarvilikul määral saadusi väljapoole Euroopa suurruumi.

Vaatamata sellele, et Inglismaa liberalistlikul ajajärgul propageeris vabakaubandust, näidates selle tulukust, on Inglismaa ise just oma keelutollidega ja Cromwell'i kuulsa laevasõiduk-tiga rajanud Inglismaa majandusliku tugevuse.

Nii jäävad ka uues Euroopa suurruumis riikide vahel teatud tollid kehtima, selleks, et tollide kaitse all saaks ka nõrgemad

piirkonnad oma produktsiooni säilitada. Samuti peavad tollid püsima jääma ka majanduslikus suhtlemises üksikute väljaspool Euroopa suurruumi asuvate riikidega, kas või selleks, et kaitsta näiteks teravilja-produktsiooni võimalusi Euroopas — odava ülemere-toiduvilja vastu. Produktsiooni põhialustena jääb püsima ikkagi nõue, et tuleb kindlustada tootmist tasuv hind.

Lähtudes rahvuspoliitilisest eesmärgist uuesti üles ehitada talupojaseisus, määrati kindlaks põllumajandusliku toodangu hinnad; nendega viidi kokkukõlasse tööstussaaduste hinnad ning kaubahindade alusel kujundati palgad. Püsivad hinnad tulevad eriti kasuks põllumajandusele ja seepärast jäävad ka tulevikus need hinnad kõrgemale tasemele kui on vastavad hinnad väljaspool Euroopa majanduslikku suurruumi. Nagu Euroopa rahvamajanduse kokkukasvamist võib tollipiiride kõrvaldamine ainult ohustada, ei ole mõeldav, et Euroopasse sisse seataks mingi ühtlane vääring, mis oleks vastolus uue Euroopa lepinguosaliste hinna- ja sissetulekutasemega. Üldiseks sihiks on aga seatud deviiside majandamise järk-järguline lõdvendamine ning üleminek deviiside arvestusele, milleks kindlasti luuakse Berliinis deviiside arvestuse kontod.

Mis puutub idaruumi majanduslikku organiseerimisse ja juhtimisse, siis põrkab Saksamaa siin väga suurtele raskustele, eriti inimmaterjali puudumise tõttu. Nii nagu 1942. a. „*Raumforschung und Raumordnung*“i esimeses numbris käsitatakse, tuleb idaruumi tööstusliku elu osatähtsuse suurendamiseks välja tõmmata tööstuslike inimeste reserve Lääne-Saksa tööstuspiirkondadest.

Ei peeta võimalikuks, et tööstuslik majandus nii Saksas kui ka idaruumis hangiks endale ikka enam tarvisminevaid tööjõude talupoegade keskel, sest asustamistegevus seab samuti kolossaalseid nõudeid inimmaterjali suhtes. Nii tööstuslik majandus kui ka põllumajandus on tulevikus oma arenemises seotud ning sõltuvad peamiselt rahvastiku juurdekasvust, mis otsustab, kas ja kui ruttu saksa rahvas uue Euroopa majan-

dusruumi kujundamisel ja avardamisel suudab jagu saada ajaloopoolt temale seatud ülesannetest.

Ka eesti rahval on seesama probleem vägagi akuutne, võib öelda, isegi eluküsimus, kuna ida poole avarduvad tööpõllud on niivõrd gigantsed, et nad ähvardavad meie rahvast sulatada nagu päike kevadist lund. Nii meie kodumaa pind kui ka tööpõllud Peipsi-taguses lähemas naabruses pakuvad meile nii palju töö- ja loominguvõimalusi, et meie oma rahvastiku praeguse koosseisuga ei suuda kuigi kaua neile ülesandeile vastu panna. See on võimalik vaid siis, kui meie rahvaarv kasvab ning kui meie rändamishimulise vaimuga rahva järeltulev põlvlaste ja noorsoo näol tunneb end köidetuna oma armsa kodukülge.

Mis puutub meie kodumaad puudutavasse probleemidesse, siis on need teile juba enam-vähem tuttavad minu sõnavõttudest mitmete aktsioonide puhul, neis peegeldub just see uus aeg oma ülesannetega. Konspektiivselt seda kokku võttes mainiksin veel üksikuid olulisi põhimõtteid, mida teie oma piirkonnas ringi liikudes peate pidevalt oma kuulajaskonnale ja kogu ümbruskonna rahvale veenvalt sisendama, et rahvas teaks, millised kohustused tal on oma maa ja rahva vastu ning milliseid hiiglaslikke ülesandeid seab meile praegune ajalooline moment.

Põhiliseks uuduseks, millele meie nüüd oma majandusliku elu rajame, on uus majanduslik mõtlemisviis, mille väljakujundamisele peame pühendama oma peamise tähelepanu. Et üldkasu on tähtsam kui üksiku kasu, see põhimõte tuleb ka meil kõikjal rakendamisele ja õngi seni suures ulatuses rakendatud. Tulemused, mida eesti rahvas oma suuralgatustega on näidanud, on selgeks tõenduseks selle suure murrangu kohta, mis on toimunud meie mõtlemisviisis. Need tulemused tõendavad ka teovõimet ja arusaamist rahva terviklikkusest ja ühtekuuluvusest, milline arusaamine pidevalt süveneb, ilma et rahvas seda ise küllalt märkaks. Selles mõttes oleme küpsem kui ükski teine rahvas. Oleme rakendanud uudseid põhimõtteid

sellise iseendastmõistetavusega, nagu oleks see meie tava. Rahvas on jõudnud arusaamisele, et uusi varasid suudame luua üksnes tööga. Olenevalt sellest, mil määral me jõuame oma tööjõudu rakendada meie ülesehitamiseks, kujuneb ka meie normaalne majanduslik elu. Iga tööühik loob teatud vara, ning kuna meie loova tööjõu reserv on tegelikult palju suurem, kui seda praegu kasutatakse, siis peame sellest ka vastavad järeldused tegema. Ei ole ükskõik, kas akumuléerimine oma tööjõudu varadesse 8 või 16 tundi. Et jõuda kiiremini jõukusele ja heaolule, tuleb võtta lipukirjaks: „Töö, veel kord töö ja ikka ainult töö.“ Selles osas meie oleme juba praegu jõudnud teistest rahvastest ette, kuid me peame seda vahemaad ikka enam ja enam suurendama.

Teine küsimus, mille juures peatun, on meie tööjõu kvalifikatsioon. Meie väikse rahvaarvu tõttu peab iga eestlane olema omaette kõrge kvalifikatsiooniga isiksus. Sel juhul tõuseb teiste rahvaste lugupidamine meie vastu. Vaatamata meie väiksele rahvaarvule omame rohkem kaalu kui mõnigi mitu korda suurem, kuid madalama tasemega rahvas. Kogu meie püüe peab olema sihitud meie inimmaterjali tervendamisele ja väljaõppele. Seetõttu on väga oluline, milliseid kutsealasid meie arendame. Selge on, et meie peame peamiselt rõhku panema nendele majandusharudele, mis kiiremas korras annavad meie rahvale rikkusi ning tagavad püsiva ning kõigutamata jõukuse. Meie põllumajanduse kõrval, mida tuleb arendada ainult nendel maa-aladel, mis tõesti tasuvad (istutades vähemtasuvad alad metsa alla), tuleb panna rohkem rõhku tööstuse nendele aladele, mis on suunatud meie toorainete ümbertöötamisele kõrgema kontsentratsiooni ning kvaliteediga produktideks. Ei ole talutav, kui meie müüme oma tooraineid, ilma et meie sellesse oleks paigutanud kvalifitseeritud inimeste tööjõudu, mis tõstab tuntavalt saaduste põhihinda. Tulevikus tuleb iga meie loodusvara ning tooraine töötada ümber kõrgekvaliteedilisteks saadusteks.

Üks tulutoovamaid ning lootustandvamaid rahvamajandus-
alasid, eriti peale sõja lõppu, on laevandus. Laevandus toob
rahvamajandusele palju ja suuri varasid harilikult juba õige
lühikese aja jooksul. Kõik meresõitjad rahvad on rikkad rahvad.
Oma loomulikkude eelduste tõttu tahame ka meie selleks saada.
Sellepärast tuleb igale julgele eestlasele sisendada mõtet:
õppida kõrgemaastmeliseks kutseliseks meremeheks ning ehi-
tada niipalju laevu, kuipalju seda võimaldavad meie loodusvarad.

Kunstimeele, rahvaharidusliku taseme ning meie rahva töö-
oskuse tugevdamiseks tuleb arendada käsitööd, millest hiljem
võrsub väike- ja kesktööstus, ja ka suurtööstus. Sama arengu
tegi läbi ka saksa rahvas.

Eestis seisavad ees suured rajamistööd, suurte ehitiste püs-
titamine ning paljude uute käitiste loomine. Igale poole vajame
õppinud käsi, juhtivaid isikuid ja kogunud töötajaid piiramata
arvul. Sellega seoses rõhub aga suurema murena iga eestlase
meeleolu teadmine, et selles uues töötempo ja ülesannete kül-
luses, mis avanevad meile suurmajandusruumi avarustes, võib
meie väike rahvas hakata kahanema kiires tempos, juba ühe
generatsiooni jooksul. Iialgi pole see kartus olnud nii suur kui
praegu ja iialgi pole püüe säilitada meie inimesi olnud nii tugev
kui tänapäeval. Mis aitab meie ilus tulevik, uhkelt väljaehitatud
kodu, rikkus ja jõukus, kui lõpptulemusena meie töövilja mait-
sevad rahvad, kes oma sigivuses ja potentsis on kõrgemad ja
tugevamad kui meie. Seepärast on iga eestlase püham kohus
mõtelda ja kaasa aidata oma rahva säilitamisele. Iga majan-
dusmehe tõsisemaks sooviks peab jääma uute tööjõu-reservide
leidmine oma rahva ridadest. Loomulik on, kui tööjõu-reser-
vide suurenemine toimub sel teel, et meie rahvas kasvab ja
suureneb, olles seega võimeline andma majandusele uusi töökäsi
ning aitama kaasa meie rahvuspoliitika unistuste täitmisele, et
eesti rahvas, olles kvalifikatsioonilt eliitrahvas, kõnniks ka
kvantitatiivselt tõusurada. Kandke seda mõtet rahva sekka;
selleks indu ja jõudu!

PÖLLUMEESKOND RAHVUSTERVIKU OSANA

Karl Liidak

(Kokkuvõte 15. aprillil 1942 peetud loengust)

Iga rahva seesmises ajaloolises arengus on iseloomulik järjest süvenev diferentseerumine mitmesuguste kihituste, seisuste ja kutsete järele, kellel igal on oma töö, ülesanded ja õigused. Kuigi diferentseerumine on ühiskondliku arengu edu tunnus, käib sellega kaasas ka selle tume vari, nimelt ühiskonna diferentseerunud osade omavahelised seesmised hõõrumised ja võitlused, mis ajaloos paiguti on arenenud rahvuskeha nõrgendavate ja laastavate seisuste- ja klassivaheliste sõdadeni. Uue-
mal ajal on see nähtus iseäranis teravnenud sest saadik, kui liberalistlikust maailmavaatest Euroopas kasvas välja marksistlik ja kommunistlik. Selline, peamiselt juutluse poolt õhutatav rahva killunemiseni ja sisevõitlusteni viiv diferentseerumine ei ole enam rahvusliku edu, vaid juba haiguse tunnus, mis eriti kardetav on väikerahva juures. Terve vaist rahva vaimsuses astub selle haiglase lõhenemise vastu, eriti väliste ohtude ja rahva kannatuste aegadel. Kui see vaistuline reaktsioon rahvas on küllalt jõuline ja hästi juhitud, siis lõhestavad algmed kõrvalduvad ning loomulikus arengus diferentseerunud ühiskond liitub ehk integreerub uuesti tugevaks rahvuslikuks või riiklikuks tervikuks, kus igal osisel on oma ülesanne ning vastavalt vääri-
line koht ühiskonnas. Nii on ühiskondliku arengu õige tee: — *erinedes* ehk diferentseerudes areneva rahva erivajaduste paremaks täitmiseks ja spetsialiseerunud tööks ning samas tugevamalt *liitudes* ehk integreerudes rahvusterviku kaitseks, suuremate üldülesannete läbiviimiseks ja rahvusliku kultuuri jõulisemaks edasiviimiseks. Diferentseerumine ilma järgneva

integreerumiseta tähendaks aga rahva surma. See on lähtekoht, milliselt tuleb vaadelda ka põllumeeskonna osa rahvustervikus.

Maa ja talupoja olemuse ning saatuse küsimused on olnud viimasel paaril aastakümnel Kesk- ja Põhja-Euroopas elavalt kõne all. Agraarkriisid ja murrangulised muutused Maailmasõja üleelanud inimeste vaimsuses, mille oli vallanud tung kergema elu ja kergemate lõbude järele, põhjustasid kasvava rahulolematuse eluga maal. Leiti ikka enam, et maa töö ei tasu, on ränk ja must, et elu maal on liiga üksluine ja, nagu seletati, kultuuri-vaene. Linnas sellevastu pidi olema töö masina taga või büroos kerge ja puhas ning huvitav. Tsivilisatsiooni edukäik tegi siin üha kättesaadavamaks kergemaid lõbustusi, millele järele maailmasõjas pettunud inimene nii väga janunes, samuti olid siin kättesaadavamad mitmed muud tähtsamadki elumõnused. Kõigi nende nähtuste tulemusena kujunes maalt linna pagemine sedavõrd intensiivseks, et maa loomulik juurdekasv ei suutnud tekkivat puudujääki enam katta. Maa hakkas tühjenema, esijoones madala iivega Prantsusmaal, kus peagi paiguti mitte üksi talud, vaid isegi terved külad jäid inimestest tühjaks ja põllud sööti. Samal ajal linnade hea põli hakkas osutama järjest suuremale hulgale inimestest pettepidiks. Suurlinnades kasvas viletsus ikka veel laienevais agulites, töötute arv kasvas tohutuks. Sotsiaalne viletsus ja töötaolu osutusid soodsaks taimelavaks ühiskonnavastastele õpetustele ja kuritahtlikule kihutustööle, eriti kommunistlikule. Ettenägelikumad pead vaatasid murelikult alanud Euroopa kultuuri allakäiku. Ühtlasi algasid ka väljapääsu otsimised. Ühelt poolt suundusid need otsimised maale. Hakati selgitama maaelu allakäigu ja maalt pagemise põhjuseid, hakati valgustama maaelu tõelisi sügavaid kultuuriväärtusi ning talupoja suurt osatähtsust rahvaste elus ja kultuuris, hakati otsima ühtlasi abinõusid põllumehe töö hõlbustamiseks ja tasuvuse tõstmiseks ning noorsoo kasvatamiseks maasõbralikus vaimus; hakati toonitama maa urbaniseerimise vajadust, s. o. linliku tsivilisatsiooni hüvede, nagu

elekt, töö mehhaniseerimine, vesivarustus, arstiabi ja haiglad, sotsiaalkindlustus jne. kiiremat toomist maale. Nende küsimuste juurde oli asunud paljudes Euroopa maades hulgate rahvuslikult meelestatud maa-ideolooge (kellede hulka Eestis muuseas arvab end ka käesoleva ettekande autor). Mõtted läksid liikvele, äratasid huvi, eriti maa-noorsoos. Teatud tulemusi oli ka aja jooksul saavutatud, eriti Põhjamaades. Kuid üldiselt käis kuni uue Euroopasõja puhkemiseni enamikus maades, nende hulgas ka Eestis, edasi terav sotsiaalne ja poliitiline klassivõitlus, millest nimetatud maa-ideoloogid jäid enamikus eemale. Nende mõtted leidsid ses võitluses vähe kasutamist. Heitluses teise rahvakihi vastu pidi teise arvel võidetama endale taoteldavad ainelised paremused või soodustused, — oli see võitlus siis toorem või kultuursem, vastavalt rahvaste iseloomule.

Ise rada käis rahvussotsialistlik Saksamaa. Enamik sellest, mis teistes maades oli üksikute maa-ideoloogide ja vastavate ideeliste organisatsioonide selgitustöö ja valitsustele tehtavate ettepanekute aineks, millest oli loota pikapeale suurema või väiksema osa elluviimist, — enamik sellest leidis nüüd Saksamaal teostamist rahvussotsialistliku agraarpoliitika programmi võetuna. Dresdenis 1939. aastal peetud viimasel (XVIII) Rahvusvahelisel põllumajanduslikul kongressil oli võimalus tutvuda, milised — tõesti huvitavad ja põhjendatud — olid kõigi maade taotlused ja kui kaugele sel alal oldi juba jõutud Saksamaal, niihästi agraarseadusandluses kui ka elukorraldamisel ja kasvatustöös maal. Ka rahvussotsialismi suhtes kõige skeptilisemgi ei oleks saanud keelata oma tunnustust noile Saksamaa saavutustele. On ka arusaadav, milline jõud on üleval ideel, kui see on võetud omaks võimsa juhtimise ja riikliku aparaadi poolt ja sisselülitatud rahvusterviku ideestikku. On aga ka mõistetav, miks rahvussotsialism Saksas neis küsimustes selliselt drastiliselt toimis. Linnade kasv Saksas oli olnud erakorraliselt kiire, samuti aga ka suurlinnade pabelised mõjud rahvale ning maalt linna pagemine ja töötatööliste tohutu arv enne rahvussotsialismi

võimuletulekut. Olgu mainitud, et 1871. a. elas saksa rahvast maal kolm viiendikku, umbes nagu meil praegu, — nüüd aga on seal maale jäänud kõigest üks viiendik. Seepärast ja oma maa kitsaks jäämise pärast oli Saksamaa sunnitud oma kiirelt kasvava rahvastiku toitmiseks suurel hulgal toitaineid importima. Kõigest sellest tõmmati rahvussotsialistliku järjekindlusega tuntud konsekventsid.

Maa-ideoloogia rakendamine Saksamaal pakub kindlasti meilegi väärtuslikke eeskujusid, kui oskame seda õieti kasutada, arvestades tingimata ka olude erinevusi. Üks on igatahes kindel — põllumehe ja talupoja suure positiivse osatähtsuse tunnustamises eesti rahvuslikus ühiskonnas võime julgesti tugeeda rahvussotsialistliku Saksamaa kaalutud põhjendustele ja eeskujule. Kas ei peaks siis meiegi eesti talupoja kohta ütleva ja mõtlema *mutatis mutandis* sama, mis Adolf Hitler ütles Lõikusetanupühal 1933. aastal Berliinis saksa talupojast: „Saksa talupoeg on meile mitte üksnes seisus, vaid saksa elujõu ja seega ka saksa tuleviku esindaja (representant)“. Muidugi selle väite kordamisega ei taha meie kedagi teist rahvakihti alavääristada ega alahinnata. Tõe tunnustamine ei nõuagi seda, tõde ennast aga peab tunnustama.

Vaatleme järgnevas lühidalt pisut lähemalt, milline on põllumeeskonna või talupoja osa rahvatervikus, eriti Eesti oludest lähtudes.

Põllumeeskond on rahva toitja, oma tööga temale igapäevase leiva hankija. Selle funktsiooni tähtsust mõistetakse meil linnas täiel määral vahest alles nüüd, sõja-aja kitsikuses. Maa ise seda tähtsust tunneb, see on ju vanadest viletsuse-aegadest jäänud eestlaste verde. Leib on püha, mahapillatud leivapalukest üles tõstes kästakse seda suudelda. Selle tootmine on suur töö. Saksamaal kui tööstuslikus suurriigis, kus maailmasõjaaegne blokaad andis end kogu saksa rahvale väga valusalt tunda ja õpetas seega rahvast edaspidiste võitluste puhuks end oma leivaga varustada püüdma, on see põllumeeskonna funktsioon

rahvustervikus rahvussotsialismi poolt täit tunnustust leidnud. Sellele tunnustusele on järgnenud ka vastav austus talupoja seisuse ja töö vastu. Ilma põllumehe tööta ei saa olla ka rahvuslikul tööl ja võitlusel mingit edu, ilma selle tööta rahvustervikul füüsilist jõudu oma suurte ülesannete sooritamiseks. Põllumehe seisus on seepärast auseisus, toitja-seisus — *Nährstand*. Olgu tähendatud, et praegu on eriti tähtis meil toitja-seisuse mõiste. Kuid tehtagu seda õieti, et see ei tunduks mitte paljalt vilja väljamangumisena talumehelt.

Teine sama tähtis funktsioon on talupoegkonnal täita rahva alalhoiu, tõulise puhtuse ja tervise alal. Suurlinnas jääb see ülesanne paraku täitmata. Selle kohta lausub ühes oma kõnes tähtsam Saksa talupoegluse ideoloog, riigi talupoegkonna juht Walther D a r r é:

„In der nationalsozialistischen Agrarpolitik geht es nicht nur um die Ernährungswirtschaft, sondern zugleich um die Erhaltung des Bauerntum als Blutquell des Volkes. Und dieser letzte Umstand ist doch sehr entscheidend und grundlegend. Denn es ist damit erstmalig die Folgerung aus der Tatsache gezogen, dass in einem Staate germanischer Natur das Blut nur auf dem Lande in Generationen sich erhält und vermehrt, die Abkehr vom ländischen Leben aber einen starken Verschleiss der Geschlechter bewirkt. Wenn man das Vergleichsbild bringen darf, so kann man sagen, dass das Blut des Volkes auf seinen Bauernhöfen sozusagen quellenartig emporsprudelt, um in der Stadt über kurz oder lang zu versiegeln... Es geht nicht allein um den zahlenmässigen Bestand unseres Volkes, sondern es geht um die Erhaltung der Erbanlagen, denen wir alle Tüchtigkeit und alle Leistungen in unserem Volke verdanken.“

Need mõtted ei ole mitte liialdatud ülistused vaid üliarenenud tööstusliku suurrahva kibedatest elukogemustest juur-

dunud veendumus. Muidugi, maa-elanikkond ise ka vajab selektsiooni, et rahva väärtuslikumad vereliinid püsiksid puhtad ja terved. Selle sihiga hakatigi kujundama põllumeeskonnast uut talupoja-seisust. Linnas on see valik raskem. Kõigi rahvaste juures suurlinnad söövad inimest, vajades alalist värsket vere juurdevoolu maalt ja maa väikelinnadest. Talundid löövad siin küll tungaldena lõkendama, kuid mõne põlvega on veri kustunud, rääkimata sellest, et rahva loomulik juurdekasv sündivuse ülekaalu näol siin puudub ja et talente on ses massis ikkagi vähe. Eesti rahvas on alles liiga noor selleks ja liiga vähe linnastunud, et linnade söövat toimet päris selgelt oma nahal tunda. Kuid meiegi statistika osutab sama suunda, kusjuures juurdekasvu vähesuses palju süüdi on meil linnades ka viletsail korterioludel. Oleme saanud aga tunda linna hävitavat mõju meie rahva kehale teisel kujul — linna kaudu on toimunud varemil aastakümnetel kõige suuremal määral eestlaste ümberrahvustamine, eestlaste parema vere kaotus.

See ongi kolmas tähtis funktsioon, mis maal on olnud etendada eesti *rahvuse* alalhoius. Maa ja veri — need kuuluvad ühte, need üksteist ei reeda. Maastik on kümnete põlvede jooksul andnud verele värvingu ehk, teiste sõnadega, rahvale karakteri — ja see püsib, kuni inimene on juurtega kindlalt maa küljes. Püsib keeles, püsib meeles, — ja seetõttu ka kultuuris. Püsib seni, kui eestlane on oma maa küljes selle omanikuna ja viljelejana. Mitte üksnes et rahva nn. maakultuur põlvneb ja saab oma ilme ja sügavuse siit, vaid kaudselt kogu agraar-rahva kultuur. Seda on ammu tähele pandud, eriti kõrgemale arenenud kultuuriga hõimurahva Soome juures, kus näiteks „Kalevala“ mõju on tunda nii maalikunstis (Gallén-Kallela), kirjanduses (Eino Leino, Aleksis Kivi) kui ka muusikas (Sibelius). Aga üks ole meiegi Kristjan Raua juures maalt kogutud „Kalevipoja“ ainete mõju valdav ning A. H. Tammsaare paremad teosed maa-vaimususest läbi imbunud. Maa on olnud kõikjal rahvuse ja selle omapära alalhoidja, mida peab iga rahvuspoliitik

teadma ja maad oma rahva ankruna ning peidetud aarde laekana kaitsma ja hoidma. Maal verde imbunud vaimsuse ja loomisvõime algmed löövad soodsal juhul välja maal ja linnas, löövad välja mistahes kultuuritöö aladel, säilitades rahva omapärase põhitooni.

Seda teab ja teeb ka rahvussotsialistlik Saksamaa oma kolonisatsiooni aladel Saksa-Idas, väites, et ainult talupojaga saab Saksa riik uut maad juurde võita. Kuhu lähevad asuma tuhanded talupojad perekondadega oma senistelt ülerahvastatud aladelt, seal ainult võidetakse riigile jäävalt uut pinda juurde.

Neljandaks mainitagu seda ühiskondlikku tasakaalukust ehk stabiilsust, mida annab talupoegkond rahvastervikule. Oma maa külge kasvanud talupoeg on selle riikliku korra poolt, mis hoiab rahva tugeva, terviku ja suudab ning tahab kaitsta talupoja oma maad, nagu see on euroopalikule mõtlemisele omane. Maa saaki saab ainult siis tõsta ja maa palet kultuurseks muuta, kui seda viljastatakse talupoja maa-armastuse ja higiga põlvest põlve, — mis on vaid siis võimalik, kui põllumees teab, et tema vaevaga parandatud maad harib edasi ja lõikab sellel vilja tema poeg ja pojapoeg. See tähendab, kui ühiskondlik kord püsib selline, mis talupoja tööd ja omandit tunnustab ning tema töövilja temale hoiab. Seda korda ta hoiab ja kaitseb. Kui bolševik tuli eesti rahvast murdma, siis ta teadis, kus on peidetud see samm, mis eesti rahvast püsti hoiab. See pidi saama murtud. See samm oli talupoja maa-erand, mis siis ka esimesena kaotati. Talupoeg tehti omal maal võõraks ja tagaaetuks, nagu bolševik ennem oli teinud samuti vene talupojaga. Kõik võttis nüüd languse suuna. Venelane tahtis kaotada eesti rahvas stabiilsuse tunnet, tahtis paisata rahva mõtted segi, rahva kihid üksteise vastu — maa omandiõiguse äravõtmise ja maa demagoogilise ümberjagamise kaudu.

Viiendaks võiks eraldi nimetada veel seda, et talupoegkond agraar-riigis on ühtlasi ka rahva iseloomu kujundaja ja määraja. Ka maalt pärinevad rahva-elu korraldajad ja juhid kann-

vad endal maa pitsatit, eesti talupoeglikku vaimulaadi. Kui võrra see vaimulaad elu oludes muundub pikapeale paremaks või halvemaks, sedavõrd paremaks või halvemaks kujunevad ka rahva esindajate ja kogu rahva iseloomu omadused. Kui eesti põllumees on kaine positivist, siis seda on ju ka eesti rahvas. Kui eesti talupoeg on loomult individualist, vast rohkemgi, kui nüüdne aeg seda meelsasti salliks, siis on see omadus siiski üle kandunud ka oma väikerahvale: nagu eestlane oma isiklikku kodu ja maad hoidis ja ehitas, nii hakkas ta harjuma vaatama ka oma rahva maale ja tööle, ning venelase petislik ja vägivaldne segamine eesti rahva asjusse oli eestlasele kõige sügavamalt haavav, nagu on haavav võõra tungimine meie isiklikku kodusse. Liigse individualismi teravad servad hõõrub aeg ja rahvustervikut ning ühistööd nõudev olustik maha, ja ise mehena olla tahtev rahvas jääb tugevaks ja omapäraseks uue Euroopa avaras rahvaste peres. Eesti talumehele omane peremehelik olek ja talitamine on sealjuures oluline ja omane kogu rahvale. Nagu vististi rahvaid uue ühise Euroopa raames, nii ka rahvusterviku raames seda talupoja vaba peremehelikku talitamist ainult piiratakse üldhuvidest lähtudes. Kuid sellegagi on juba hakatud harjuma — näiteks maaparanduse ja maakorralduse seaduste kehtivuse ajal, mis tõid mõndki piiramist eromandi kasutamise õigusesse. Olgu eesti talupoja vaimuomadustest mainitud veel endiste aegade pärimusena jäänud umbusklikkust ehk skeptitsismi, mis on jäänud püsima ka kogu rahva ilmesse. Peab osatama seda umbusklikkust võita kaalutud argumentatsiooniga ja eriti — tegudega. Seda tuleb arvestada eriti propagandatöös.

Kõik need eesti talupoja-rahva positiivsed omadused on olnud kasvamas ja tugevnemas, samal ajal kui pimedast orjajast pärit kadedus ja orjameelsus oli pikkamisi taandumas ja kadumas, — sedamööda, mida kindlamini sai siin oma maa ja talu pärisperemeheks eesti talupoeg. *Kiindumus maasse* on eriti mõõtuandev.

Seega oleks loeteldud tähtsam, mida talupoeg annab rahvustervikule: ta on rahva varustaja oma maalt saadava toiduga ning kehakattega, ta hoiab rahva füüsiliselt, vaimselt ja tõuliselt terve ning annab tervet juurdekasvu linnadele ja haritlaskutsele, ta on rahvuse ja selle kultuuri põhilaadi alalhoidja aegade ja rahvaste möllus ja mõjutustes, ta on ühiskondliku stabiilsuse teguriks ja kaitsjaks ning ilmeandjaks rahvuslikule iseloomule ja vaimulaadile. Kõigest sellest on vaja tõmmata kindlaid konsekvantse meilgi, nagu seda on julgetud teha rahvussotsialistlikul Saksamaal. See ei ole mitte lausa eesõiguste nõudmine maale. Kui inimesele on silmad ülitähtsad, siis ei ole ometi tähtsusetu ka kõrvad — ainult vaja silmi kaitsta ja hoida, neid mitte rikkuda, nagu on vaja kaitsta ja hoida ka kõrvu ning muud, mis kuulub rahvusterviku kehasse. Ka talupoeg ise vajab ja peab mõistma teisi. Ta vajab käsitöölisi, vajab tootmisvahendeid ja tarbeaineid tootvat tööstust nende töölistega ja inseneridega, vajab kooliõpetajat, arsti, agronoomi, vajab sõjameest jne., ühe sõnaga, vajab terviklikku rahvuslikku ühiskonda, milles temagi väärtus paistab välja ja milles on temagi järeltulijail tee lahti kõigile tööaladele ja ka juhtivatele kohtadele — kel aga seks on võimeid. Ühe sõnaga: klassi- ja kihi-teadlikkuse asemel peab kasvama rahvusteaduslikkus ning oma osa — kohustuste ja õiguste — tundmine selles rahvuslikus tervikus. Et see kiiremalt ja õigemalt toimuks, on vaja mitmesuguseid riiklikke korraldusi ja sihikindlat kasvatustööd, lähtudes oma rahva omadustest, vaimsusest ja olustikust.

Maaomandi õiguse ja talupärandamise küsimused on siin esikohal. Saksamaal on sel alal kehtimas nüüd rida julgeid seadusandlikke korraldusi — pärandtalundite seadus (*Erbhofgesetz*), lohakile jäänud talundite hooldamise määrused, *Reichsnährstand*'i seadustik, asundustegevust juhtivad radikaalsed korraldused jm. Viimased on uue asumisala juurdeloomiseks ning võitmiseks saksa talupojale, mis puhul toimub ka ümberasustamine ülerahvastatud läänest Saksa-Itta ning sõdurite

maaga varustamine idas. Meil on küsimuses esijoones bolševike kurja tahtega segipaisatud maaeraomandi õiguse uuesti jaluleseadmine, mida eesti põllumees ootab ja milleks kindralkomissari poolt on antud kindlakujulisi lubadusi. Selgusetuse kestmine halvaks ka tootmist. Selle järele tulevad maakorralduse küsimused, laialiste maaparandustööde jätkamine ja suure hulga kääbus- ning väikemaapidamiste (alla ühe-hobuse-koha suurust) keerdsõlme lahendamine. Meie senistes suhteliselt ekstensiivsetes oludes ei olnud need elujõulised ja kandsid endis rahulolematuse ja rahunemise idusid, mida bolševikud ei jätnud kasutamata (süsteemita ja õiglusetu maajagamise, klassivaenu õhutamine jne.).

Edasi on ilmne, et maaeraomandi kasutamises ja talundi pärandamise korras tuleb ette valmistada teatud reforme. Roo-õiguslik-liberalistliku piiramata eraomandi õiguse asemele tuleb paratamatult uus maaomandi ja selle pärandamise mõiste. See võimaldagu rahvasterviku huvides mõistlikult piiramata eraomandi kasutamise ja pärandamise õigust, et säilitada suuremal hulgal tugevaid talundeid eesti rahva tervetele talupoja-sugukondadele ning edaspidi uuesti juurdetulevaile tublidele maaharijatele. Sealjuures — et need talud annaksid pidevalt ka nõutavas kõrguses toodangut. See peab teoks saama. Tootmise ergutamist ja kindlustamist võimaldaks tihedam tollivaba side suurema Euroopa majandusruumiga, mis võimaldaks vabalt kasutada ka meil hindasid kindlustavat *turukorraldust* ja selle kaudu ka reguleeritud tootmist. Rahvussotsialistlikus Saksas on seda osatud teha teisiti, hoopis vabamalt ja painduvamalt kui lõpuni bürokratiseeritud ja terroriseeritud Nõukogude-Venes. On osatud säilitada põllumehe algatusvõime ja huvi ratsionaalsema ning suurema toodangu vastu, millise omaalgatuseta on edukas individuaalmajapidamine üldse võimatu. Kui põllumehel on võimalus oma toodete vastu saada vajalikke tootmis- ja tarbeaineid, kui hoolsam ja osavam töö võimaldab talundile ülejääke, millede arvel põllumees saab talu ennast ja

elamist maal paremuse suunas edasi ehitada; kui sealjuures ise-
seisva peremehe tunne jääb põllumehe püsima, — siis on eesti
põllumees tõesti suuteline, hoolimata üleelatud laostamistest ja
vintsutustest, tuleviku avaramaid tootmisvõimalusi edukalt ära
kasutama ja bolševike sissetungiga katkestatud Eesti pinnase
toodangu tõstmist endisest veel suurema hooga jätkama. Kui
aga oleksid eeldused ja võimalused, töökust ja intelligentsi
temal juba jätkub. Aruka turukorraldusega (nagu näit. Saksa-
maa *Marktordnung*) ja vajaliku selgitustöö abil on sealjuures
võimalik majandussuunad kohandada rahvusterviku vajadus-
tele ilma valju sundust ja ettekirjutusi kasutamata. Muidugi,
sõjaaegsed korraldused on omaette peatükk, hädaolukordadest
tingitud.

Kolmandaks tuleb lõpuks rõhutada *rahvakasvatuse* suurt
osatähtsust põllumeeskonna kaasatõmbamisel rahvusterviku
sihtide teenistusse. Siia rühma tuleb kokku suur hulk haridus-
likke, kasvatuslikke, propaganda ja rahvuskultuuri küsimusi.
Siia kuulub maa ja talupoja osatähtsuse ning ülesannete selgi-
tamine koos seniste teenete allakriipsutamise eesti rahvuslike
üldsihtide saavutamisel, samuti maa rahvusliku kultuuri aren-
damine ja selleks korraldustöö uuesti ja vajaduse korral uutel
alustel elustamine, siis uute talupoja-traditsioonide kujundami-
sega talupojaseisuse auvääristamine ühiskonnas; kõige tõsise-
malt aga maanoorsoo kasvatus ses vaimus, mis teda hoiaks maa
küljes, teeks maa töö temale huvitavaks, avastades selles loova
töö ja kõrge rahvusliku kohustuse elemente, kaotades seniseid
alahindavaid eelarvamusi maa töö suhtes. Ei ole nimelt õige, et
maa töö on füüsiline töö vastandina linna või haritlaskonna
vaimsele tööle. Moodsas põllumajanduses selle mitmekesisuses
ja tehniliseerimises, arukas oludele kohandamises ja alatasa
uute teede otsimises on nimelt rohkem vaimset tööd kui tava-
lises büroos. Ja nimelt iseseisvat loovat vaimset tööd, mis
nõuab suuri võimeid, mitte niivõrd kehalist rammu. Vana tra-
ditsiooniline primitiivne talupidamine on ammu ajalukku läi-

nud. Ühtlasi aga ka füüsilise töö rohkus ja raskus mehhaniseeritud talus, mustus ja tervishoiuvastased olud vesivarustusega, elektriga ja heade ühendusteedega varustatud talus, rääkimata sellest, et hariduse levitamise ja mõistliku meelelahutuse võimalused on sootuks kättesaadavamaks muutunud (raadio jne.). Viimase loeteluga olgu aga ühtlasi näidatud ka maa urbaniseerimise programmi alustele, missugune tuleb võtta jõudumööda teostamisele üheaegselt siin nimetatud kasvatus- ja haridustööga. See oleks mõjuvamaks vastukaaluks linna võludele.

On kindel, et kõigi nende siin kokkuvõtlikult loeteldud vahendite kavakindla rakendamisega agraarkorraldustesse ja maaellu jõutakse samm-sammult lähemale suurele sihile — eestlaste maa ja eesti talupoegkonna teadliku kujundamiseni eesti rahvusterviku üheks tugevaks ja kandvaks osaks, millest kerge südamega lahkuda tahtjaid on edaspidi hoopis vähe. Ei ole kahtlust, et need sihid eesti põllumeeskonna osas on küllalt reaalsed ja et nende saavutamiseks ei ole eesti rahval mingit põhjust Euroopa kultuur-rahvaste peres enda pärast silmi maha lüüa.

Seepärast — selles suunas töötamiseks kõigile — jõudu tööle!

Bernhard Wirz

(Kokkuvõte 18. aprillil 1942 peetud saksakeelsest loengust)

I. Hindade kujundamisel on arvesse võetud rahva heaolu ja tema meened on seetõttu eht sotsialistlikud. Laiemate masside elustandardi stabiilsuse huvides nõuavad kindlaksmääratud püsivad palgad ka püsivaid alalisi hindu. Hindade ja palga vahekord peab olema selline, et virk ja edasipüüdlik kodanik on võimeline ostma endale igapäevases elus vajalikke tarbeesemeid.

Hinnad ise võivad otsustavalt mõjutada majanduselu käiku. Piisavad hinnad ergutavad ettevõtjat tootmisele ning tasuvad põllumehele tehtud töö. Valed hinnad, olenemata sellest, kas nad on liiga kõrged või liiga madalad, edustavad või pidurdavad majanduselu käiku soovimatus suunas. Liiga madalad hinnad halvavad tootja või ettevõtja algatusvõimet.

Hindade määramisel tuleb hoolega silmas pidada, et ei määrataks liiga kõrgeid hindu, kuna sellele hädavajalise järeldusena järgneksid soovid palkade kõrgendamiseks, millest pika-peale ei saa keelduda. Palkade kõrgendamisel suurenevad aga ka tootja kulud, mis omakorda nõuavad hindade kõrgendamist. Nii nõuab hindade kõrgendamine palkade tõstmist ja viimane omakorda jälle hindade tõstmist, mis lõpuks viib nõndanimetatud „lõputu kruvini“, mida nimetatakse inflatsiooniks ning mis tähendab vääringu langust. Inflatsiooni tagajärgi mäletavad Saksamaal kõik pärast sõja aastaist. Majanduselu laostus ning massid kaotasid oma kogutud raha.

Eestimaa hindadepoliitika peab end sobitama Suur-Saksamaa Euroopa hindadepoliitika üldraamistikku. Ta ei tohi moodus-

tada rahutuse-pesakesi, vaid peab asetama eeldusi viljakaks ja majanduselu edustavaks koostööks.

II. Saksa hindadekujundamise põhimõtteid rakendatakse Idaterriitoriumil riigikomissari, Tallinna kindralkomissari ja praegu asutamisel oleva eesti hindadekomissari poolt väljaantavate meenetega. Tehakse vahet hindade kujundamisse ja hindade järelevalvesse puutuvate meenete suhtes. Nagu eelpool on mainitud, on hindade kujundamise ülesandeks määrata kindlaks hindu, kuna järelevalve ülesandeks on pidevalt kontrollida, kas määratud hindadest kinni peetakse. Ühelgi asutusel Eestis ei ole õigust hindu määrata või soovitada. Kõik see kuulub Kindralkomissari hindade osakonna ja eesti hindadekomissari pädevusse. Igaüks, kes omavoliliselt hindu kindlaks määrab, või neid soovitab, kuulub karistamisele. Kes soovib hindu tõsta, peab nõutama selleks vastava asutise loa. Juhul, kui hinnad pole kindlaks määratud, ei tohita ületada 20. 6. 1941. aasta hindu. See päev on niinimetatud tähtpäev ning neid hindu nimetatakse stopphindadeks. On teada, et nende hindade määramine on toimunud juhuslikult ning et need moodustavad sellise hindadestruktuuri, millisest ajajooksul on võimatu kinni pidada. Hindadepoliitilisest seisukohast vaadatuna oli aga vaja luua alust, millele hakata ehitama hinnamajandust.

Hindade järelevalve teostamine peab toimuma kohalikkude politseiasutiste kaudu. Vormis ja erariides politseiametnikud (konstaablid) peavad tootjate-käsitöölise juures ette võtma kontrollkäike ning kindlaks tegema, kas meened ka kaugemates nurkades on tarvitusele võetud ning ettekirjutused täidetud. Raskemateks tööstusmajanduse uurimusteks on kasutada majandusasjatundjad, kellede hooleks on järele uurida, kas kinnitatud hindadest kinni peetakse ning kas kalkulatsioonid liiga kõrged ei ole. Kindralkomissari ja eesti hindadekomissari poolt seatakse sisse komandod, millised süstemaatiliselt maal ringsõite sooritavad ning ülemaalist hindade kontrolli teostavad. Politseiametnikel ja majandusasjatundjail on õigus teha proovioste,

peatada ostjaid ja neilt küsida hindu, nõuda arvete ja raamatute ettenäitamist ning nõutada igasuguseid andmeid, mis puutuvad hindade vastu eksimisse. Käitiseomanikud on kohustatud andma igasugust informatsiooni. Et kontrollametnikud nendele teatavaks saavaist käitis- ja ärisaladustest vaikivad, on loomulik.

III. Hindadepoliitilist olukorda iseloomustab parimini asjaolu, et riigimark ja rubla praegu suurel määral oma vääringu iseloomu on kaotanud ja nende asemel hinna mõõdupuuna spekulatsioonis ja vahetuskaubanduses tarvitatakse kaupu nagu viin, suitsud, petrooleum, seebikivi jne. Tegevus hindade alal on praegu sõjaoludest tingitud kaubanappuse tõttu, eriti toiduainete alal, eriti raskendatud. Rahva puuduliku kasvatus ja ühtekuuluvuse ja teineteise eest valmisoleku tunde puudumise tõttu püüab igaüks end ise aidata, niipalju kui see seisab tema võimuses või niivõrd kui see sobib tema rahakotiga. Sellest tuleneb kahetsusväärne olukord, kus majanduslikult paremal järjel seisev ringkond saab end varustada lisaainetega, kuna töötava massi hulka del see võimalus puudub. Õiglus nõuab, et kõigil oleks kasutada ühtlaselt kaupu võrdsetes hulkades. Spekulatsiooni ja vahetuskaubandust tuleb seepärast rangeimalt karistada. Kuigi sellest põhimõttest ei tohi kõrvale kalduda ning nende eesmärkide saavutamise tuleb ajajooksul läbi viia, ei saa momendil eitada, et osa rahvastikust, eriti lasterikkad perekonnad, väikeste toidunormide tõttu on sunnitud endale muretsema kõrvalt toiduaineid, mis aga tohib toimuda ainult ametlike hindade alusel. Meie võitleme seepärast esmajärjekorras mitte nende väikeste patustajate, vaid elukutseliste händlerite vastu, kes omakasu pärast püüavad teha oma kaasmaalaste hädast endale äri. Siin kasutatakse küll rangemaid abinõusid ja kõrgemaid karistusi.

Elanikkond saab siinjuures, lähtudes nii enese huvidest kui ka eelkõige kohusetundest üldsuse vastu, sellele võitlusele spekulantide ja liigkasuvõtjate ülesandmise läbi tublisti kaasa aidata.

Loodame, et suuremate kaubahulkade kohaletoimetamise tõttu ning mitmesuguste eriaktsioonide korraldamisega, nagu näiteks kalastamisaktsiooni kaudu, osutub võimalikuks jagada lisatoitaineid, ning varsti oleme võimelised andma igale kodanikule seda, mida ta vajab enda või oma perekonna ülalpidamiseks. Mida paremaks läheb varustamine, seda karmimini tuleb hakata võitlema ka väikeste patustajate vastu. Loomulikult eelduseks on siinjuures, et igaüks saab aru sõjaolukorrast ja ei esita rahuaegseid nõudmisi.

Nagu eeltoodust peaks selguma, ei määra tulevikus hindu enam pakkumine ja nõudmine, vaid mõõtuandvaiks on kinnitatud või lubatud hinnad. Igaüks, olgu ta tootja, valmistaja, talupoeg, tööstusomanik või käsitöölaine, on kohustatud kalkuleerima võimalikult madalad omahinnad. Nagu seda ütlevad Juhi sõnad — ei tohi keegi sõjast teenida. Selle juurde kuulub ka, et igaüks püüaks oma kaupa võimalikult odavalt turustada. Sellega aitab ta kaasa parema tuleviku loomisel. Kõik need aga, kes käituvad distsiplineerimatult või seavad end väljaspoole seda ühiskonda, tulevad välja rookida. Neil ei ole õigust olla rahva liikmeks, kes lõppeks omas tervikus paneb kaalule oma elu nende eest.

IV. Nagu juba mainitud, on kõikide hindade lähtepunktiks 20. juuni 1941. Selle korralduse seaduslikuks aluseks on üldine Idaterritooriumi hindade ja töötasude määrus 11. 9. 1941, mis hiljuti avaldati ka kindralkomissari „*Amtsblatt*’is“. Hulgaliste üksiklubadega on kõrvaldatud puudused, mis tekkisid 20. 6. 1941 hindadest kinnipidamisel. Mõnekuise väsimatu töö järele on loota stopphindade tähtsamate puuduste kõrvaldamist. Selle asemele avaldatakse elanikkonnale selged hinnatabelid, nii et ükski ei või end enam sellega vabandada, et ta kindlaksmääratud hinda ei tunne. Iga ettevõtte, millele üksiklubade alusel on võimaldatud hindade tõstmine, peab selle loa arvel ära tähendama. Ühenduses sellega olgu kohe mainitud põhimõtte, et ükski ei ole õigustatud omavoliliselt hindu tõstma, kuigi ta

oma tooraineid või tema poolt edasimüüdava kauba on sisse ostnud kõrgema hinnaga. Ta vajab selleks erilist luba. Ainult sel viisil on võimalik täita hindademäärusi ning ära kasutada hinnalangetamise võimalusi. Need põhimõtted, mis Riigis on kõlblikuks osutunud, nagu seda näitab Riigi hindadekomissari töö alates 1936. aastast, leiavad ka Eestimaal rakendamist nii majanduse enda kui ka tööliskonna elustandardi ja heaolu kindlustamiseks. Ärgu arvaku keegi, et ta pikapeale võib leida lünki seaduslikes eeskirjades, millede kaudu ta loodab end sõjakoormistest vabastada. Määrustest möödahiilimise katsed kuuluvad samuti karistamisele nagu eksimused hinnaseadustiku vastu. Igaüks peab hoidma distsipliini ja mõtlema sellele, et isad ja vennad frondil ka ei mõtle, kas sellest võitlusest võib midagi teenida. Puhtus ja kord ärielus, tagasihoidlikkus ja kohusetunne varustusküsimustes ja hindade määramisel on voo- rused, mida peab evima iga tõeline rahva liige. Kui igaüks oma parimate võimete kohaselt püüab täita neid kohustusi, ei ole ta põrmugi halvem sõdurist frondil. Siis teab aga ka sõdur fron- dil, et ta kodumaa peale võib julge olla ning suudab koguda jõudu lõpliku võidu saavutamiseks.

SAKSA ERIKOHTU ÜLESANDED

Dr. Wilhelm Michel

(Kokkuvõte 18. aprillil 1942 peetud saksakeelsest loengust)

Teie teate, et vastavalt määrusele 3. märtsist 1942 Eesti Kindralkomissariaadi kohalikkude kohtuasutiste esialgse kohtutegeluse kohta eesti kohtuvõim on saanud seadusliku aluse oma tegevuse uuestialustamiseks. Sellega on eesti kohtutele antud üle uued suured ülesanded, nimelt kaasaaitamine Nõukogude õigusemõiste ja õiguse metsistumise kõrvaldamisel. Uus määrus eeldab ühtlasi saksa kohtu olemasolu ja tõmbab piiri kohalikkude kohtute ja saksa kohtu kompetentsi vahele. Lubage mulle teile rääkida saksa kohtu, eriti aga erikohtu, korraldusest ja tema ülesannetest, millest härra Kindralkomissar saksa kohtu juures asuva erikohtu esimese istungi puhul märkis ära oma sissejuhatavas sõnavõtus, et saksa kohus Eestis peab oma kohtutegelusega äratama ja edendama eesti rahva usaldust rahvussotsialistliku seadusandluse õigluse vastu.

Määruses 19. detsembrist 1941 saksa kohtuvõimu asutamise ja ülesehituse kohta idaalal on idaala riigiminister määranud, et iga riigikomissari asukohas tema ametipiirkonna jaoks asutatakse üks saksa ülemkohus ja iga kindralkomissari asukohas tema ametipiirkonna jaoks üks saksa kohus. Ühtlasi on määratud, et iga saksa kohtu juures asub üks erikohus.

Idaterritooriumi riigikomissariaadi vastav ülemkohus asub Riias ja on kompetentne saksa kohtute otsustele antud apellatsioonikaebusteks ja muudeks eriliigilisteks otsusteks. Tema koosneb kolmest kohtunikust. Saksa kohus koosneb ühest kohtunikust, erikohus saksa kohtu juures — kolmest kohtunikust. Tallinnas on saksa kohtu esimees ühtlasi ka erikohtu

esimeheks. Kaasistujad kutsutakse istungitele esimehe poolt kindralkomissari poolt koostatud nimekirja järgi kindlaks määratud järjekorras. Nii ülemkohtu kui ka saksa kohtu juures asub saksa prokuratuur. Riigiministri määruse kohaselt kuuluvad saksa kohtute kompetentsi süüasjad, kuivõrd need ei ole üle antud otsustamiseks mõnele teisele kohtule. Peale selle võidakse kõigis ülejäänud kohtuasjades saksa kohtu kompetents määrustega eraldi kindlaks määrata. Need idaala kohtuvõimu kohta põhjanevad eeskirjad on määrusega 3. märtsist 1942. aastal lähemalt kindlaks määratud. Sellekohaselt on saksa kohtud kompetentsed süüasjades, kus üks süüdlane või osavõtja kuulub saksa rahvusse, kui süütegu puudutab Saksa riigi huvisid, kui eesti seaduste kohaselt ähvardab kõrgem karistus kui rahatrahv või vabadusekaotuslik karistus üle 15 aasta, kas üksikult või mõlemad koos, ja, lõppeks, kui saksa kohtu juures asuv prokurör nõuab asjatoimetuse üleandmist saksa kohtuvõimule. Seega võib saksa prokurör iga süüasja saksa kohtu ette tuua. Tema teeb seda kõikidel juhtudel, mis omavad erilist üldist tähtsust. Saksa prokurör võib aga ka asjatoimetuse, mis iseenesest ei allu kohalikule kohtuvõimule, viimasele üle anda, mis on seni arvukatel juhtudel aset leidnud. On aga endastmõistetav, et saksa prokurör peab omama ülevaadet selle kohta, missugused poliitilise ilmega asjatoimetused esinevad, et alati olla informeeritud vastava maa vajadustest ja iseäraldustest ja omama võimalust otsustavalt vahele segada. Tema võib ka, kui kerkib üles eriline vajadus, algatada seadusandlikke samme. Süütegude hulka, mis puudutavad Saksa riigi huvisid, kuuluvad kõik poliitilised süüteod. Poliitiliste süütegude hulka kuuluvad aga ka rasked majanduslikud kuriteod ja üleastumised. Säärased süüteod on võimelised ohustama majanduse juhtimist, tekitama rahvas rahutusi ja seega puudutama raskes sõjas oleva Saksa riigi huvisid. Saksa kohtud rakendavad idaala riigiministri 19. detsembri 1941. aasta määruse kohaselt karistatava tegevuse otsustamisel saksa kriminaalõigust, samuti kui

seda teevad ka muud saksa ametivõimud säärase tegevuse jälgimisel. See võib mõnedel juhtudel tunduda süüdlasele raske, kuid ühiskonnale on see kasuks. Saksa kohtupidamisel on alates 1933. aastast läinud korda raskeid seaduserikkumisi energilise vahelesegamisega tasuda ja teisi seaduserikkujaid vägivallategude ja ühiskonnaaenulikkude kuritegude toimepanemisest ära hirmutada. Kutseline kuritegevus on nüüd Saksamaal peaaegu välja roogitud. Saksa kohtumõistmine rakendab selles võitluses omandatud kogemused ka seaduserikkujate jälgimisel Idaterritooriumil ja aitab sellele vastavalt ka õigluse tõstmisele kaasa.

Mina juba tähendasin, et saksa kohtu juures asub erikohus. Tahaksin juba ette ära selgitada vast olemasolevat väärarusaamist, nagu oleks siin tegemist erikohtutega ainult idala jaoks. Saksamaal on erikohtud asutatud juba määrusega 1933. a. maikuust ja nimelt igas ülem-maakohtu ringkonnas, ühe või mitme maakohtu juures, mis vastavad siinsetele ringkonnakohtutele. Nagu näete, ei ole need erikohtud päris uued saksa kohtupidamise seaded. Erikohtute asutamise põhjuseks oli mõte omada eriti kiireid ja löögivõimsalt tegutsevaid kohtuid, kes tarbetuist vormalisustest mittekoormatutena pidid välkkiirelt tabama seaduserikkujaid. Kui rahvussotsialism 1933. aastal Saksamaal võimu oma kätte võttis, sai tema pärandusena kaasa süsteemi, mis oli Saksamaa peaaegu põhja viinud. Koos kõigi seadete langusega oli ka avalik moraal ja seadusest ning õigusest lugupidamine langenud madalale tasemele. Kohtuotsused ei leidnud avalikkuses enam seda vastukaja, mis on üldiseks hirmutamiseks tarvilik. Selles olukorras põhjanevat muutust ei olnud võimalik luua iseenesest nii hästi põhjendatavate vormalsete eeskirjade teel. Seepärast loodi erilised uued karistuseeskirjad või kõrgendati olemasolevaid. Samuti on loodud eriti raskete juhtude jaoks, mis puudutavad üldsuse huviseid, eriline kohus erikohtu näol. Üldiselt kehtivad ka erikohtute jaoks saksa kriminaalkohtupidamise korra eeskirjad. On siiski

kindlaks määratud, et erikohtus toimub asja arutamine ilma kinnipidamiseta tähtaegadest, kui süüdlane tabatakse värskelt teolt või kui tema süü teisiti selgelt ilmsiks tuleb. Apellatsioonikaebusi erikohtute otsustele ei saa esitada. Erikohtu kompetentsi kuuluvad eriti rasked teod, mis ühiskonna huvisid eriti puudutavad. Erikohtus on hädaaegade kohus, mis peab riigil olema, et võida otsekohe ja teravalt vastu astuda nendele üksikutele, kes ähvardavad ja ohustavad ühiskonna elu. Seaduserikkujad, kes on süüdi sääraustes süüasjades, tuuakse erikohtu ette olenemata sellest, kas nad on riigisaksa, rahvussaksa või kohaliku kuuluvusega. Saksa prokurör võib saksa kohtu ette tuua kõik kuriteod ja üleastumised, kui tema arvates asja kohene äraotsustamine erikohtus, silmas pidades teo raskust või hukkamõistetavust, on vajalik avalikkuses esile kutsutud ärevuse või avaliku julgeoleku ja korra tõsise ohustamise tõttu. Selle eeskirja läbi on erikohtus oma tegeluses ja oma mõjuga väljapoole saavutanud erilise tähenduse. Arvukas hulk tähelepanuäratavaid kuritegusid tuleb tänapäeval erikohtu otsustamisele. Ka on prokuröril võimalik kõiki seaduserikkumisi, mis on seoses nelja-aasta-plaani teostamise seadusega, ja hinnaeeskirjade seaduse rikkumisi erikohtu ette viia.

Üksikud kuriteod on seaduses eriti esile tõstetud ja nende otsustamine kuulub eranditult erikohtu kompetentsi. Nende eeskirjade erilise tähtsuse tõttu tahan mina nende juures lähemalt peatuda. Siin on eestkätt tegemist eksimustega, mis on ette nähtud seaduses reetlikkude kallaletungide kohta riigile ja parteile. Meie teame, et rahvussotsialistlik liikumine ja peale 30. jaanuari 1933. a. rahvussotsialistlik riik, mis tõid endaga kaasa seniste väärtuste ja mõistete pöörde, omas ja omab praegu vaenlasi. Enne võimu ülevõtmist astusid need vaenlased välja avalikult, hiljem tegutsesid nad rohkem salaja. Need vaenlased teavad, et teatavatel juhtudel on ässitavate väljendustega võimalik kõigutada rahva usaldust tema juhtkonna vastu. Sellele lükkab seadus riivi ette. Tema karistab neid, kes

tahtlikult või jämedast hooletusest toovad esile või levitavad valesid või jämedalt moonutatud väiteid, mis võivad kahjustada riigi heaolu ja riigivalitsuse ning partei või tema alljaotuste lugupidamist. Tema karistab ka neid, kes avalikult ässituslikult või alatult väljenduvad riigi juhtivate isikute või partei või nende korralduste ja nende poolt loodud seadete vastu. Meie teame, milliseid inimesi sellega tabatakse. Need on nn. õudusjuttude levitajad, kõigi kõrgemate võimude korralduste kutse- lised kritiseerijad, kellel ei ole millegi ees lugupidamist ja kes ühegi laimava väljenduse eest tagasi ei kohku. Siia kuuluvad aga ka mõtlematud lobisejad, kes usuvad kõike, mida levitatakse teiste poolt, eriti aga seda, mis on vaenulik valitsusvõimule. Eriti rasketena peab neid väljendusi siis hindama, kui süüdlane kandis nende avaldamisel partei või selle alljaotuse vormiriietust, sest partei on riigi kandja, on rahvas ise, ja kes esineb tema ametikandjana, annab oma ässituslikele väljendustele petlikult erilise autoriteedi. Eriti raske on karistus sõja ajal, sest kes saadab korda reetliku teo säärasel raskel ajal, on kutsunud esile erilise hädaohu. Selle seadusega on lõppeks seesmises seoses ka muud riigi ja partei pahatahtlikud teotused, nende lippude ja ülemvõimu märkide halvustamine ja sõjaväe teotamine. Ka need süüasjad kuuluvad erikohtu otsustamisele.

Erilise tähtsuse omab välismaa ringhäälingute poolt ässitavate väljenduste levitamine. Saksa riigis kehtib eriline määrus erakordsete sammude kohta ringhäälingu alal, mis sisuliselt vastab idaala riigikomissari erilisele määrusele Idaterritooriumi kohta 13. jaanuarist 1942. Määrus keelab välismaa ringhäälingute kuulamise ja nende poolt saadetavate teadete levitamise, mis on võimelised ohustama saksa rahva vastupanujõudu või avalikku rahu, julgeolekut ja korda Idaterritooriumil. Karistuseks on parandusmaja, eriti rasketel juhtudel aga surmanuhtlus. Selle määruse eessõnas üteldakse: „Moodsas sõjas ei võitle vastane ainult sõjaliste relvadega, vaid ka vahenditega, mis peavad rahvast hingeliselt mõjutama. Üks neist vahendi-

Exhib. 111

test on ringhääling. Iga sõna, mida vastane siia saadab, on määratud selleks, et tekitada kahju Saksa riigile ja tema kaitse all olevaile rahvastele. Edasi pöördub määrus mõistuse ja vastustundlikkuse poole. Igaüks, kes on õppinud lähemalt tundma Nõukogude võimu ja tema propaganda meetodeid, nagu ka teie, omab ettekujutuse sõjalise propaganda ja tema valelikkuse kohta. Sama kehtib aga ka teiste vaenuliste rahvaste kohta. Peale viimast maailmasõda tunnustasid välismaa riigimehed avalikult, et maailma paisatud õudusjutud olid valed ja vabalt leiutatud. Sellegipärast tegid nemad selleaegsete teadete levitamise vahenditega neid teatavaks, põhimõttel, et sõjas on iga vahend lubatud. Eriti suur on siinjuures hädaoht lihtsamate rahvuskaaslaste segadusse viimise näol, kuna need oma piiratud võimaluste juures ei ole võimelised järele uurima, kas mingi teade tõele vastab või mitte. Olgu siinkohal tähelepanu juhitud veel sellele, et ka sõbralikkude ja isegi liitlasmaade ringhäälingute kuulamine on keelatud.

Erikohtu kompetentsi kuuluvad peale selle lasteröövid väljapressimise otstarbel ja lõksude seadmine autodele röövimise sihiga. Siinjuures on tegemist süütegudega, milliseid on arendanud Ameerika gangsterid. Lasterööv väljapressimise otstarbel on Ameerikas, individuaalse vabaduse maal, igapäevane süütegu või vähemalt oli seda. Tuntuimaks on saanud Lindbergh'i lapserööv. Ka salakaval autolõksude seadmine on tüüpiline gangsterite kuritegu. Saksamaal oli ka kord aeg, kui pingutati kõisi üle teede, et mõnda autot kinni püüda, või kui süütu sõitja, astudes mõnda autosse, mõrvas sõidukijuhi seljatagant, et omandada selle raha. Rahyussotsialistlik seadusandja on algusest peale hoolimatu teravusega nendele metsikustele vastu astunud. Mõlemad seadused kuulutati välja tagasiulatuva jõuga. Kõige lõõgivõimsamalt mõjus seadus lasteröövi vastu. Seni on Saksamaal ainult üks säärane juhtum aset leidnud. Otsekohe peale selle teatavakssaamist andis riigivalitsus seaduse ja süüdlane mõisteti surma ning otsus viidi täide. Ei ole midagi

sellest iseloomulikumat uue saksa kriminaalseadustiku vaimu kohta, mis tabab rahva kahjurit põrmustava hooga ja ei kõhkle silmapilkugi seaduserikkuja kaitse kohta armsaks saanud kujutluste ümberehitamisel, kui ühiskonna huvid seda tõeliselt peaksid nõudma.

Edasi on gangsterluse vastu sihitud määrused rahvakahjurite ja vägivallakurjategijate vastu, mis mõlemad ähvardavad surmanuhtlusega. Esimene määrus puudutab kahjureid, kes vabastatud maatükkidel või vabatahtlikult vabastatud hoonetes või ruumides rüüstavad, teine määrus — kurjategijat, kes raken-dab raske vägivallateo, mõrva, tänavaröövi, pangaröövi või vägistamise juures relvi või muid hädaohtlikke vahendeid, või nendega teiste inimeste elu või kehapuutumatus ähvardab. Sama karistuse alla langeb ka see, kes on süüdi oma jälgija relvajõuga ründamises või enda kaitsmises tema vastu.

Üks 21-aastane mees Haapsalu ümbruses oli kauemat aega olnud vahekorras ühe tüdrukuga. Kui tüdruk sellest vahekor-rast rasedaks sai, nõudis süüdlane abordi tegemist ja tahtis temale selleks raha anda. Tüdruk lükkas selle tagasi või vähe-malt ei võtnud ette mingeid samme abordi tegemiseks. Siis tuli süüdlane otsusele kõrvaldada oma armsam käsigranaadi abil, mille ta oli leidnud. Tema otsus muutus kindlaks pikema tee-konna jooksul kuni oma armsama majani. Kui ta nägi tüd-rukut istuvat toas koos oma isaga laua taga, viskas ta käsi-granaadi tupp, mille juures tema pidi arvestama, et antud juhul ka teised võisid surma saada. Tegelikult asusid toas veel tüdruku ema ja vend. Käsigranaat jäi lõhkemata ainult juhuse tõttu. Teie näete sellest lühikesest kirjeldusest, missuguse sea-duserikkuja-tüübiga siin tegemist on, ja nimelt kurjategijaga, kes terve oma isiksusega, võttes arvesse teo kordasaatmise asja-olusid, ka edaspidi ei kõhkleks säärase teo toimepanemise juures ja seega on ühiskonnale alaliseks hädaohuks. Sellepärast on tema ka kõrvaldatud. Mõnigi võib-olla on selle kohta ütelnud, et see inimene on pannud toime ainult katse ja et neli ini-

mest oleks küll võinud oma elu kaotada, kuid nad on siiski elus. Siin saksa õigus seab teo karistatavuse ja karistuse määra ühendusse süütegija isikuga. Kui teost nähtub, et süütegija kõigi oma vaimsete eelduste ja oma iseloomu põhjal omab kuri-tegelikku loomust, siis peab säärast seaduserikkujat käsitama hoopis teisiti kui säärast, kes vääratab ainult kergemeelsusest, mõtlematusest või kaalumatuses.

Peale nimetatud eeskirjade on erikohtu kompetents korraldatud veel teiste idaala riigiministri määrustega. Neis leiab käsitamist ka Eestit vähe puudutav loomade rituaalse tapmise keeld. Seevastu omab Eesti suhtes erilist tähtsust määrus 17. veebruarist 1942 kriminaalõiguslike eeskirjade täiendamise kohta idaalal, mis on sihitud esijoones poliitilise, kuid peale selle ka üldise kuritegevuse vastu. Üldjuhisenä kirjutab selle määruse § 3 erikohtuile ette määrata surmanuhtlust tegude eest, mis tõendavad eriti madalat iseloomu või on mõnel muul põhjusel eriti raskeloomulised, kui nad ka muidu saksa kriminaalseadustes või saksa asutiste määrustes ei ole sellega ähvardatavad. Karistatakse üldiselt surmanuhtlusega, vähem rasketel juhtudel parandusmajaga, vägivallategusid Saksa riigi või idaalal tegutseva ülemvõimu vastu, vägivallategusid riigi- ja rahvussakslaste vastu nende kuuluvuse tõttu saksa rahvusesse; sõjaväkke, politseisse või mõnda teise saksa ametiasutisse või parteisse kuuluvate isikute vastu; saksa ametiasutiste seadmete või avalikuks kasutamiseks määratud esemete rikkumist; saksavaenuliste taotluste soodustamist; keelatud ühingute organisatsioonilist alalhoidmist; saksavastaselt meeletatud vaenulist või ässitavat tegevust või muud Saksa riigi autoriteedi või heaolu langemist või kahjustamist ja lõpuks saksa huvide või mõne riigi- või rahvussakslase vara kahjustamist ettekavatsetud süütamise teel. See väga kaugeleulatav määrus paneb erikohtutele väga raske vastutuse.

Erikohtud on seega suuremal määral vastutavad idaterritooriumi õigusliku julgeoleku eest. Teie võite olla veendunud, et

erikohtud saavad omi ülesandeid täitma suurima vastutustundega, aga ka suurima energiaga.

Erilise tähtsuse omavad sõja ajal süüteod, mille juurde mina nüüd asun — need on sõjamajanduse kuriteod ja hindade üleskrüvimised. Nende süütegude hädaohtlikkust ei või sugugi alahinnata. Sõjamajanduse kuritegude otsustamiseks on eranditult kompetentne erikohus. Sõjamajanduse määruse oluline eeskiri on § 1, mis kõlab järgmiselt: „Kes tooraineid või saadusi, mis kuuluvad elanikkonna eluliste vajaduste hulka, hävitab, kõrvale toimetab või kinni peab ja sellega pahatahtlikult ohustab selle vajaduse rahuldamist, seda karistatakse parandusmajaga või vangimajaga. Eriti raskeil juhtudel võib määrata surmanuhtluse. Kes rahamärke põhjuseta õigusliku aluseta kinni peab, seda karistatakse vangimajaga, eriti raskeil juhtudel aga parandusmajaga.“ See eeskiri peab silmas sõjakahjurit, kohusetundetut äritsetjat, kes enamasti kasuhimust aetuna isegi sõja ajal oma kasupüüdmisele ohverdab hoolimatult üldsuse huvid, missugust meelsust arvestades ta kujutab endast tõsist hädaohtu. Siinjuures ei ole mõeldud tähtsusetuid seaduserikkumisi. Ei tule karistada niivõrd talunikku, kes kingib ära poole vorsti, vaid palju enam neid hangeldajaid, kes ohustavad vajaduste rahuldamist kasuhimust aetuna, edendavad teiste kasuhimu või tegutsevad teistel hukkamõistetavatel motiividel. Ohustamine võib leida aset ka siis, kui teostatakse väikseulatuslikke kõrvaldamisi arvukatel juhtudel ja sellega kõigutatakse elanikkonna usaldust jaotavate ametiasutiste töö korrapärasuse ja tarbeainete õiglase jagamise vastu. On selge, et üks täiskasvanud inimene 350 g liha nädalanormi alusel tohib saada aastas 18,2 kg liha. Sellel normeermisel põhjeneb olemasoleva liha korrapärane jaotamine. Kui säärane hulk liha kõrvaldatakse, mööda minnes ettekirjutatud jaotamisest, siis ohustatakse sellega ühe inimese aastanormi. Sääraste kõrvaldamiste hädaohtlikkus saab alles siis selgeks, kui silmas pidada nende esinemise sagedust. Kui säärane tegevus saab teatavaks, ja seda ta kindlasti saab, siis kutsub see esile

hädaohu, et sellega õhutatakse ka teisi selletaolisteks seaduse- rikkumisteks ja seeläbi kutsutakse välja tõrksusest ja hirmust tingitud ostusid. Keelatud on ka vahetuskaubandus nende elu- liste tarbeainetega, missugused ei kuulu jaotamisele erateel. Eesti Põllutöökamari määruse kohaselt ei kuulu praegu erateel jaotamisele muuseas liha, tapetud linnud, kala ja tera- vili. Need tarbeained võivad tulla müügile ainult vahendajate kaudu. Kes sellest hoolimata neid elulisi tarbeaineid vahendi- tult tarvitajale ära annab, kõrvaldab sellega elamiseks vajalikke tarbeaineid ja on sõjakurjategija.

Seni saadud kogemuste põhjal näib seadusevastane kaubitse- mine vahetuskauplemise näol siin eriti arenevat. See toimub võib-olla paljudel juhtudel ilma omakasupüüdliku kasusaamise motiivita, mõtlematult ja hädaohtu mitte mõistes, mida säärane vahetuskauplemine suurema leviku korral kogu sõjamajanduse eravarustamisele omandama peab. Iga kõrvalepõikamine majan- damise eeskirjades segab komplitseeritud varustamisaparaati ja kujutab endast rasket kuritarvitust rahvusterviku suhtes, kui teatud jaotajad neile usaldatud kohuste mittetäitmisega kont- rollimatult kõrvaldavad varasid vahetusäritehingute läbi üldi- sest jaotamisest. Sellega nad võtavad ühiskonnalt ära neid varasid, millele see omab õiguse. Sõjamajanduse määruse uue täiendava määruse alusel karistatakse neid, kes kaupade and- misel kedagi eelistades või mingi soorituse eest vahetuskaupu nõuavad või endale anda lasevad või kes, et sääraseid soodus- tusi saada, vahetuskaupu pakuvad, lubavad või annavad. Karis- tatakse seega seda, kes liha viina vastu ära annab. Karistuse alla langeb siiski ainult kutseline kaupleja, talupoeg, lihunik, üldiselt kaupmees — tarbija jääb karistamata.

Leidub teatud liik inimesi, kes ei hoidu kõrvale endale tume- dail viisidel ja kohutavate liighindadega pidevalt muretsemast normeeritud elulisi tarbeaineid ja mugavustarbeaineid. Need inimesed saavad siinjuures viimase hoiatuse. Varsti ei saa enam olema kasulik eriline hoolitsus kõhu eest, kui riskeeritakse kao-

tada pea. Kellegile ei ole sõda lõbuasjaks. Tema ei pea ka seepärast olema väga vähestele seltskonna parasiitidele mingi lõbu või äri. Meie tahame kõik sellest ajaloolisest meie rahva heitlusest puhtalt ja laitmatult välja tulla. Kui võit ükskord käes on, siis peab iga saksa mees ja saksa naine võima enesest ütelda, et tema selleks oma osaga on kaasa aidanud. Kellel ei ole selleks arusaamist, kellel ei ole moraaltunnet, mis temale ilma õpetamata ütleb, mida tema sõjas tegema peab või endale lubada võib, sellele peab seda teiste drastilisemate viisidega selgeks tegema.

Sõja ajal kuuluvad kõik varad ja elulised tarbeained kogu rahvale. Need peavad seepärast ühtlaselt ja õiglaselt jaotatud saama. Kes patustab selle põhimõtte vastu, kahjustab üldsuse varustamist. Mis talunik toodab, kuulub kogu rahvale. Mis saksa maapind ja saksa hoosus toodavad, läheb läbi kaupmehe käe. Tema on usaldusmees neile kaupadele ja tema jagagu neid õiglaselt. Vahetuskauplemise läbi teeb tema ennast suureks süüdlaseks. Ka käsitöölise töö omab õiglase hinna. Sellepärast on autu ja karistatav nõuda ja vastu võtta erisoodustusi. Igaühe õiguse või õigusetuse tunne on kindlaimaks garantiiks rahuldavale jaotamisele. Saksa perenaine oodaku ja nõudku müüjalt ainult seda, milleks tema on õigustatud. Liighinnad ja altkäemaksud ei ole temale sobivad ja on peale selle ka karistatavad. Niisugused on riigiministri seisukohad selle asjas.

Sõjamajanduse kuritegude hädaohtlikkusele vaatamata on erikohtult ja saksa kohtult seni ainult üks parandusmaja karistus määratud. Süüdlastele on loetud vabandavaks asjaolu, et süüteod on pandud toime teatud üleminekuajal ja et süüdlased ei olnud vastavate eeskirjadega küllaldaselt tuttavad. Küll oli neil olemas nende karistamiseks nõutav ja küllaldane teadvus seega, et nemad tegid ennast süüdlaseks eluliste tarbeainete kõrvaldamisega või et nad nõudsid õigustamatult kõrgeid hindu.

Moraali tõstmiseks neis küsimustes on nõutav, et karistus-eeskirjad sõjamajanduse üleastumiste ja kuritegude kohta ning

ähvardavate karistuste liigid saaksid teatavaks tehtud. Teil on oma tegevuse juures maal võimalus tähelepanu juhtida majanduslikkude üleastumiste erilisele hukkamõistetavusele. Mõnedes süüasjades on kindlaks tehtud, et kohalikud administratiivvõimud, valla- ja külavanemad, olid ainult väga puudulikult informeeritud vastavaist eeskirjadest ja kindlatest hindadest. Neil asjaoludel ei või muidugi oodata lihtsalt talunikult, et tema eeskirju paremini tunneks. Mõnedel juhtudel on külavanemad teatanud, et nemad on lasknud eeskirjad maapidajate juures ringi käia ja on lasknud nende teatavaksvõtmist allkirja läbi tõendada. See on laialdaste maa-alade puhul loomulikult kõige parem toimimisviis. Teatavatel asjaoludel aga jätkub ka sellest, kui teatud kohtadele pannakse eeskirjad välja, et igapäev oleks võimalik nendega tutvuda.

Jaotamise õigluse ja tarvitajaskonna rahu huvides on tarvilik, et hinna-eeskirjadest kinni peetakse. Põhjapanevaks on siinjuures riigikomissari määrus hinna ja palkade kujundamise kohta, mis vastab sisuliselt üldiselt varemale armee ülemjuhataja määrusele. On keelatud nõuda või pakkuda õigustamatult kõrgeid hindu või muid tasusid. Hinnad või muud tasud iga liiki varade ja soorituste eest ei või olla kõrgendatud üle 20. juuni 1941 taseme. Hinnad ja muud tasud, mis alates 20. juunist 1941 on kõrgendatud, tulevad otsekohe alandada 21. juuni 1941 tasemele. Seaduserikkumist ähvardatakse vabadusekaotusteliste ja administratiivkaristustega või mõlematega koos piiramata ulatuses. Kohtutel on seega võimalus määrata kuni eluaegset parandusmaja. Määrus ei karista ainult neid, kes kõrgendatud hindu nõuavad, vaid ka neid, kes neid maksavad. Hindade üleastumisi võidakse pidada ka eriti raskeiks sõjakuritegudeks ja teatud asjaoludel karistada parandusmajaga kuni 15 aastat, eluaegse parandusmajaga või isegi surmaga. Sõjamajanduse määruse § 4 määrab need karistused kindlaks nendele, kes sõjaolukorrast tingitud erakordset olukorda ära kasutades panevad toime süüteo, ainult siis, kui seda nõuavad rahva terve vaist ja

süüteo eriline hukkamõistetavus. Seni ei ole tulnud arvesse kaubatarvitaja karistamine, kuid tulevikus kriminaaljälitamise asutised ei pääse mööda ka nende kohtu alla andmisest.

Majanduslikku laadi süüasjad, millega erikohus ja saksa kohus seni on tegelnud, on võimaldanud tähele panna, et seadusevastane kaubitsemine on ulatuslikul määral eesti majandusellu sisse juurdunud ja et hinnaületamised on päevakorras. Kui nappus tõepoolest on saabunud, siis ei ole kahtlemata see mitte vähesel määral tingitud nendest kõrvaldamistest. Ühel juhul kõrvaldati 8 kaebealuse poolt üle 100 sea, 13 lamba ja muu looma ja müüdi kõrgendatud hindadega eratarvitajaile. Need kaebealused pääsid seetõttu vangimajakaristusega, et teod pandi toime möödunud aasta novembris ja detsembris. Ei ole aga mingit kahtlust, et need süüdlased, vähemalt osaliselt, kui nad oleksid tänapäeval Saksamaal kohtu ees olnud, oleksid surmanuhtlusega karistatud. Mõnedes süüasjades on selgelt ilmsiks tulnud, et süüdlased olid silmanähtavalt elatunud seadusevastasest kaubitsemisest. Sagedasti need kahjurid on ette toonud väärseletuse, nagu elatuksid nemad oma mööbli või äri-sisseseade müügist, missugune asjaolu aga vastava kindlaks-tegemise põhjal ei saanud aset leida. Üks pagar on ennast alates eelmise aasta septembrist vähemalt osaliselt elatanud seadusevastasest kaubitsemisest. Tema oli ühenduses ühe talunikuga, kes teda varustas lihaga. Tema enda poolt makstud hinnad tõusid RM 2,80 pealt RM 3,— ja 3,40 peale kilolt. Kaubatarvitajad pidid maksma vastavalt kõrgemaid hindu. Sagedane on suurtes kogustes liha kõrvaldamine sugulastele, kes ei kuulu koduse pere hulka. On päevselge, et korrapärane jaotamine saab ohustatud, kui üksikuile isikutele antakse ära 100 või rohkem kilo liha ja need isikud peale selle saavad veel vastavad kogused oma lihakaartide alusel. Hindade ületamised on osalt tõepoolest imestustäratavad. Puude kohta on juba kuude eest kindlad hinnad määratud. Puud on liiatigi sellel maal külmal ajal eluvajalik tarbeaine. Ühel juhul nõudis üks talunik ruumi-

meetri puude eest RM 50.—. Kui üks politseinik sellele tähelepanu juhtis, et kindlaksmääratud hind seda liiki puude eest on RM 7,50, teeskles mees, nagu annaks tema puud tarvitajale selle hinna eest ära. Teel tarvitaja korteri juurde nõudis tema pidevalt kõrgemat hinda ja oleks viimaks rahuldunud RM 35.—ga, nõudes ka petrooleumi ja paberosse. On selge, et talunik arvestas sellega, et puu sel ajal oli tungivalt vajaline ja taotles seetõttu kõrgemat hinda. Lõpuks, kui kõik katsed kõrgemat hinda saada asjatuiks osutusid, keeldus tema puude andmisest, põhjendusega, et kui tema nõutavat hinda ei saa, siis tema viib puud pigemini oma tädile.

Üks teine talunik oli selle aasta veebruaris ühe ruumimeetri puude eest nõudnud koguni RM 60.—. Kui üks politseinik temale seletas, et hind koos kohaleveoga on RM 10,20, vastas süüdlane, et tema sellest hoolimata puid odavamini ära ei anna. Ka politseiniku vihje selle nõudmise karistatavusele põhjustas temalt ainult ütluse, et „Mina maksan, kui seda nõutakse, ka RM 120.— trahvi, aga puid mina selle hinna eest ära ei anna.“ Sel juhtumil oli perekond juba kaks nädalat ilma puudeta olnud. Kuidas säärane liignõudmine mõjub, on kergesti arusaadav.

Üks teine talunik oli jälle ühe terve vaguni puid hinnaga RM 50.— ruumimeetri eest ära müünud. On päevselge, et ostjad säärast hinda, mis kindlaksmääratud hinnaga võrreldes peaaegu seitsmekordne, maksid ainult häda sunnil. Nõutud hinna põhjendused sobivad üldiselt süüdlase isikuga. Viimatimainitud juhul süüdlane põhjendas oma hinna nõudmist sellega, et karp paberosse seadusevastase kaubitsemise juures maksvat RM 3,50, niisiis mitmekordse hinna võrreldes kindla hinnaga.

Asjade tõelise väärtuse ja õiglase hinna mõiste näib mõne elaniku juures täiesti puuduvat, muidu ei oleks võimalik, et üks taksiautojuht umbes 10-kilomeetrise vahemaa sõitmise eest oleks nõudnud RM 50.—. See autojuht mõõnis, et tema eelmise aasta septembrist oli muretsenud bensiini seadusevastase kaubitsemise teel ja nimelt tugevalt kõrgendatud hindadega, vähe-

malt RM 2.— liitri eest. Kuna tema ise maksnud seadusvasta-
seid hindu, pidanud tema end õigustatuks ka ise sääraseid hindu
võtma ja tema ei saavat aru, mispärast tema käitumine peaks
olema karistatav.

Teie näete neist minu poolt ettetoodud näidetest, et niiviisi
ei saa edasi minna, ja juhul, kui selgitus ei peaks midagi kasu
tooma, tulevad võtta tarvitusele karmimad karistused. Mina
palun teid siiski oma tegevuse juures majanduse erilisele tähen-
dusele sõjas ja sõjamajanduse kuritegude hukkamõistetavusele
tähelepanu juhtida.

Loodan, et minu ettekanne teile saksa kohtu ja erikohtu
ülesandeid on selgitanud. Peamiseks juhtsõnaks erikohtule on
siinjuures lause, mille riigiminister dr. Funk kunagi on väljen-
danud: „Õigus on see, mis toob rahvale kasu, ebaõigus aga see,
mis temale kahju toob.“ Erikohtu ülesanne ei seisne mitte
selles, et olla kaelakohtuks ja et elanikkonda rõhuda, vaid tema
ülesandeks muidugi on ühiskonnaaenuliste toimingute jälgi-
gimine ja kurjategijaskonna väljajuurimine. Kui teie erikohtu
ülesannet Tallinnas sellelt vaatekohalt vaatlete, tulete veendu-
musele, et ka erikohus on ajast tingitud vajadusena kutsutud
teenima maa ja eesti rahva heakäekäiku.

Marta Juhkentaal

(Kokkuvõte 17. aprillil 1942 peetud loengust)

Meil on veel raskeid aegu ees, kuid kõige raskemad on meil siiski seljataga. Kes möödunud aegu siin on kaasa teinud ja kommunismi kibedaid pille on pidanud alla neelama ning kogu möödunud aasta raskusi on tundnud omal nahal, see teab, et raskemat enam ei saa tulla ning et paljule heale ja ilusale on jälle uuesti põhi pandud.

Meie oleme praegu siiski veel, möödunud meist ülekäinud laastava maru tagajärjel, haige hingega rahvas. Aga me oleme midagi õppinud.

Meie pilk, mis on suunatud inimestele, asjadele, oma ümbrusele, meie olukordade hindamine on teravnenud. Meie näeme asju, mida meie varem tähele ei pannud, ning ei pane mikski neid, milliseid me ehk varem tähtsaks pidasime. Ma ei ole näiteks iialgi varem tähele pannud, kui palju meil Eestis on kangelasi, nn. „paremaid poegi“ ja „paremaid tütreid“. Möödunud sügisel puutusin palju kokku inimestega ja paljudel oli endast midagi üllast kõnelda: kes oli oma kommunistivastasust sellega üles näidanud, et läks metsa pakku; kes oli kannatada saanud sellega, et tal oli ära viidud telefon või raadio; suurimad kangelased olid aga need, kes omale isegi vene passi ei võtnud (sest tähtpäev ei olnud veel saabunud!). Lisaks sellele oli ka palju neid, kes juba ammu, mõned isegi sündimiseest saadik, olid olnud rahvussotsialistid. Aga nali naljaks: ma ei taha sugugi alahinnata kõiki neid tublisid mehi ja naisi, kellel õnn oli oma kohust hästi täita, ma viitan vaid sellele, et elu loomulikesse rööpaisse minemisel jääb tõsine kangelaslikkus

pahatihti rahulolematuse, virisemise, alalise kritiseerimise ja halvustamise varju. Ja sellest on kahju!

On õige palju tegeldud küsimusega, kas tänapäeva noored on idealistid, ja kui nad seda pole, siis miks? — „Elu on raske ja täis igapäevaseid muresid, ei anna aega parema eest võidelda!“ ütlevad ühed. „Meie aeg on teine!“ ütlevad teised. — „Meile ei ole midagi teha jäetud!“ ütlevad kolmandad. Ja näib, et igaühel neist on pisut õigust — siiski ainult pisut! Minu arvates ei ole meie endale õieti nii päris sisemuses aegagi võtnud selle üle järele mõelda, mis õieti on rahvuslus, ühistunne ja ühtekuuluvus, rahva kasude kõrgemale seadmine oma isiklikest kasudest — ja kuidas see peaks väljenduma. Meile näib, et meie sõjas kõik omad jõud koondaksime ja mehe eest väljas oleksime; siin tagalas, näiliselt rahus ja sõjatandrist eemal, ei leia meie aga järsku sellele nõutavale hoiakule väljendusvormi.

„Kuidas?“ on küsimus „Võitlus ja ohvrimeelsus!“ on vastus. Mulle meenub üks lühike Th. Stormi salm, mis kõlab saksa keeles nii:

*Der eine fragt: „Was kommt danach?“
Der andere fragt nur: „Ist es recht?“,
und also unterscheidet sich
der Freie von dem Knecht!¹*

Siin on minu arvates asja tuum: meie peame isandad olema oma hingelaadilt, mitte orjad!

„Mis järgneb sellele?“ — Kui tihti ei leia meie seda mõtet elus. Ja see on alaline mure! Üks töö ajab teist taga: rassi ja rassi, ilma et teaksid, kas sul sellest ka kasu on. Hirm kõneleb sellest lausest, et üks ülesanne teise enesega kaasa toob ja sa ei näe kohustuste lõppu. Ma pean ütlema: see hirm on arusaadav, see

¹ Üks küsib: „Mis järgneb sellele?“
Teine küsib vaid: „Kas õige see?“
Ja nii siis eraldab end vaba — orjast!

hirm on ka andeksantav, sest ta on inimlik, aga — ta ei ole hirm tõesti suure asja pärast!

Meie peame kõik hingelt isandad olema, siis saame täita neid ülesandeid, milliseid meile paneb loodav tulevikuühiskond ja mille täitmine on meile auasjaks. Ma näen juba, lugupeetud kuulajad, teie nägudelt, et mõeldakse siin olevat auk, millesse ma ise kukun, sest pole veel nähtud, et kõik ühel ajal saaksid isandad olla, et peab olema ka orje, kes isandaid teeniksid.

Ei: isand olla ei tähenda kärkida ja paukuda; ei tähenda kõike seda omale lubada võida, milleks on olemas hariduslikke, seltskondlikke, majanduslikke ja muid eeldusi; ei tähenda teisi orjaks pidada ja orjaks teha, v a i d : ennast piirata ja valitseda, välja lülitada enese mina rahvastervikluse huvides ning otse ja ausalt eneselt küsida: „Kas on ka õige see, mida teen ja kuidas talitan? Kas pakun parimat omal kohal: kas olen hea arst, hea talupoeg, hea kingsepp? Kas võitlen ja ohverdan end viimseni või viskan relvad maha, enne kui võitlus on õieti saanud alatagi?“

Ma olen teinud väga pika sissejuhatuse, aga väga pikk on olnud ka tee, mille naine on pidanud mehe kõrval ära käima, enne kui ta on jõudnud läveni, mis tema päriselu, tema kodu, piiriks on olnud, ja millest tal tuleb mehe kõrval üle astuda, kui isamaa ja parem tulevik seda nõuavad.

*

Rahvussotsialism on naise õigused ja kohustused rahvastervikluse (*Volksgemeinschaft*) vastu täpselt määritelnud. Adolf Hitleri järgi on kaks maailma rahva elus: naise maailm ja mehe maailm. Loodus ise on mehe seadnud perekonna peaks ning on temale allutanud kohustused ja kaitse rahva üle. Õnneliku naise maailm seisneb perekonnas — mehes, lastes ja kodus.

See on tema lähtekoht üldsusele. Mõlemad maailmad kokku moodustavad ühtsuse, milles rahvas võib elada ja eksisteerida.

Üle selle loomuliku määratluse ja kutsumuse ei soodusta natsionaalsotsialism naise rakendamist mehe tööaladele. Ometi lükkab ta energiliselt tagasi väited, nagu ei oleks naisel rahvus-sotsialistlikus ühiskonnas vabadust ja nagu ei tahetaks talle anda üheõiguslust mehega. Ühes oma kõnes on Adolf Hitler maininud: „Nii kaua kui omame tervet meessugu (ja selle eest hoolitseb juba natsionaalsotsialim!), ei asutata Saksamaal naiskäsigranaadiheitjate-osakondi ja naistäpsuslaskuritekoondisi, sest see ei ole naise üheõiguslus mehega, vaid vähemõiguslus!“

Natsionaalsotsialistlikul Saksamaal on naisele avanenud määratu tööpõld; ei või olla juttugi sellest, et naist tema kutsetööst välja surutaks. Küll aga on natsionaalsotsialistliku Saksamaa ülim püüe anda kõige suuremat võimalust naisele, luua perekonda ja oma kodu. Kui praegusaja Saksamaa arvates näiteks naisjurist kuitahes hästi ja edukalt töötaks, ta ei saaks võistelda natsionaalsotsialistliku arusaamise järgi viie, kuue või seitsme lapse emaga, kes oma lapsed on hästi ja ausalt üles kasvatanud. Riigivalitsusel on, Hitleri arvamuse järgi, kohustus võimaldada ja igati kergendada nii mehe kui naise valikut oma südame järgi — saksa naise ülesanded uues riigis on palju suuremad kui mehele kutselist või poliitilist konkurentsi teha: tema on eeskätt perekonnaema ja rahva ema. Tema loobub oma erisoove seadmast esirinda, sest ühiskonnakasu käib üle üksikisiku kasu.

Saksa naise töö ka väljaspool kodu on hästi korraldatud. Natsionaalsotsialistliku partei võitluspäevil tekkis „*NS Frauenschaft*“, rahvussotsialistlik naisorganisatsioon, mis oma ülesehituselt sarnleb parteiga: selle eesotsas seisab *Reichsfrauenführerin*, Riiklik naistejuht — pr. Gertrud Scholtz-Klink. Kuni 1937. a. kuulus organisatsiooni ligi 11 miljonit naist.

1933. a. 30. jaanuariga vabanes tee kindlaksmääratud programmi teostamiseks. Tekkis organisatsioon „Saksa Naistetöö“

(„*Das Deutsche Frauenwerk*“), mis endas ühendamas suuremad ja väiksemad naisorganisatsioonid, millel seni puudus ühtlane juhtimine ja maailmavaade. „*Das Deutsche Frauenwerk*“ tegevus toimub viie peaosakonna kaudu ja annab sellele organisatsioonile laiaulatuslikkusest kujuka pildi:

I Peaosakond „*Kultur, kasvatus, kool*“ („*Kultur, Erziehung, Schulung*“) hõlmab alljärgnevat tööd: maailmavaateline kool, rassipoliitika, kehaline kasvatus, tütarlaste kasvatus, kujutav ja rakenduskunst, kirjandus, rahvamängud ja vaba-aja kujundamine.

II Peaosakond „*Riigi emade teenistus*“ („*Reichsmütterdienst*“) oma aladega: emade koolitamine, tervishoid, imikuhoid, kodukultuur jne. Tema peaulesandeks on kasvavale põlvemale maailmavaatelisti ja praktilisi eeldusi luua terveks perekonnaeluks ja tütarlapsi selleks igapäeviseks valmistada. See töö areneb kolmes suunas: majapidamisõpetus, kursustega keetmises ja õmblemises, tervishoid üldisel alal ja eriti imiku suhtes ja lõpuks kasvatusõpetus.

III Peaosakond „*Rahvamajandus-Kodumajandus*“ („*Volkswirtschaft-Hauswirtschaft*“) aladega: rahvamajandus, kodumajandus, toitlustamine, riietus, ehitus ja korter, ühesõnaga kõik majanduspoliitilised alad, milledega naine kui tarvitaja ja valitseja kokku puutub.

IV Peaosakonnal „*Piiri- ja välismaa*“ („*Grenz- und Ausland*“) on ülesandeks välismaalaste eest hoolitsemine, nii ka piiri-, rahvussaksa ja koloniaal-naistetööalad.

V Peaosakonnal „*Abiteenistus*“ („*Hilfsdienst*“) on täita ülesanded Punase Risti naistöös, kaastöö NSV — („*Volkswohlfahrt*“ — rahva heakäekäigu teenistus) ja WHW — („*Winterhilfswerk*“ — talveabi), samuti ka abitöö „*Ema ja laps*“ („*Mutter und Kind*“) ja koostöö riigi õhukaitseliidus.

Peale „Saksa Naistetöö“ („*Das Deutsche Frauenwerk*“) organisatsiooni on Naisorganisatsioonil veel „Saksa tööfrondi naisteamet“ (*Frauenamt der deutschen Arbeitsfront*), millele on antud eriliseks hooleks naise sotsiaal-poliitilisest murest osavõtmine: võitlus au pärast töös, mis puutub töötavasse naisesse, ja töötava ema kaitse. — Selle organisatsiooni juht on Riiklik naistejuht („*Reichsfrauenführerin*“) pr. Scholtz-Klink.

Organisatsioon „Saksa tööfrondi naisteamet“ on alustanud oma töö neljas suunas: a) töökoha-väljavahetus (*Arbeitsplatz-Austausch*); b) rasketöö-asendamine (*Ablösung von der Schwerarbeit*); c) kokkulepe NSV-ga rasedate naiste kasuks käitistes ja d) lisapuhkus nais-üliõpilasvahetuse tõttu (*Zusätzlicher Urlaub durch Studentinnenablösung*).

a) Töökoha-väljavahetuse kaudu asendatakse naised, kellele eksistents on teisiti kindlustatud, meestega; sageli tööta abikaasa või poja kasuks. Teine vahetuse moodus seisab selles, et antakse naistele kergem ja meestele raskem töökoht.

b) Rasketööst on naised peaaegu täiesti juba välja lülitatud. Kus veel seni naised meeste kohta rasketööde alal täidavad, saavad nad ka vastavat tasu.

c) Kuni emadekaitse seaduse uuestikujundamiseni on Naisteamet kokku leppinud NSV-ga, mille järele naised 4—6 nädalat enne sünnitust võisid puhkusele minna ja lisaks abi saada. See tööliste töö asendamine üliõpilastega on lähtunud soovist võimaldada abielus vabrikutöölisele, kes pealegi veel on ema, seaduslikule puhkusele lisaks vaba aega täielise töötasuga. Kuni 1937. aastani on umbkaudu 2600 naisüliõpilast osa võtnud vabrikutööst ja on seega tööliste võimaldanud 43.000 lisa-täis-tasuga vabapäeva.

Pr. Scholtz-Klink on ühtlasi ka Riiklik naistejuht („*Reichsfrauenführerin*“) Saksa Punases Ristis. Suur hulk saksa naisi on põetajatena, samariitlastena, lasteaednikena jne. tegevuses ja rakendatakse eriti tööle igasuguste suuremate rahvahulkade kokkukutsumiste puhul. Nii näiteks oli 1937. aastani

Punase Risti teenistuses 91.411 samariitlast ja 9.298 abilist. Nii palju organisatsioonilisest korraldusest naistetöö alal.

Sadades ametites on saksa naine enda eest väljas. Esmajoones mõtleme sõjatööstuslikult tähtsaile käitistele, kus naisel on õige suur osa täita. Ta töötab treipingil ja puurmasinal, liidab peenmehhaanilisi esemeid, täidab padroneid, töötab keemiavabrikus ja valukojas ning isegi mäekaevandustes: need on kõik tööd, mis rahuajal on ainult meeste kättes. Nüüd peavad naised mehi asendama, ka väljaspool sõjatööstusi: tänavaraudteedel ametiasutistes ja peaaegu kõigi majandusalade büroodes. Kas ei ole aga naisel koduses majapidamises ka veel eritöid? Ja muidugi: sisse osta, keeta, õmmelda, lappida, koristada ja puhastada; laste eest hoolitseda ja muretseda kodu korrashoiu eest ja veel palju muud peale selle.

Et teatavat pilti saada sellest, millise erakordse usinuse ja agarusega on saksa naine töös ja tegevuses ka riiklike raskuste ületamisel, olgu toodud andmed saksa naise kahe sõja-aasta tööst:

Alljärgnevais arvulistes andmetes ei ole juttu neist naistest, kes asendasid oma mehi nende töökohtades sõttakutsumisel, ega ka neist, kes majandamis- ja kutsetöös on tegevad olnud talunaiste, relvastustööliste, halastaja-õdede ja ametnikena. Toodavad arvud iseloomustavad pigem neid saksa naise erisavutusi sõjas, millega nad, ühinenult saksa naisteorganisatsioonis, kõikjal tulid toime seal, kus iganes vajati täiendavat abi. Et neid ülesandeid kergendada, kasutati ulatuslikemalt ära õppimisvõimalused mitmesugustes saksa naisteorganisatsiooni juures tegutsevais õppeasutustes ja kursustel. Rahvussotsialistliku naisorganisatsiooni, „Saksa Naistetöö“, liikmete arv tõusis kahe sõja-aastaga 1,1 miljoni, s. o. 20 protsendi võrra. Selle aja kestel korraldatud rohkem kui 200.000 õppekursusest ja loengust võttis osa 10.350.000 naist. Lasterikaste perekondade ja tööl käivate naiste abistamiseks ja laste järelevalveks rahvussotsialistlike naiste lasteaedades andis 627.500 naist 58.300.000

töötundi. Need arvud hõlmavad vaid seda abistamist, mida osutati linnades. Selle kõrval sõja algusest kuni tänaseni on talumajapidamistes niihästi kevadistel talutöödel kui ka viljakoristamisel 4.130.000 naist teinud 118.195.000 abistamistundi. Tasuta auametina kaubanduses, käsitöös ja tööstuses ümmarguselt üks miljon naist tegi 20 miljonit töötundi. Nad asendasid sõtta läinud mehi ja ka puhkust vajavaid naisi ning emasid, kelledele seeläbi võimaldus täiendava palgalise puhkeaja saamine. Naised, kes ajapuudusel või muil põhjustel ei saanud töötada käitistes või abi vajavais majapidamistes, tulid õhtuti pärast tööaega kokku rahvussotsialistlike naiste õmblustöödele. 535.000 naist parandas riideid ja pesu 51.500.000 õhtutunnil loendamata üksikesemete kõrval ümmarguselt 200.000 perekonna nõelumistöökotis, seega kergendades tööga koormatud naistele ja perekonnaemadele nende päevatööd. Tulevaste emade eest hoolitsemise alalt võib mainida, et kahe sõja-aasta kestel on rasedaile ja haigeile naistele valmistatud ümmarguselt 1½ miljonit lõunasööki. Raudteejaamade teenimises oli igapäevases tegevuses 285 jaamas üle 500.000 naise, kokku 16.250.000 tunni kestel, sooritades selle töö tasuta auametina; need arvud hõlmavad vaid reisil viibivate naiste ja laste abistamist, arvestamata abi, mida anti sõjaväele. Tööde kohta sõjaväele on arvud käepärast vaid suuremate abistamisaktsioonide üle. Nõnda näit. on 350.000 naist mõlemal sõja-aastal abistamistööl sõjaväe köökides teinud 9.400.000 töötundi. Sõdurite pesu on naised õmmelnud, nõelunud ja pesnud ümmarguselt 24.000.000 tükki, ning laatsarettide käsutusse andis end 354.000 naist, külastades järjekindlalt haavatuid ja nende eest hoolitsedes.

Arvudele abistamistöe kohta sõjaväele, milles naised täidavad 200.000 mitmesugust ametikohta, tuleb lisada veel nii mõndagi, mis ei mahu arvudesse. Hoolitsus tagasirändajate eest, saksa naiste õpetus kõigis majapidamise ja naiste küsimustes, kannatanute eest hoolitsemine ja neile peavarju muretsemine pärast õhurünnakuid ning purustusi saanud korterite korrasta-

mine kogu muu viljaka tegevuse hulgas kuuluvad samuti saksa naise tööülesannetesse.

Ehkki rahvaste seisukohtades ja vaadetes on loomupäraseid lahkuminekuid ja täiesti mõistetavalt väga paljude tegurite mõjul võib tekkida arusaamatusi ja tülisid, on ikka ühine töö ja abivalmus inimesi teineteisele lähendanud ja neid omavahel sidunud. Sellepärast saame ka hästi aru pr. S c h o l t z - K l i n k ' i kunagi lausunud sõnadest:

„Meie läheme vankumatult ja eksimatult oma teid, — teid, mis juhivad meid meie eneste juurde; neid kõige konsekventsiga käia käsib meid meie endastlugupidamine. Asetab saatus meile, nagu igale rahvale, selle juures kivid teele ette, siis ei taha meie nende üle komistada, vaid ehitada neist astmeid, et kõrgemale tõusta. Neid meie teid saavad siis austama ka need, kes oma rahvast niisama armastavad nagu meie enda oma.“

Eesti naine on saksa naisest nii mõneski suhtes erinev. Aga ärkamisajast alates läbi Eesti omariikluse aegade kuni tänase päevani näeme paljusid eesti naisi ja emasid väga mitmesugustel aladel kibedalt töötamas. On ka muidugi neid, kes päevast päeva oma healudele ja mõnudele on elanud ja sellest just palju pole hoolinud, kas naabril ehk kitsas käes või töökätest puudus. Meie ei ole võib-olla ka veel harjunud mõttega, et võimaluse korral naise peaülesandeks on ikkagi töö kodus, *oma perekonda* ja sellega *ühiskonda* teenides.

Ei ole mõeldav, et uued maailmavaatelised ja põhimõttelised seisukohad paari päevaga rahvaste hinge sööbuksid, ega ole see vajalikki. Aeglaselt valmiv vili on ükskord ka *täiesti* küps.

Vaadakem, lugupeetud kuulajad, õnneliku naise ellu — teie leiate teda mehe ja laste juurest, ja kus iganes teie otsite Eestis õnnelikku abielumeest, leiate tema silmist soovi kodu järele. Ja naises on, mõningate eranditega, perekonnale kodu.

Oma kõne alguses rääkis in võitlusest ja ohvrimeelsusest. Kuhu oleme nüüd üle suure Saksa riigi ja rahva tagasi tulnud — väiksesse Eestisse! Meil on veel kibe võitlus ees. Suur osa meie meestest, isadest, poegadest, vendadest on võõrsil ja paljud neist võitlevad üksi, aga meie ei ole surnud veel! Ja ohvrimeelega võidame.

MEIE SPORTLIK KASVATUSTÖÖ

Dr. Edgar Stahf

(Kokkuvõte 14. aprillil 1942 peetud saksakeelsest loengust)

Härra Kindralkomissar on mulle usaldanud sportlikkude huvide väljaarendamise Eesti piirkonnas ja niisuguse ametisikuna pean ma selle kursuse raamides nendest ülesannetest rääkima, mis meile sellel tähtsal kultuuriharul on üles seatud.

Ma olen ise vana spordiõpetaja ja tegutsen aastakümneid spordiga. Kui ma neid perioode vaatlen, mis oma lapsepõlvest saadik olen läbi elanud, pean ma nentima, et sport, kehaharjutused, kehakultuur või kuidas teie seda nimetada soovite, väga väiksest algusest ikka enam ja enam on arenenud ja selle arenemise kõrguspunkti nägime peale maailmasõda ikka rohkem lähemale tulevat, peale seda kui üksikud rahvused end ikka enam ja enam spordile pühendasid. Mis enne oli võimatu, näiteks, et sportlasi riigipeade poolt vastu võeti kui diplomaate, pole tänapäeval sugugi haruldane. Isegi sportlased ise on teatud määral diplomaadid ja aitavad kaasa üksikute rahvaste vaheliste suhete tihedamaks ja sõbralikumaks muutumisel. See on asi, mida poleks võinud oodata mõningate aastakümnete eest.

Kehaharjutuste kultuurpoliitiline tähtsus selgus mulle Berliini olümpiaadil, mille läbiviimisest ma osa võtsin. Kui olümpia-tuli kustus, kõlas üle staadioni hää: „Ma kutsun maailma noorust Tokiosse!“ Seda häält kuuldi igal pool. Kavatsus oli hea, kuid varsti peale seda muutus poliitiline olukord sedavõrd, et olümpiamänge ei saadud Tokios korraldada. Selle suure sportliku pidustuse tähtsust tundis üks väike rahvas ja kutsus maailma noorust Helsingisse. Kuid selle asemel, et seal olümpia-

mänge pidada, visati hiljem Helsingi linnale Nõukogude pomme.

Kui aastail 1914/16 taheti olümpiamänge korraldada, takistas neid kavatsusi jälle sõda. Liberalism püüdis ikka tugevamalt ka seda kultuuritööd hävitada. On vähestele teada, kuidas juutlik liberalism püüdis takistada olümpiamängude korraldamist Saksamaal. Samuti pole üldiselt teada, et USA poolt alustati propagandat olümpiamängude korraldamise vastu Saksamaal. See sündis seepärast, et taheti kõige jõuga takistada rahvussotsialismi kantsis selle suure rahu-meeleavalduse läbi viimist. Ja kes selle meelevallanduse kaasa tegi, elab kaasa sellele hoole, mis selles poliitilises töös on, ühele tööle, mis kõigi generatsioonide tulevikku haarab, nimelt noorsugu.

Liberalism on oma hävitustööd ka kehakasvatuse alal arenanud, kuna ta juba ette teadis, et siin võivad sündida suured väärtused rahvuste korralikuks ja paremaks muutmiseks. Varjatud elukutseline sport — mäng raha peale — see oli liberalismi hävitustöö jälg. Ei või põhimõtteliselt midagi selle vastu olla, kui inimene, kellele Jumal on andnud erilisi võimeid, neid kasutab, et rahvale kasulik olla ja võib-olla omale ka raha teenida. Ma ei näe mingit põhjust selleks, et Lurich, Hackenschmidt või Aberg oleks pidanud inimestele oma jõudu ainult lõbu pärast näitama, tohtimata selle eest raha võtta. Niisugune tubli ja heade kalduvustega mees peab aga ausalt ning avalikult teenima, mitte varjatud kujul.

Liberalism omas suurt mõju spordile. Oli kommunistlik sport, sotsialistlik sport, kiriklik sport jne. Kõik poliitilised suunad püüdsid noorsugu oma spordile võita.

Nendele teie hulgast, kes spordielu ei tunne, tuleb näidata selle kasvatustöö tähtsust, et nad seal, kus nad oma kutsetöös ja ametlikus tegevuses kehakasvatusega kokku puutuvad, saaks neid ülesandeid edustada.

Meie oleme kehaharjutusi Saksamaal lihtsustanud. Meie oleme hiiglasuuri staadione ja imetlusväärseid spordiplatse ehitanud. Kui teie Saksamaale sõidate, astuge enne minuga ühen-

dusse ja ma annan teile võimaluse suurepäraseid ja — ma mõtlen — parimaid spordiehitusi maailmas oma silmaga näha.

Meie püüame looduse poole, st. mitte „kunstlikku“ ei taha meie arendada, mitte kongresse pidada, mitte teaduslikke ettekandeid ja referaate läbi töötada, vaid meie tunnustame seda, mis looduse poolt inimesele antuna talle kõige rohkem ja kõige paremini sobib. On ju selge, et Hollandist ja Taanist mitte kunagi või väga harva tuleb õige suusahüppaja, kuna see ei vasta maa loomule, ja lõpuks moodustab ju loodus inimese. Miks on just Norras ja Šveitsis parimad suusahüppajad. See pärast, et loodus selleks on võimalusi andnud. See on ainult üks juhustest. On peensusi, mida kohe ilma pikemata mõista ei või, kuid on vale, kui keegi tuleb ja ütleb, et ta on laboratooriumis või kirjutuslaua taga välja arvestanud, kuidas võimlemisharjutusi tuleb läbi viia.

Ühte väikesesse külla Saksamaal tuli kord üks õpetaja. Ta oli õppinud, kuidas ujumist õpetada, ja nägi äkki, et mõned lapsed ühes tiigis solistasid. Ta kutsus lapsed kokku, et neile õpetada, kuidas peab õieti ujuma. Ta ütles lastele, et need ei tohi üldse veel vette minna ning peavad enne kuival maal ujumisharjutusi tegema. Selle tulemus oli, et samal suvel külas kaks last uppus. Sellest nähtub, et sel viisil võib palju kurja teha.

Järelikult: kehaline kasvatus peab sobima loodusega ja rahva iseloomuga nii, et iga rahvas temale vastavat spordiala harrastab.

Võistluses ja rekordites on väga palju liialdamisi ja see pärast on inimesi, kes juba alguses igasugust võistlust kardavad. Kui neid võistlusi koolitamata (harjutamata) läbi viiakse, pole see võistlus, nagu meie seda näeksime. Aga õige võistlus on edasijõudmise põhielement, kuna ta haarab tagasi loodusse. Seepärast olen otsustanud sporti Eestis võistluse printsiibil üles ehitada. Sest kui meil poleks elus konkurentsi, s. o. võistlust, siis läheksime kõik vaimselt rasva. Võistluse printsiibi meis on

aga loodus juba algusest peale loonud. Kui me näiteks kuuli tõukame, ei huvita meid see, kas me õieti tõukame või midagi muud, meid huvitab kõigepealt see, kui kaugemale me tõukame. Siis asetame kohale, kus kuul kukkus, kepi ja tõukame uuesti, ning kui kuul lendab kaugemale, siis rõõmustame. See on võistlus iseendaga. Meie tahame oma võimeid tõsta — see on looduse põhimõte.

Ma olin kunagi ühes Berliini sõudjate klubis. Seal oli palju vanu, halle, auväärseid härrasid, kes ei suutnud mõista, miks noorsugu alati võistlusi ja regatte pidi pidama. Milleks see? On ju nii kena aeglaselt looduses aerutada ja see on ju ka liikumine. Milleks need võistlused? Ühel ilusal pühapäeval tulin ma klubisse — olin alguses kirglik sõudja. Oli juba natuke hilja ning kogu noorus oli juba välja sõitnud. Seal oli veel paar vana härrat. Need ütlesid: „Seal on meil viies. Täna sõidame loodusse, teie võite roolile istuda.“ Ja need neli härrat 50 ja 60 aasta vahel istusid paati ja aerutasid. Äkki näen ühe teise klubi paati meie ees. Seal panen tähele, et minu vanad härrad higistavad, lisavad kiirust, meie jõuame teisele paadile ikka lähemale ja lähemale. Need näevad, et meie tahame neist mööduda, ja hakkavad ka juurde panema. Ning minu vanad härrad aerutavad ikka rohkem, kuid keegi ei ütle midagi. See oli regatt. Äkki viskavad härrad aerud maha ja ütlevad üksteisele: „Me ei mõista, miks me nii tugevasti aerutasime.“ Nad ei tahtnud tunnustada asja õiget põhjust. Kuid see pole ainult meeste juures nii, ma võin teile ütelda, et väikeste tüdrukute juures on tung võistluseks veel suurem kui poiste juures. Poisid jäävad rahulikuks, kui nad on kaotanud, kuid tüdrukud ütlevad ikka ja jälle, me oleme seepärast kaotanud, et see või teine pole kaasa mänginud. Väiksed tüdrukud peavad ikka süüdlasi leidma, kelle peale oma viha välja valada. Ka naine vajab võistlust.

Ma ei taha korrata viga, mis põhjapoolsetes riikides ette on tulnud, et naine tohib ainult võimelda, et ta saaks ilusa kuju. Naine võib sama hästi kui mees kõiki spordialasid harrastada.

Millele me kõik ehitame? Me ehitame looduslikule põhi-
alusele. Loodusest peab välja arenema sport, mis on sobitatud
loodusele ja inimesele, kes sellest loodusest on välja arenenud.
Seal on meie kasvatuse kolm põhialust. Esiteks — *tervis*, tei-
seks — *võimsus* ja kolmandaks — *iseloom*.

Neid kolme põhimõistet tuleb teil täpselt meeles pidada.
Nendele ehitame meie oma kasvatuse. *Tervis*. Kahtlemata on
sportlased üldiselt terved. Kuid kahtlemata on ka meil terve rida
sportlasi liiga vara surnud. Ma tean näiteks ühte juhtumit, kus
üks sportlane oli haige kerge pimesoole-põletikuga. Kuna ta
ei läinud õigel ajal arsti juurde, tuli sellest sooltehalvatus ja
ta suri ära.

Ma olen palju reisinud Saksamaal ja välismaal, kus sakslasi
oli, ja olen vaadanud kogu võimlemise ja spordi elu ning ka
mitmesuguseid ettekandeid pidanud. Mõnikord tuleb juhus
sattuda mõnda väiksesse alevikku (seda võib teilegi juhtunud
olla), kus suuremalt osalt maainimesed elavad, kes ikka kinni-
tavad, et neil pole vaja sporti harrastada. Siis ma pidasin ühe
loengu vaimustusega kui kirikuõpetaja kantslis. Seepeale tuli
üks vana mees minu juurde, võttis piibu suust ja ütles: „Minu
isa oli 82-aastane, kui suri, minu vanaisa oli 84-aastane, mina
olen praegu 76-aastane ja tahan veel 10 aastat elada, miks ma
siis sporti peaksin tegema, meie elame niigi vanaks. Seda võib
ka Eestis juhtuda. Peale selle on veel küsimus iseloomu kujun-
damisest spordi abil ja küsimus võimsuse kohta. Inimene, kes
istub päevad läbi büroos, vajab tingimata liikumist. Mul oli
Berliinis üks tubli masinakirjutajanna, kes töötas kogu päeva,
8 tundi järgemööda. Õhtul oli ta väsinud, vajas sigarette ja
kanget kohvi, et end värskendada. Ühel päeval ütlesin talle, et
ta ei näe hea välja. Ta oli haavunud, et kuidas ma võin nii
ütelda, kuna tal olid punased põsed ja huuled. Kunstlikud
muidugi! Siis ütlesin talle, et ta peaks õhtuti sportima, kuna
sport annab inimesele õige ja terve väljanägemise. Ta vastas:
„Ma olen õhtuti nii väsinud, ma ei saa üldse midagi teha, kõige

vähem veel võimelda.“ Ühel ohtul viisin ma ta oma autos sinna. Ta võimles üks kord, siis ütles mulle, et ta ei saa enam büroosse, ta olevat läbi ja läbi haige, kondid valutavat jne. Siis ütlesin mina: „Nüüd sa näed, see on tõendus, et see sulle oli vajalik.“ Tema seevastu kinnitas, et see olevat kole. Ma ei andnud ka järele ja vedasin teda ikka väevõimuga kaasa, teenistuslik käsk nii-öelda. See kestis kaks nädalat. Ühel ilusal päeval ütles ta mulle, ta tahab õppida ujuma. Berliinis on ju palju ilusaid ujumishalle. Ükskord peale seda ütles ta mulle, et sport on talle saanud vajaduseks ning et ta ära väsis, kui ta sporti ei tee. See on tõenduseks, et see lisa oli organismile vajalik. Nii võib ka inimese võimeid igapäevases elus tõsta.

Üks noor tüdruk — s.t. praegu pole ta just väga noor, aga mul on ta meeles kui noor tüdruk — oli üks paremaist võimlejatest Viinis ning omas isegi Viini meistri tiitli riistvõimlemises. Ta hüppas ükskord sõitvast trammist välja, kuid ei märganud, et üks auto kohe trammi järel sõitis. Nähes seda kiiresti sõitvat autot, haaras ta otsustanult auto lampidest ja tegi hüppe kõrvale. Ta oli parim Viini naisvõimleja. Mõni teine tema asemel oleks olnud surnud, tema aga päästis enda. Näete, nii tõstab sport teie võimeid. Ikkagi on see ka tõend, et kehalised harjutused ohtlikkudel silmapilkudel võivad olla kasulikud.

Järgmisena tuleb *iseloomu kujundamine*. Nooruk on elus ähvardatud mitmesugustest hädaohtudest, nii et ta õieti ei tea, mida ta peab tegema. Spordis ei saa ta aga end mitte petta, siin peab ta õieti tegutsema. Sellest nähtub, kuidas mäng inimese iseloomu arendab. Teie teate täpselt, et eesti rahvas seisab praegu otsuse ees, kas olla või mitte olla. Sel põhjusel vajatakse võitlejaid, kes on võimelised vaenlast maha suruma. Seal on rahvussotsialism loonud suure pöörde. Kõik liberalistlikud mõjutused spordis on lõpetatud ning juhprintsip sisse viidud. Ma rõõmustan, et see ka Eestis on juuri ajanud, ning nii jääb see vastik juutlik kauplemine täiesti ära ja spordiseltsid pole muud kui kohad rahva tublimaks muutmiseks.

Spordielu ülesehitamisega algab ka selle organisatsiooniline ülesehitus. „Tagasi looduse juurde“ on meie hüüdsõna selle organisatsiooni juures — kõik nii lihtsalt kui võimalik. Kõige pealt peab seda organisatsiooni laiendama üle kogu maa. Kuigi Eesti pealinn, kindralkomissari asukoht, eeskujuks peab olema, ei tohi kunagi seda viga teha, et Tallinn on Eesti või Eesti on Tallinn. Enamus eesti rahvast pole sugugi Tallinnas, vaid on jaotatud maale. Ei tohi kogu spordielu koondada Tallinna, vaid peab võimaldama ka maanoortele uuest ülesehitusest osa võtta. See on ka ülesanne, mille ma pean eesti ringkondades läbi viima. Ma olen võib-olla kõigist ida-ala ja üldse Ida-Euroopa spordireferentidest kõige õnnelikum, kuna mul on ida-ala sportlikult kõige enam arenenud rahvas minu ees. Ka mina põlvnen Eestist.

Minu häll seisis Tartus, minu ema oli tartlanna, ma olen Tartus üles kasvanud. Sealt ma tean, et väiksed poisid kõik mängu panid, et tsirkuses kuulsaid spordisuurusi Abergi, Lurichit ja Hackenschmidti näha. Ma poleks arvatavasti mitte võimlemise- ja spordiõpetaja olnud, kui ma mitte poleks pärit olnud Tartust. Ma poleks kunagi uskunud, et ma ükskord Saksa riigi ülesandel kogu maailma oleksin läbi reisinud.

Aga kuigi eesti sport paljud oma tublid kaastöölised sõja tõttu on kaotanud, kes on kas küüditatud või mobiliseeritud, on siiski alus selleks tööks olemas. Kindlasti, sõja ajal ei saa olukorra tõsiduse ja muude asjade puuduse tõttu sport mitte kunagi niivõrd areneda kui rahuajal ning teie ei tohi oodata, et Kindralkomissar meile kõike vajalikku ja kõike, mis meie tahame, anda saab. Esmajoones põhjeneb sport omaabistamise printsiibile. Ma olen tihti märganud, et poisid oma ehitatud spordiväljal palju parema meelega hullavad, kui siis, kui nad on valmishitatud väljakule sportima pandud. Samasugune on olukord ka praegu. Meie peame ise ülesehitustöö üle võtma. Töö raskuspunkt on eesti rahva ja selle töö juurde kutsutud isikute kätes.

Ma loodan, et mul õnnestub tulevikus kõiki ettevalmistusi teha, et me kevadel, spordi ärkamise ajal, kiiresti tööle võime hakata, et me selle põhjamaise maa lühikest suve täiel määral saame ära kasutada, ehitades üles seda, mis sõja-aastatel on tegemata jäänud.

Ja ma palun teid kõiki, kes teie ükskord juhtivail kohtadel saate olema, sellele vajalikku arusaamist osutada. Teie peate mulle abiks olema selle kasvatustöö ülesehitamisel.

JUUTLUS JA VABAMÜÜRLUS

Otto Kiisel

(Kokkuvõte 17. aprillil 1942 peetud loengust)

1.

Elame ajajärgul, kus maailmas toimub sügav heitlus vastu-rääkivate ideede taustal: ühelt pool on koondunud juutlus, vabamüürlus ja bolševism; teiselt pool — Suur-Saksamaa juhtimisel temaga koondunud liitlased. Esimesi sümboliseerib juutide kuusnurkne „Taaveti-kilp“ ning vabamüürlaste ja bolševike ühine viisnurkne täht. Suur-Saksamaad tähistab päikse sümbol — *haakrist*. Need märgid on vaid nähtavad tähised varjatud ideedele.

Millised on siis need ideed, mida kaitsevad Taaveti-kilp ja viisnurk meeleheitlikult ning visalt neid *hävitava* haakristi vastu? See küsimus on õigustatud seepärast, et rahva laiemad hulgad (ka meil) sügava tõsiduse ja täieliku arusaamisega tajuksid seda ajaloolist missiooni, mida teostab Suur-Saksamaa koos oma *Juhiga*. Kandvad ideed tulevad teha rahvale selgeks *kõikide* vahenditega, mis meie kasutada. *Siis* koonduvad kõik jõud ühiseks ründamiseks visa vaenlase vastu. *Siis* ka väiksemadki üritused (kas või metalli kogumine sõjaliseks otstarbeks) omavad *ideelise* aluse ja inimesed küündivad vaatama kaugemale *isiklikest* mõnusustest ja kannatustest.

2.

Iga inimene peab ennast kõige tähtsamaks, kõige targemaks, kõige paremaks. Sellele loomulikule ja arusaadavale enda ülehindamisele seltsib soov: olla kõige võimsam, olla käskija ja juht. Need soovunelmad enamikul juhtudest üksiku inimese elus jäävadki selleks ja nad ei häiri palju teisi inimesi.

Kuid on olemas ka rahvas, kes oma tervikus taotleb sama sihti: peab ennast kõikide teiste rahvaste seas paremaks, *ära-valituks*, kes on loodud valitsejaks kõigi teiste maailma rahvaste üle. Vastavalt oma sihtidele on ta kujundanud endale maailma-vaate, oma usu ja Jumala „oma näo järgi“. See „aadlik“, võimuihkav rahvas on *juudi rahvas*.

3.

Maaailma loomise kuuendast päevast alates, nagu see kirjutatud juutide seaduseraamatus *Tooras*, on maailma kõik rahvad ja riigid ühel või teisel viisil kokku puutunud juutidega. Juba vanasti olid juudid Pärsias, Babüloonias, Egiptuses jt. vana maailma riikides (nagu nüüd Euroopas ja Ameerikas) mingisuguseks haiguseks, mis nakatas, mürgistas kõigi teiste rahvaste omapärasest elu ja kultuuri. Martin Luther lausub ühes oma töös: „Läbini tige, läbini mürgistatud, läbini immutatud kuradist on juut. Nii nagu nad on olnud kaela peal kõigil rahvastel, nii ka Saksamaal ligi 1400 aastat. Nad on olnud meile katkuks, nuhtluseks ja kõige muuks, mis veel *halba* on.“

Ei saa küll nimetada maailma rahvaid ja riike puutuvat ühtegi suuremat küsimust, alates ristiusu sündimisest kuni Prantsuse ning lõpuks Vene revolutsioonideni, hõlmates 1941. a. ning käesolevat maailmasõda, kus *juut* ei ole esinenud kas isana, vaderina, kasvatajana või hooldajana (seejuures ikka rohkem *varjatud* kujul). Ikka on juudi mõju olnud lammutav ja kehtivat korda eitav. Ikka on juut midagi „*ideelist*“ leiutanud, mis häirib püsivat rahu riigis: olgu see siis Marx, Engels, pooljuudid Uljanov-Lenin, Džugašvili-Stalin või kes tahes. Juut on esinenud vähktõvena, mis nähtamatult kasvab kui kurjaloomuline paise ja lõpuks hävitab riigi organismi, viies selle sihi-kindlalt hukkamiseni. Millist osa etendasid juudid vanade kultuurrahvaste ja riikide hävitamisel, ei ole ajalooliselt küllaldaselt selgitatud laiemas ulatuses, kuid kindel on, et juudid kusagil ei ole kaasa aidanud kultuuri tõstmisele ja riigikorra kindlus-

tamisele. Ikka negatiivse ja destruktiivse kallakuga on olnud kõik nende *üritused*.

4.

Juudid on alati osanud oma tõelisi kavatsusi ja mõtteid *varjata*. Kui juutide osa esinenuks *ilmselt* nähtaval kujul, siis oleksid nii mitmedki sündmused nii vanas kui ka uues maailmas arenenud teisiti.

Juut Marcus Eli R a v a g e kirjutab 1928. a.: „Mitte-juudid ei tea pooltki seda, mis tulnuks *meie* teeneks panna. *Meie* oleme revolutsionäärid. *Meie* valitseme mitte-juutide varade üle, juhime nende ideaale ja oleme *täiel* määral vallutanud *nende* saatuse. *Meie* oleme neid jalgega sõtkunud. *Meie* oleme viimase (1914. a.) sõja peamiseks põhjuseks. Samuti oleme *meie* esile kutsunud Vene revolutsiooni. Kes teab kui kõrgeks oleks tõusnud mitte-juutide kultuur, kui meie nad oleksime rahule jätnud. *Meie* oleme mitte-juutidest teinud oma maailmamissiooni agendid, ilma et nad seda ise tahtnuks või taibanuks. Mitte-juudid on *meie* muinasjutud levitanud üle kogu maailma. *Meie* rassi kombed on nende moraali aluseks ja tuumaks. *Meie* legendid ja saagad on nende *pühad* ennustused ja kuulutused, milledega nad oma lapsi magama uinutavad. *Meie* luuletajad on nende kiidulaulud ja nende palveraamatud loonud. *Meie* rahvuslik ajalugu on muutunud nende *õpetuse* osaks, mis nende vaimulikud kuulutavad. *Meie* kuningad, *meie* soldatid, *meie* prohvetid on *nende* kangelased. *Meie* oleme nende jumalad tõuganud, oleme nende rassipärimused kõrvaldanud ja oleme *oma* Jumala, *oma* pärimused nende asemele seadnud. Ühtki võitu ei saa võrrelda *meie* võiduga. *Ja meie ei ole veel ammugi lõpul.*“

Kas võib olla avameelsemat ja küünilisemat ülestunnistust juudi enda poolt? Kuid see ülestunnistus *ei* olnud mõeldud muidugi mitte-juutide kõrvadele. „On tõdesid, mis lamavad tänavatel ja mis just seepärast ei ole märgatavad enamiku poolt: neid ei nähta, neid ei osata hinnata. Need on aabitsatõed, millest möödutakse pimesi, ja siis ollakse äkki üllatatud,

kui keegi avastab säärase tõe, mida oleksid pidanud kõik juba ammu nägema. Kolumbuse mune on tuhandeid, kuid Kolumbusi on kahjuks vähe,“ — need Adolf Hitleri sõnad on täiel määral kohandatavad ka juudiküsimuses. Juudid on tuhandete aastate vältel liikunud teiste rahvaste seas ja kõikjal arendanud oma lammutavat tegevust, kuid siiski nad on jäänud enamikule tundmatuiks. Ja leidub praegugi küllalt neid, kes ei tunne seda igavest internatsionaalset juuti kogu ta kohutavalt kahjustava tegevusega: kas traaditõmbajana valitsuste seljataga, kas riigijuhtide erasekretärina või muul kujul seal, kus tehakse suurt poliitikat.

5.

Kui vaid küsida, kuidas on see võimalik, et ikka juut igas riigis rühub hästi lähedale riigitüürile, mis võimud toovad ikka juudi sinna, mis teeb juut seal juhtival kohal, mis tagajärjed tulenevad sellest riigile, rahvale ja kogu maailmale, kust tuleb, et juudid kontrollivad demokraatlike riikide ajakirjandust, rahandust, raadiot, filmi ja muid rahva elu suundavaid tegureid, miks on juudid ikka revolutsionäärid, miks tahavad juudid olla maailma päästjaks ja rõhutada rahvaste vabastajaks, miks on kogu maailma juudid huvitatud praegusest sõjast nii suurel määral ja taotlevad Saksamaa ja saksa rahva hävitamist?

Neid küsimusi on palju rohkem, kuid neist piisab, et igaüks katsuks kordki mõnele küsimusele vastata ja analüüsida maailmas toimuvaid sündmusi, — siis avanevad silmad juutide tõelisele missioonile. Need küsimused on reaalsed. Seda näitavad sündmused Nõukogude Liidus, alates 1917. a., eriti drastiliselt ja ka meil Eestis. Enne Nälg, siis Viletsuse ajastu. Kõik need küsimused pälvivad rahvahulkade tähelepanu. Need küsimused tulevad viia rahva sekka ja äratada neis huvi ka küsimuste lahenduse suhtes.

6.

Veri, usk ja kindlasti ühine siht maailmas on selle näiliselt mõistatusliku rahva sidunud tugevaks tervikuks. Juudid on

massi poolest vaesed, kuid ometi valitsevad nad kogu maailma rahandust ja kapitali. Nad on laiali pillatud, ilma maata ja riigita, nad on ilma *nähtava* keskvalitsuseta, kuid nende äärmine visadus tegutsemiseks on tugev ja sihikindel. Väga mitmel pool on juutide vaba tegutsemine olnud piiratud seadustega, kuid samade riikide troonide varjus on nad olnud *tõelisteks* riigi juhtideks ja valitsejateks.

Juutide arv kogu maailmas on täpselt teadmata, kuid neid võiks olla ligi 15 miljonit, mõned arvavad, et isegi 25 miljonit. Juutide tõelist arvu on raske kindlaks teha, kuna nad ise püüavad kõigiti endid varjata. Teatud riikides nad ei loe endid enam juutideks, kui nad on vahetanud usu või saanud muul teel riigikodaniku õigused. Tegelikult aga ei ole „juudi“ nimetus seotud usuga: juut on *rassi* nimetus. Juudid *ise* püüavad küll väita, et sõna „juut“ on sama mis „katoliiklane“, „luterlane“ või muud. Kuid see ei ole nii. Mis usku ja mis riigi kodanik juut ka ongi, ikkagi jääb ta *juudiks*, isegi nimede venestamisele või inglistamisele vaatamata. Siinkohal võiks mainida, et *juudid* on alati püüdnud oma nimesid muuta: Abramist sai Abraham ja Jakobist Israel. Enamik bolševikke-juute esineb vene nimega. Kõik see toimub juudi päritolu varjamise sihiga. Kas on juudid ka nimesid *eestistanud*, seda ei tea. Küll on aga juudid oma firmadele andnud eestipärased nimed: „Rauaniit“, „Raudnahk“, „Eesti Iva“, „Eestilipp“ ja paljud teised. Leidus isegi juut-nahakaupmees, kes oma väiksele ärile Tallinnas Veneturul pani nimeks „Koidola“. (Kuna tolleaegne valitsus ei leidnud selles midagi solvavat eestlasele, siis lõpuks eraisikud tõrvasid sildi üle.) Säärased rahvusliku värvinguga üritused on selleks, et juut võiks olla varjus ja tegutseda nurga tagant, kuid seda mõjuvamalt. Kõik sääraseid maskeerimised on varjanud juutide arvu ja asutusi.

Nõukogude Liidus on juute ametliku rahvaloenduse alusel 1939. aastal 3 miljonit (1,8% 170-miljonilisest elanikkonnast). Ühendriikides on juute ligi 4 miljonit.

Juudid on semitiseerunud segarahvas. Nad on oma verele saanud tõulisi lisandeid teistelt rahvastelt, kellega kokku puutusid: vahemeretõult, Aafrikast ja mujalt. Nii on nad rassilt segaverelised, bastardid, kelle kohta on kehtiv bioloogiline seadus: „Bastardide juures anduvad pärilikult edasi rassi *halvemad* omadused.“ Juudid on seega aastatuhandete vältel enesesse kogunud kõikide tõugude nii füüsilised kui ka vaimsed *halvad* omadused. Segarasside, bastardide, juures on *halvemad* omadused ikka üleolevad, mille tõttu juutide kehalised ja hingelised omadused on summeerunud kulgusega *halvema* poole. Juutide välimus on üldiselt eemaletõukav. Kuid veelgi halvem on nende vaimne maailm. Selle tõenduseks on need piinamised, mida juudid naudivad: kui juut tapab, siis ta naudib ohvri piinasid. Košerliha saamiseks tapab juut looma rituaalselt: uimastamata looma kaela tuiksooned torgatakse läbi, riputatakse loom jalgupidi üles (väiksemate loomade juures) ja lastakse nii viisi loom täie teadvuse juures verest tühjaks niriseda. Juut andub mõnuga piinamisele ja rituaalsele tapmisele. Juutide *Talmud* annab asjalikke juhiseid mõrvamiseks: „Mitte-juute võib mõrvata järgmisel viisil: suru ta kuni põlvedeni sõnniku sisse. Siis keera rätik ümber kaela ja sikuta rätikut otsapidi. Ava mõrvatu suu ja vala sinna sisse sulatina. Tina peab voolama tema kurku ja makku.“ Tapmise kohta lausub üldiselt *Talmud*: „Kirjutatud on: Sina ei pea tapma. See tähendab — sa ei pea tapma kedagi *juudi* rahvusest. Mitte-juudid ei ole israeliidid, neid võib seepärast ka tappa.“

Juutide veresegust on tingitud samuti veel teised julmused: põletamised, rüüstamised, küüditamised, mida ka meie rahvas külluses tundis läinud suvel. Kõik need toimingud viidi läbi bolševike poolt juutide retseptide alusel ja püüti ohvritele ikka rohkem valmistada nii füüsilist kui ka hingelist *piina*. Peapiinajaks Tallinna NKVD-s oli vigane *juuditari*: neid on vaid üksikuid elus, kes võivad selle naismetsalise julmusest tunnistada.

Kuhu juut oma jala paneb, seal on hukkumine ja surm. Mingisugune ürgviha on neil teiste rahvaste vastu, nagu see selgub ka Talmudist: „Sinaj on mägi, millel Moosesele teatas Jumal Jahve *juudi* seadused. Sellelt mäelt on levinud juutide viha *kogu* maailma rahvaste peale...“. „Jahve käsk on: Sa pead maailma rahvaid õgima...!“ „Iga juudi kohuseks on selle järele valvata, et kristlikke kirikuid põletataks ja rüüstataks. Nende pühadused tulevad nimetada sõimunimedega ja vaimulikud mõrvata... Kirjutatud on: Sa ei pea tegema ülekohut oma ligemise vastu. Sellega on mõeldud juute. Mitte-juudid on sellest välja lülitatud... Mitte-juudi surm on juudile rõõmuks, mis ei maksa mitte pennigi... Juutidel on keelatud mitte-juute ravida isegi raha eest. On lubatud katsetada arstimitega mitte-juutide juures selleks, et teha kindlaks, kas arstimid on tervele kahjulikud või mitte.“

Need Talmudi sõnad ja juhised näitavad ilmselt, millised kuritegelikud omadused on juudid esivanematelt pärinud, omadused, mis edasi elavad juutide veres. *Pealtnäha* on juut alandlik, meelitaja, kuid võimule tulles muutub ta julmaks ja verejanuliseks nagu loom. Juutide julmusest ja verejanust on küllalt näiteid Vanas Testamendis. Esteri Raamatu järgi Pärsia kuninga Ahasverose ajal laskis juut Mardukai tappa kahe päevaga ligi 75 tuhat kodaniku koos peaministri Hamanni ja tema perega, kes olid juutide vastased. Selle julmima verepulma mälestuseks on juutide juures puriimi-pühad. Lugege vaid Esteri Raamatut lahtiste silmadega ja analüüsi juudi kurikavalust ja tema meetodeid võimulepääsmiseks, siis avanevad silmad juutide tegevusele ka nüüdsel ajal.

Hilisemal aegadel on juut oma rassi puhta hoidnud: mees-juut harva abiellub kristlasest naisega. Peab mainima, et juudid kunagi *ei* ole teinud misjonitööd oma *usu* kasuks (nagu seda teevad ristiusulised ja teised): juudid teavad, et usku võib küll muuta, kuid *rassi* mitte. Ja kuna juut on *äravalitud* rahvas, siis ei lase ta kedagi selle *õnnistuse* juurde. Lõpuks on ju ka juudil

selge, et maailmas peab ikka olema rahvaid, keda tema saaks valitseda, keda kasutada orjadena.

8.

Juutide maailmavaatest ja menetlustest saame kõige õigema ülevaate nende *endi* poolt kirjutatud raamatutest, ajakirjadest ja muudest dokumentidest. Tähtsamaiks neist on *Toora* ehk Vanaseaduse Testament (Pentateuhh). Sellele raamatule tuleb lisandada *Talmud* (heebrea keeles „Õpetus“). Talmud on koguteos ja sisaldab rabbide (õpetajate) arutlusi Moosese seaduse tõlgendamiseks ja täiendamiseks. Talmudi kaudu on *Toora* kohastatud muutunud olukordadele alates 2. sajandist. Vanem Talmudi osa „Mišna“ on kirjutatud heebrea keeles ja on aluseks nooremale arameakeelsele „Gemara’le“. Talmudi täiendajaks olid juudi teoloogid-juristid, kes on tuntud Evangeeliumis „kirjatundjate“ nimetuse all ning kes esinesid Jeesuse vastastena. Üks täielikumaid Talmudi käsikirju aastast 1343 on talletatud Müncheni Riigiraamatukogus.

Kui Talmudi seletused ja väljendused olnuks teada mitteusklikele varem, siis oleks ka juutide tõeline iseloom ja kavatsused selgunud juba ammu. Kuid juudid on osanud oma tõelisi kavatsusi ja sihte hoida suures saladuses *uskmatute* eest.

9.

Miks ollakse juutide vastu? Aegajalt on kõigis neis maades, kus juut eluneb, tekkinud juudivastased liikumised, kuid harilikult alles siis, kui juudi riikiohustav tegevus on juba täies ulatuses käimas. Nii on olnud juba vanal ajal. Mitte ainult tsaari-Venemaal ei toimunud juutide „pogrommid“. Need sponstaansed vihapuhangud olid tingitud pärisrahvaste loomulikust vaistust, kui enam kuidagi ei suudetud taluda juutide ülevõimu ja ülemealikust. Kui Joosep oli maavalitsejaks ja juudid hakkasid üha rohkem trügima juhtivatele kohtadele Egiptuses, siis lõpuks katkes vaarao kannatus: ta laskis tappa kõik juutide

sündinud poeglapsed. Sama lugu kordus teatavasti ka Heroodeese ajal. Muidugi, meie ei õigusta seega tapmist, kuid märgime tõsiasi juutide ajaloos. Kuid ka juudid omakorda on alati tapnud ja mõrvanud, kus aga said võimu oma kätte. Petmised, tapmised, julmus, vägivald — need on peateemadeks, mille üle kirjutab *Toora*. Juudid on oma moraali aluseks võtnud teesi: „Silm silma vastu, hammas hamba vastu“. Samas soovivad nad aga kristlastele teese: „Armasta oma vihameest“ ning: „Kui keegi lööb sind paremale kõrvale, siis pööra temale ka vasem ette.“ Nii toimitaksegi Nõukogude Liidus: venelased muudkui pööravad oma kõrvu juutidele löömiseks. Selle kahesuguse moraali tulemuseks on, et komissarid ja politrukid on *juudid*: äravalitud rahvas teostab sellega oma kutsumust.

Juudid ise armastavad mainida *kolme* põhjust, miks neid ei sallita ning miks neid taga kiusatakse: 1) mitte-juutide usulised eelarvamused, 2) majanduslik kadedus ja 3) ühiskondlik erinevus. Tuleb imestada, et juudid ei maini *peapõhjust*: poliitilist. See poliitiline moment tõstabki juudiküsimuse välja kõigist teistest antisemitismi motiividest. Juudid tulid Euroopasse handeldajatena, mitte produtseerijatena. Neid huvitas raha, kaubandus, kuld. Kõige vanem säilinud *veksel* kuulub juut Simon Rubensile. Juutide iseloomu peajooneks on parasitism, söödiklus. Nad tõid endiga kaasa teiste rahvaste orjastamise. Mingisuguseid vaimseid taotlusi juutidel ei olnud. Juutidel puudub oma rahvuslik kultuur. Isegi kuulsa Salomoni templi ehitajaks oli mittejuut. Ei ole juutidel ei rahvuslikku kirjandust ega kunsti. Kui tuuakse ette, et juutidel on palju silmapaistvaid teadlasi, filosoofe, kirjanikke, arste jne., siis on toimunud nende juutide valik ikka mõne pärisrahva kultuuri laval. Juudid on elatanud endid teiste rahvaste saavutustest, tööst ja higist. Peasihtiks on olnud ja jäänud: saada *valitsejateks* teiste rahvaste üle. Nad nõrgestavad pärisrahva vaimu ja lammutavad tema ühiskondlikku korda põhimõttel: „Juut on väljavalitud selleks, et ta oleks kõigi rahvaste isand.“

Juba 50 a. eest kirjutas Tour du Pin: „Kui juudid oma lammutavat mõju avaldavad kristlikule maailmale, siis käivad nad ajaloolise kutsumuse järele, mille kolm punkti on järgmised: 1) juudid on jäänud ühtlaseks natsiooniks, 2) juudid on selles veendunud, et maailma valitsemine kuulub neile, 3) juutidel ei ole teist vahendit sihile jõudmiseks kui võõraste vaimu laostamine, mis toob endaga kaasa rahva sotsiaalse kokkuvarisemise.“ Sama kirjanik toob ka juhised, kuidas hoiduda juutide hädaohtu:

„1. Juutidele tuleb vaadata kui kardetavaile välismaalastele. 2. Tuleb lahti saada kõigist filosoofilisist, poliitilisist ja majanduslikest eksiõpetustest, millistega juudid meid mürgistavad. 3. Tuleb mobiliseerida kõik poliitilised ja majanduslikud jõud selleks, et meie rahvas võiks jääda isandaks oma kodus.“

Esitatud mõtete tõelisust kinnitab sionismi isa dr. Th. Hertzl oma sõnadega:

„Meie oleme üks rahvas, üks natsioon... Kui meie langeme, siis saab meist revolutsioonäärne proletariaat, mõne revolutsioonilise partei allohvitserid. Kui meie võidame, siis tõuseb koos sellega meie *raha* kohutav võim.“

Juutide ülevõimu tajuvad kõik rahvad alateadlikult ning püüavad lahti saada juutidest ja nende võimust, kas või pogrammi abil. Juutide ülemeelikust tunnustab Talmud, loetelles juutide õilsaid omadusi: „1. Juudid on vürstilapsed. 2. Kes juudile annab vastu kõrvu, see ahnab vastu kõrvu Jumalale. Ta pälvib surma. 3. Kes juudi hävitab, see hävitab kogu maailma. 4. Vagad juudid on Jahvele armsamad kui tema inglid taevas. 5. Nagu maailm ei või püsida ilma nelja tuuleta (mõeldud põhja, lõuna, ida ja lääne), nii ei saa maailm olla ka ilma juutideta. 6. Kõik mittejuudid lähevad põrgu ja nad on neetud. Ainult Israel kõnnib valguses. 7. Kes Israeli vihkab, see vihkab valgust. Juudid on vanim aadlirahvas maailmas ja neil oli kõrgem kultuur seljataga juba siis, kui sakslased lamasid alles karunahkadel.“

Tuleb märkida seda asjaolu, et juudid on eriti vihased sakslaste peale, kuna ei ole suuremat vastuolu kui on olemas puhtgermaani ja puht-semiidi rasside vahel. Seepärast ei ole juudid Saksamaal kunagi saavutanud seda võimutäiust, mis nad on saavutanud Inglismaal, Ameerikas, rääkimata Nõukogude Liidust. Nõukogude Liit on nagu moderniseeritud ja motoriseeritud juutide suur sünagoog, on täiesti juutide valitsemise all.

Inglaste vastu ei ole juutidel suuremat viha, kuna nad Inglismaal juba ammust ajast on emantsipeeritud olukorras. Cromwell ja temaga võimule tulnud puritanism võimaldas inglastele pakteerimise juutlusega. On fanaatikuid, kes kogu inglise rahva tuletavad ühest kadunud Israeli rahva suguharust. Inglastel on sellega vaimne sugulus juutidega. Seda kinnitab veel asjaolu, et inglise kuningaid kroonitakse kui *juuda rahva* kuningaid, kroonimise trooni aluseks on kivi, millel lamas juutide patriarhi Jakobi pea, kui ta magas ja nägi unes taevaredelit. Võib märkida ka seda, et Windsori hertsog, Edward VIII, oli mõeldud pärast Inglise troonist loobumist Israeli valitsejaks. Nii esines Briti Juudi Maailmaliit 1937. a. kavaga: „Juutide kuningana võiks tulla vaatlusele Edward VIII, sest et tema üks seitsmest nimest on Taavet ja ta on täpselt sajas järglane Jeruusalema kuningale Taavetile. Ka on ta abielus proua Simpsoniga, kes on Ameerika juuditari. Kui nüüd abielupaar Windsorid, kelle soontes voolab juudi veri, asub Israeli troonile (mõeldud Palestiina), siis esindavad nad sümboolselt maailma kõige suuremat kolme võimu: juutlust, Ameerika Ühendriike ja Briti maailmariiki.“

Ameerika Ühendriigid on täiesti juutide võimuses: ajakirjandus, raadio ja film on peaaegu sajabrotsendiliselt juutide kätes. Ameerika on juutide paradiisiks: presidendi isiklikud nõuandjad on juudid, juudid on linnapeadeks, kubernerideks, kohtunikeks, rääkimata rahamagnaatidest, sõjavarustuse tootjatest ning vaheltkaubitsejatest. New Yorkis, kuhu on koondunud palju juute, on üle 1000 sünagoogi. Viimastel andmetel voo-

lavat ka president Roosevelti soontes Hollandist päritud juudi veri. Seepärast võisid ka Ameerika juudid hoobelda: „Kui Hitler viimasel silmapilgul oleks tahtnudki sõjast loobuda, oleks meie ta sundinud sõdima.“

10.

Enne kui käsitada edasisi küsimusi, puudutame küsimust, miks ei ole *senini* saadud põhjalikumalt käsitada juutide probleemi üksikutes riikides. Selleks on mitu põhjust.

Esimeseks ja peamiseks põhjuseks on kindlasti asjaolu, et kristlikule maailmale on juutide *Toora* üheks Pühakirja osaks. Vana Testament, mis käsitab Moosese seadusi viies raamatus, prohvetid jm. on kristlikule maailmale usuteaduslikuks nurgakiviks. Kõik see, mis on kehtiv *Toora* alusel ainult juutide kohta, on üle võetud ristiusulistele seaduseks ilma erandita. Seda kasutavad juudid täiel määral. Inglismaal on jõutud nii kaugele, et Vana Testamendi eelistatakse Uuele Testamendile. On raske nüüd pärast 2000 aastat kehtinud olukorda massidele selgeks teha, et Vana Testament on puhtal kujul juutide raamat ja et Jahve on Israeli jumal. Ameerikas on tänase päevani keelatud kas või väiksematki osa Piiblist arvustavalt käsitada. Kõik vist mäletavad kuulsat „ahvi-protsessi“, kus süüdistati kooliõpetajat selles, et ta oli inimeste põlvnemist selgitanud teisi, kui see on toodud Piiblis. Muu maailm naeris, kuid kooliõpetaja sai karistuse.

Kui Henry Ford juutide üle kirjutas 1920. a. raamatu „Rahvusvaheline juut“, siis selles väga ülevaatlikus teoses ei ole puudutatud sõnagagi Piiblit.

Juutide jumal Jahve on ka kristlaste Jumal, kuigi viimane on sisult hoopis teine. Usuteadlased selgitavad seda sellega, et pärast Kristuse lunastustööd on Jumal lepitatud maailma patustega. Kuid õigem olnuks 1. sajandil, millal Pühakirja hulka arvati Moosese raamatud ja teised, jätta tegemata see väär samm. Nüüd on seda muidugi hilja soovitada. Sellega on suu suletud nii mitmeski küsimuses, kui ei taheta sattuda vastuollu

teatud ringkondadega. Ja võiks ütelda, et isegi praegu tuleks see väga õrn küsimus esitada massidele ettevaatlikult. Usuküsimusi ei saa lahendada paari sõnaga, mis referendil kasutada lühikese aja vältel. Kui tsiteerida Piiblit juutide iseloomustamiseks, siis võib tekkida arvamine, nagu tehtaks usuvastast propagandat, nagu see toimub Nõukogude Liidus. Siinkohal võib tähendada, et Nõukogude Liidus tehti küll *ristiusu* vastast propagandat, kuid juudid moodustasid ka selles küsimuses erandi: nende Toorat ei puudutanud keegi. Juut Jaroslavski kirjutab raamatu „Kas Kristus elas?“ Kuid kas oleks keegi julgenud kirjutada raamatut „Kas Mooses elas?“? Sisuliselt on need küsimused identsed.

Tooras (nimetame juba juudinimetusega) on selgelt juttu ainult *Israeli*, s. o. *juutide* jumalast. 5. Moosese r., 7, 6. loeme: „Sest sa oled üks püha rahvas Jehoovale, oma Jumalale. *Sind* on Jehoova, *su* Jumal ära valitsenud, et sa temale pead olema üks iserahvas kõigi rahvaste seast, mis maa peal on.“ Samas 14.: „Õnnistatud pead sa olema enam kui kõik muu rahvas...“ 17.: „Kui sa ütled omas südames: Neid rahvaid on enam kui mind, kuidas võin ma neid ajada? Ei sa pea neid mitte kartma. Tuleta ikka meele, mis Jehova, *su* Jumal teinud vaaraole ja kõige Egiptuse rahvale.“ Kas võib olla selgemat väljendust veel: juudid on äravalitud rahvas, kuna teised, keda isegi rohkem, on alaväärtuslik tõug, kelle saatus ja heaolu ei häirinud juutide Jahvet. Piiblis on juttu ikka *Israeli* jumalast kui *oma* Jumalast. Ei ole kusagil mainitud, et see jumal oleks üldinimlik Jumal, kelle poole võiksid pöörduda ka teised rahvad või kelle juurde tuleks juhtida ka teisi inimesi.

Kui rahvussotsialism käsitab täies ulatuses juutide probleemi, siis ei tee ta seda mitte *usuvastase* propaganda pärast. Rahvussotsialism *ei eita usku* ega *Jumalat*. Kui rahvussotsialismi vastu tehakse kihutustööd usulistel põhjustel, siis on see sihilik laim. Rahvussotsialismi seisukoht usuküsimustes on väljendatud 24. veebr. 1920. a. NSDAP 24. põhilauses:

„Meie nõuame kõikide usutunnistuste vabadust Riigis kuivõrd nad ei ohusta Riigi olemasolu ja ei ole vastuolus kombelse ja germaani rassi moraaliga. Partei kui säärane asub *positiivse* kristluse seisukohal, ilma et ta ennast seoks konfessionaalselt ühegi usutunnistusega. Tema võitleb *juutlik*-materialistliku vaimuga meis ja väljaspool meid ja on veendunud, et meie rahva kestvate paranemist võib saavutada seestpoolt väljapoole põhimõttel: üldkasu enne isiklikku kasu.“ (Meil on hakatud valesti tarvitama lauset „Üldhuvi enne isiklikku huvi“, see ei ole täpne ei vormilt ega ka sisult).

Muidugi, rahvussotsialistlikul Saksamaal on idanenud mitmed usulised õpetused, kuid rahvussotsialism tunnistab *Jumalat*, kes on väljaspool aega ja ruumi ja arutlusvõimet. Jumal on mõistusele kättesaamatu olend ja jõud, kelle tahe on saanud inimestele teatavaks nähtava maailma kaudu. Seejuures pooldab rahvussotsialism vaadet, et ristiusk *tuleb* vabastada *juutluse* põhimõttest. Möödamannes võiks mainida vaadet, mille esindajaks on dr. Mathilde L u d e n d o r f f, tuntud kindrali lesk, et „juudid on teadlikult hoolitsenud selle eest, et nende jumal Jahve saaks ka ristiusu Jumalaks. Sellega ristiusulised on juutide võimuses.“

Nii ei ole rahvussotsialism sugugi usu vastu, pigemini ta loob palju kõrgema arusaamise Jumalast kui kõrgemast juhtivast võimust, kelle tahe läbib kogu maailma.

Teiseks põhjuseks, miks ei ole saadud juutide probleemi käsitada laiemas ulatuses, on see, et maailma ajakirjandus kas otsestelt või kaudselt on olnud juutide juhtida. Siioni Targa Protokollidest loeme: „Kui keegi oleks ka midagi kirjutanud juutide *vastu*, siis ei oleks leidunud trükkijaid.“ Seda väljendas juba Baron Montefiore: „Meie peame kogu maailma ajakirjanduse oma kätte saama või teda mõjutama, et rahvaid pimestada ja petta.“

Nn. demokraatlike riikide ajakirjandus on ikka olnud müüdav, mida ka juudid on ohtrasti kasutanud.

Kolmandaks juutide küsimus ei olnud mitmel pool akuutse tähtsusega juutide vähesuse tõttu: põhjamaadel, Soomes ja ka meil, kus juute oli ligi 4000. Arvati, et mis need vähesed juudid siis ikka saavad teha.

Neljandaks on juute kaitsnud eelarvamine, et korralikus seltskonnas oleks nagu ebaviisakas puudutada juute, kes on niigi maha surutud. Juutide küsimuses oldi ülitundlikud. Kui juute puudutati, siis ainult nende kiitmiseks: tõsteti esile nende taibukust, vihjati juutidest teadlaste nimedele ning rahandus-tegelastele. Üteldi lihtsalt: „Milleks neid vaeseid kuradeid üldse teha nii tähtsateks?“ Juutide vastu oldi äärmiselt viisakas ja õrnatundeline ning nad võeti kaitse alla. Vastutasuks anti juutide poolt medaleid jm. Meil andsid juudid teatud isikutele stipendiume Palestiinasse sõitmiseks, ka kirjutati heatahtlikult hooldavate riigimeeste nimed juutide „Kuldraamatusse“, mis aga sugugi ei takistanud juute rüvetamast 21. juunil 1940. a. meie rahvuslippu: juudid olid need, kes vahetasid Pikal Hermannil Eesti lipu Nõukogude Liidu lipu vastu, millel ilutses vabamüürlaste ja bolševike ühine sümbol — viisnurk. Samuti asetasid just juudid oma kaupluste vaateakendele purustatud riigivapi ja hiljem võtsid osa kõigest sellest, mis pidi alandama meie rahvustunnet. Juudi noored olid energilisemaid põletajaid Tartus ja mujal. Kuid kas elasid Eestis juudid halvasti? Ei, just vastupidi. Kas ei näita see ilmekalt, milline *veri* on juudil?

Endastmõistetav, et kõikjal peasa etendas juutide *raha*. Avalik arvamine ja mõjuvad tegelased osteti lihtsalt üles ühel või teisel viisil. Osteti üles maailma raamatuturul ka kogu kirjandus, mis käsitas juute neile ebameeldivas tõevalguses. Need olid need „vaesed juudid“, keda koheldi kaastundlikult: „Mis juudid võivad sinna parata, et nad on üle maailma laiali pillatud. Miks ei anta neile vaestele maad, kus nad saaksid endid elatada põllundusest ja kus nad võiksid omavahel kaubitseda?“ Kui juutidele anti maa, näiteks isegi Nõukogude Liidus Biro-Bidžan, siis kes sinna elama *ei* asunud, oli juut. Palestiina küsi-

mus viiks arutluse liiga pikale. Kuid juutide-sionistide juht dr. Chaim Weitzmann väljendas kolme aasta eest: „Meie, juudid, peame võitlema oma rassi uuestisünni eest,“ ning paluti: „Lõpeta mitte-juute tulise vihaga, lõpeta neid, et neid teps ei oleks, et nemad tunneksid, et Jumal on valitseja Jakobis maailma otsani. Sest Jahvel on hea meel oma rahvast.“

Need äravalitud juudid palvetasid *Talmudi* järgi: „Ära pööra oma palet meilt ja vaata meie hädadele, kui neetud mitte-juudid meie vastu hakkavad ja otsuseid teevad meie vastu. Nad tahavad takistada meie messiast, keda nimetatakse isandate isandaks, kes on meie sõber. Lase kaduda mitte-juutide kehad, lase nende keeled kuivada, alanda nende uhkust, et neid võiks jalgadega tallata. Et nende vaim häviks, ja olgu nad maksukohuslased.“

Kõigi rahvaste ja ka meie, eestlaste, huvides on, et juutide probleem saaks kord lõplikult otsustatud põhimõttel: „Uus Euroopa olgu ilma juutideta“.

11.

Kui võtta vaatlusele küsimus, kas juutidel on üldse olemas mingisugune maailmavalitsemise idee ja kuidas nad seda püüavad teostada, siis selle küsimuse valgustamisel tuleb veidi peatuda väga tähtsa dokumendi juures, mida tuntakse „Siioni Targa Protokollide“ nimetuse all.

Need protokollid annavad selge vastuse küsimusele, milline on juutide maailmavallutamise kava ja kuidas nad mõtlevad seda teostada.

Siioni Targa Protokollid on kindlasti juudi päritoluga dokument, olgugi et juudid seda maha salgavad ja kinnitavad, et need Protokollid olevat kirjutanud kas kurjategija või hullumeelne. Kes Protokollide (arvult 24) tõeliseks autoriks ka olekski, kuid maailmasündmused ja nende kulg näitavad veenvalt, et juudid nende juhiste järgi on toimunud ja talitavad ka praegu. Võiks ainult küsida, miks siis juudid selle hullumeelse kava on omaks võtnud ja kurjategija diktaati täidavad.

Siioni Targa Protokollid on käibel olnud käsikirjades väga mitmes riigis ja neid on kindlasti riigitegelased arutanud kin- niste uste taga. Algustekst on talletatud Briti Muuseumis mär- kusega „10. augustil 1906. a.“ Usutavasti need Protokollid koos- nevad märkmeist, mis on tehtud loengutel 1896. a., enne Sionis- tide I kongressi 1897. a. Samuti arvatakse, et neid loenguid on pidanud sionistide juht dr. Theodor Hertzl salakoosolekul Baselis. Sellega kuuluvad nad väga autoriteetse juutide juhi tööde hulka.

Protokollides käsitatakse juutide kava, kuidas majandusli- kult, poliitiliselt ja vaimselt allutada mitte-juudid ehk *uskma- tud* juutidele ja nende ülevõimule.

Et juutidel see maailmavalitsemise siht olemas on, seda kin- nitab Ameerika Ühendriikides ilmuv ajaleht *Chicago Tribune* 1920. a. järgmiselt: „Trotski viib juudi radikaalid maailmavalit- semisele. Bolševism on tööriistaks tema käes. Bolševism ja juut- lus käivad käsikäes: samal ajal kui bolševism lammutab keh- tivat ühiskonda ja tahaks nagu viia tööliskonna võimule, teevad juudid ettevalmistusi oma rassi esiletõstmiseks ja maailmavalit- semiseks. Juudid on nende riikide vastased, kus *ei* pooldata *juutidest* valitsejaid.“

Siioni Targa Protokollid käsitavad nelja peaküsimust: 1. Kuidas vaatavad juudid mitte-juutidele (viimaseid Protokollid nimetavad järjekindlat *uskmatuteks*)? 2. Milliseid meetodeid tuleb kasutada tulevikus juutide kava teostamisel? 3. Mis on juba saavutatud Protokollide koostamise ajaks? 4. Mis tuleb veel teha selleks, et uskmatuid orjastada?

Sõna „juut“ esineb Protokollides ainult *kaks* korda: kõikjal mujal tarvitatakse sõnu „meie“ ja „uskmatud“. Ei leidu seal ka otseseid väljendusi, nagu näiteks „meie, juudid, tahame nii või teisiti teha“, vaid üldiselt on laused säärased: „uskmatud viiakse selleni, et nad nii mõtlevad ja toimivad, nagu see meile sobib.“

Protokollide toon on väga üleolev uskmatute suhtes. Igas lauses peegeldub juudi mentaliteet, juudi salakaval nägu. Algu-

ses võeti neid Protokolle rumala naljana, kuid maailmasündmused on veenvalt näidanud, et nad sisaldavad „äravalitud“ rahva tõsist tegevusprogrammi. Laşeme Protokollidel kõnelda (väljavõtted ei ole tehtud mitte järjekorras, vaid sisu järgi koondatud üksikud mõtted kokku):

„Peab teadma, et halbade instinktidega inimesi on arvuliselt rohkem kui häid. Seepärast paremad resultaadid saavutatakse mitte teaduslike arutluste ja tõestustega, vaid hirmutamise ja vägivallaga.“

„Igaüks taotleb võimu ja tahab olla võimaluse korral diktaator. Ainult üksikud kõhklevad oma eesmärkide saavutamisel teiste vara ja elu ohverdamise juures... Kui tahetakse koostada otstarbekas tegevuskava, siis tuleb arvestada masside rumaluse ja meelte kõikuvusega.“

„On vaja meenutada, et masside jõud on pime, arulage, ta on valmis kuulama nõuandeid nii paremalt kui vasemalt. Inimeste nõrkused, nagu kasusaamine, iha majanduslike hüvede järele ning ahnus juba üksikult võetuna halvavad ka paremaid soove ja rahva tahtejõudu: nad annavad endid nende käsutusse, kes oskavad neid jõudusid *osta*.“

„Igal ajal on rahvad ja üksikud inimesed võtnud sõnu tegude eest. Inimesed on rahuldatud sellest, mis neile näidatakse, ja harva küsivad, kas lubadusi ka täidetakse. Sel alusel organiseerime meie näilisi üritusi ja uskmatud arvavad, et nad on saavutanud suure edu.“

„Uskmatud on kui lambakari. Neil ei ole silmi ei millekski, kui meie neile lubame röövitud vabadused tagastada siis, kui rahu vaenlased on võidetud ja kui sõdivad pooled on rahu sõlminud. Kõrvalteid kaudu peame seda saavutama, mida meie laialipillatud rass otseselt kunagi ei saavutaks.“

„Jumal on meile, oma äravalitud rahvale, andnud laiali oleku kui õnnistuse. See, mis teistele näis meie nõrkusena, on meie tugevuseks, mis meid on viinud kuni *maailmavalitsemise läveni*.“

Kommentaariid on nende väljenduste juurde üleliigsed, kui võtta vaatlusele see osa bolševike tegevusest, mis meie rahvale on teada. Kogu bolševismi tegevuskava on koostatud otsekuin nende Protokollide järgi. Kui mõnigi eestlane arvustas bolševike tegevust *loogika* järgi, siis olid temale teadmata need juhised, mis anti bolševikele juutide poolt kaudsel teel Protokollide alusel. Toome veel mõned näited:

„Inimesed ikka rohkem ja rohkem loobuvad iseseisvast mõtlemisest, nad hakkavad meid pooldama, kuna *meie* näitame neile uusi mõttekäike inimeste kaudu, kelle sidet meiega nad ei tunne.“

Kes on siis need uskmatud, juutide käsikud ja abistajad, kelle sidet juutidega meie ei taipa? Protokollid loendavad neid:

„Inimesed igasugustest vooludest ja õpetustest on meie teenistuses: monarhhia pooldajad, demokraadid, sotsialistid, kommunistid ja teised utopistid. Igaüks neist omamoodi õõnestab autoriteeti ja püüab kukutada igasuguse kehtiva korra. Kuid meie ei anna neile enne rahu, kui nad tunnistavad meie *ülemvalitsust*.“

„Põhimõtteid ja teooriaid, mis meie silmis *lausa* valed, õpetame selleks, et uskmatute noorsugu eksitada, rumalaks teha ja kõlbeliselt hävitada.“

„Ja kuna meie igähele sisendame isiksuse tähtsust, hävitame uskmatute perekonna-elu ja selle kasvatusliku mõju.“

„Kuni aeg küpseb, las nad tegelevad teooriatega, mis näiliselt on teaduslikud: meenutage, milliste tulemusteni oleme jõudnud darvinismi, marksismi ja Nietzsche filosoofia kaudu! Nende õpetuste demoraliseeriv mõju uskmatutele peaks olema meilegi selge.“

Klassivõitlust käsitab dokument järgmiselt:

„Uskmatute alamad klassid järgnevad meile võitluses üleimate klasside vastu.“

Kui meie töötavad inimesed hõisates punaste lippude ja juutide sümbolite all sammusid tribüünide eest mööda, siis

naeris internatsionaalne juut. Tööliskond püüti oma võrku bolševismi söödaga, intelligents juhiti salaseltsidesse ja vabamüürlaste loožidesse, kus tegutseti samuti juutide kavade alusel. Nii viidi ka meie intelligents, kirjanikud, kunstnikud, õpetajad jt. bolševismi sõiduvette: õpetati mõtlema valmis valemite järgi, näidati Moskvat ja muid NSVL „suursaavutisi“ ja sunniti võitlema „tõe ja relvaga“. Kõik see toimus Siioni Targa Protokollide järgi.

12.

Vabamüürlaste organisatsioonid on tihedalt seotud juutidega ja nad teostavad juutide poolt koostatud kava.

Juutide sidet vabamüürlastega kinnitavad Siioni Targa Protokollid järgmiselt:

„Harilikult on need vabamüürlased ettetikkujad karjéristid, üldiselt öeldud — ilma iseloomuta inimesed, kes astuvad meelstasti salaseltsidesse. Meil on kerge neid juhtida ja nende kaudu panna liikvele *meie* poolt kavatsetud masinavärgi mehhanismi.“

„Uskmatud astuvad loožidesse huvist või lootusest ennast seltskondlikult kõrgemale upitada. *Meie* kindlustame neile edu. Nii kasutame nende endapettust, kuna nad *meie* sugestioonile aimamatult alluvad.“

„Uskmatud ohverdavad *oma* kavad populaarse edu vastu, meie aga ei hinda populaarsust oma plaanide teostamisel. See psühholoogiline võte kergendab *vabamüürlaste* juhtimist.“

Kuigi vabamüürlaste organisatsiooni loomist ei saa dokumentide varal panna juutide arvele, on vabamüürlaste loožid (nagu nad nimetavad oma kooskäimise kohti), rakendatud juutluse teenistusse. Vabamüürlased, need riik riigis ja kirik kirikus, kes on nii trooni kui ka altari vastu, tegutsevad salaorganisatsioonidena, kus esikohal on salamärgid, žestid, müstilised töötused, salasõnad jm., mis annab nende kooskäimistele veetleva kuju isikute jaoks, kel on kalduvused salapäratsemistele. Kõik nende välised märgid ja salasõnad katavad alamatel astmetel olejate liikmete eest loožide tõelisi ülesandeid ja sihte.

Vabamüürlaste küsimus on võrdlemisi sügav, et seda puudutada lühikeses kokkuvõtlikus referaadis. Tuleb mainida, et vabamüürluse juured ulatavad halli minevikku. Alguses oli mingisugune müürseppade ametiühingu taoline organisatsioon, mille liikmed olid pühendatud müürsepa-kunsti. Keskajal kuulusid sellesse ehitajate ühingusse peamiselt *mungad*. Siis tekkisid tsunftid, kes lahku löid munkade ühingust, mille tõttu neid hakati ka hüüdma vabamüürlasteks. Sellest arenguastmest on säilinud vabamüürlaste *põll*, mida kantakse loožides, ja ka välised tunnused: nurk ja sirkel. Selles esialgses arenguastmes vabamüürlaste eelkäijaid võib kohata isegi Salomoni templi ehitamise juures: kuna juudid ise ei tundnud müürsepa- ja ehituskunsti, siis toodi peaehitaja mujalt. Vähemalt vabamüürlaste endi legendid toovad esile Salomoni templi ehituse ja Adonhirami nime.

Järgmises vabamüürluse arenguastmes loobuti tegelikust müürsepatööst ja hakati ehitama *uut* ja paremat ühiskonda. Püsisid vaid välised tunnused ja sümbolid. Liikmeskonda ei moodustanud enam oskustöölised, vaid kõrgemasse seltskonda kuuluvad väljavalitud isikud, keda kutsuti vastavalt looži sihtidele ja vajadustele liikmeks astuma. Vastu võeti ja võetakse liikmed väga piinlike katsetega selleks, et vaadata, kas liiget võib ka usaldada. Et saladusi hästi hoida, selleks on vabamüürlased jaotatud astmetesse: õpipoisid, sellid ja meistrid. Šoti vabamüürlaste loožides on liikmed jaotatud isegi kuni 33 astmesse. Alamas astmes olev liige ei tea, kes kuuluvad ülemaisse astmetesse; kui ta ise kord ülendatakse järgmisse astmesse, siis leiab ta eest nii mõnegi tuttava näo. Iga aste korraldab oma koosolekud eraldi, kusjuures kõrgema astme liikmed võivad võtta osa allpoolsete liikmete koosolekust, kuid mitte vastupidi. Alamad liikmed ei tunne isegi looži suurmeistrit, kuigi ta nende hulgas võib viibida. Iga liige, kes pärast katseaega võetakse vastu järgmisse astmesse, annab erivande ja tötuse. Vastuvõtul antakse järgmine vanne: „Mina vannun maailma suure

ehitusmeisteri ees, kes on Jumal, et ma ei avalda müürsepa ega müürluse saladusi ei otseselt ega kaudselt, ei suuliselt ega kirjalikult, ja et ma ei anna ennast tunda. Kui ma seda teen, siis lõigatagu minul kõri läbi, torgatagu silmad peast välja ja pistetagu rind läbi. Võetagu süda ja sisikond välja ning põletatagu ära.“ Sellele vande tulevad lisaks veel järgmistes astmetes uued tõotused, nagu: „Mina ei avalda müürseppade märke ega žeste, õpetusi, saladusi ega kombeid, mis minule on saanud teatavaks. Annan ka tõotuse *kõik* täide viia, mis minule peale pannakse.“ Et antud vandest loobumisele järgnevad karmid karistused, seda on ajalugu tõendanud mitmel juhul. Nii ka Vene tsaar Paul I oli vabamüürlaste ohver, kuna ta varem ise ka kuulus sellesse organisatsiooni, kuid hiljem lahkus sealt. Tapjateks olid vabamüürlased. Kes omab Romaanovite juubelimärke, võib leida Paul I margilt vabamüürlaste viisnurga.

Vabamüürlased taotleavad kõiki neid õilsaid sihte ja ideaale, mis peavad tegema inimsoo paremaks. Maapealne elu tahetakse muuta taevaks. Tahetakse saavutada inimeste vennastus, kättemaks despootidele, kättemaks rahvavaenlastele jm. Millised on tõelised otsused, mis tehakse vabamüürlaste poolt, see on kaetud saladuskattega. Kui need otsused oleksid nii ilusad ja õilsad, siis ei tuleks ju neid kuidagi hoida saladuse katte all. Milleks siis salapäratsemine?

Vabamüürlaste mõju oli üldiselt ja on ka praegu väga suur, kuna nende loožidesse kuulus ja kuulub maailma vägevamaid valitsejaid, riigitegelasi, kirjanikke jt. Nii kuulusid vabamüürlaste liikmeskonda Napoleon I, Goethe jt. Kõik Rootsi valitsuvad kuningad, alates Bernadotte'ist, kuuluvad vabamüürlaste hulka. Kuna vabamüürlaste liikmeskond hoitakse suure saladuskatte all, siis ainult juhused võivad esile tuua nende isikute nimed, kes vabamüürlaste loožides esinevad.

Saksamaal on juudid oma mõju kehtima pannud juba varem aegadel vabamüürlaste kaudu. Kuna Saksamaa tugevus oli eriti taunitav juutide poolt, siis tegutseti kõikide nende riigi-

tegelaste vastu, kes püüdsid sakslasi kokku liita tugevaks tervikuks. Need riigitegelased olid varemil aegadel — Preisi kuninga (hiljem Saksamaa keisri) Wilhelm I ajal — Bismarck ja Moltke. Bismarck taotles Saksamaa riikide killustatud võimetus asendada ühise tugeva Saksamaaga, mis kuidagi ei vastanud juutide kavadele. On säilinud vabamüürlaste otsus nimetatud riigimeeste vastu, mis kõlab järgmiselt:

„1) Wilhelm, Bismarck ja Moltke on inimsoo katk. Nad seisavad väljaspool seadust nagu hullud koerad. 2) Kõigil meie vendadel Saksamaal ja kogu maailmas on ülesandeks teostada meie otsus. 3) Kolme nimetatud kiskjakoera kohta otsuse täideviimise eest on määratud üks miljon isiklikult või pärijatele. See summa on kindlustatud seitsme keskkolleegiumi poolt.“

Teatavasti Wilhelm II trooniletulekuga 1888. a. Bismarck eemaldati riigitüüri juurest ja Saksamaa läks vastu omale saatusele. Bismarck ise oli teadlik vabamüürlaste võimust. Ta kirjutab ühes kirjas oma sõbrale: „Teie vaevalt usute, millist kohutavalt suurt, kuid varjatud mõju avaldavad vabamüürlased valitsuse asjadele. Väga sageli, kui ma kuningale mõne mehe esitan valitsuse kohale, võtab kuningas esialgu minu ettepaneku vastu ja kirjutab nimetamisdekreedile alla. Vahepeal, kui see kiri on veel ministeeriumis ja ootab saatmist, kutsutakse mind uuesti mõne päeva pärast kuninga juurde ja ta lausub minule: „Bismarck, sellele mehele, keda teie minule esitasite, ei või ma seda kohta mitte anda. On selgunud ülepääsmatud raskused. Kuid võtke see vastu.“ Ja siis ta nimetab mehe, keda ma vaevalt tunnen. Kui ma siis teateid kogun, selgub, et on vabamüürlaste käsi mängus. Seepärast ütlen ma, et neil vabamüürlastel on mõju, mille vastu mina midagi ei saa ette võtta.“

See näide on toodud illustratsiooniks vabamüürlaste meetoditele, mida kasutatakse ka mujal ja mis olid ka meil kindlasti kehtivad. Suuremal määral on kogu vabamüürlaste tegevus toimunud salajas ja vaevalt saab kunagi teatavaks täies ulatuses. Vabamüürlased on ka kristliku kiriku vastased. Üheks salatoi-

minguks vendade vastuvõtul kõrgemasse astmesse on *ristile* sülitamine ja selle jälgadega tallamine. Mõnes loožis on kombeks teha ristimärk jalatsi tallale, et sellega sümboliseerida alalist ristiusu rüvetamist. Sama taotleb ka juutlus Protokollides: „Meie hoolitsemise juba ammu selle eest, et uskmatute võimalikud oleksid halvas kuulsuses ja sellega nende missioon ebaõnnestuks. Nende mõju rahvale väheneb päevast päeva. Kõikjal on kuulutatud südametunnistuse vabadus. Seega on veel ajaküsimus, millal langeb ristiusk. Teiste uskudega saame kergemalt toime. Kuid selle küsimuse käsitlemine ei ole veel otsustamisküps.“

Vabamüürlased ise (samuti ka juudid) peavad endi teeneks Suure Prantsuse revolutsiooni läbiviimise. Selle revolutsiooni loosung „Vabadus, vendus, ühetaolisus“ kuulub täies ulatuses vabamüürlaste lööklausete hulka. Vene Ajutise Valitsuse liikmed, kes olid süüdi Venemaa hukutamisel, olid vabamüürlased: Miljukov, juut Kerenski, vürst Lvov, Gutškov, Sasonov ja teised. Kui Trotskit ei tahetud lasta Inglismaalt Venemaale tulla, siis vene vabamüürlased astusid vastavaid samme vendade juures ja Trotski pääsis oma revolutsioonilise tegevuse juurde. Samuti on kindel, et Uljanov-Lenin oli ühenduses vabamüürlastega ja et tema sõit läbi Saksamaa toimus vabamüürlaste toetusel ja kaasabil. Nii juhtisid vabamüürlased (õigem: juudid vabamüürlaste kaudu) Venemaa hukatuse lävele, et juudid võiksid tulla seal valitsejateks, nagu nad seal nüüd seda ka on.

Juutide osa peaks näitama ka järgmine dokument, mis 1920. a. leiti Poolas, kui sinna saabusid bolševikud: „Meie lõpliku võidu tund on lähedal. Meie seisame maailmavalitsemise eelõhtul. Mis meie senini oleme vaid unes näinud, on nüüd tõeks saamas. Veel hiljuti olime jõuetud ja võimetud. Ei mingisugust kaastunnet, ei mingisugust halastust! Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg on kõik ustavad Israeli pojad. Meie võim Venemaal on piiritu. Igalpool etendavad meie rassi esin-

dajad esimest osa. Olge ettevaatlikud, sest meie ei usalda ka Punaarmeed, kes võib ühel päeval olla meie vastu.“

Israeliitide rahvusvahelise liiga üleskutse, mille sõnad kõnelevad ise endi eest. Vahepeal on muidugi NSVL-s pandud keh-tima olukord, et enam ei ole vaja karta ka Punaarmeed, kuna seal on juhtivatel kohtadel nüüd juudid. 1914. a. oleks võinud Saksamaa kokku leppida Venemaaga väga hästi, kui vaba-müürlased ei oleks kõik selleks teinud, et viia need kaks riiki vastamisi sõjatandrile. Versailles' diktaadi koostamine toimus vabamüürlaste juhistel, nagu ka Wilsoni 14 punkti kuulusid vabamüürlaste loomingu hulka. Nn. „rahukonverentsi“ Saksa-maa kaks esindajat olid juudid.

Millist osa on etendanud vabamüürlus Eestis, selle kohta puuduvad täpsemad andmed. Selge on aga, et ka siin on tegut-setud suure saladuskatte all. Kord tuuakse selgust ka sellesse küsimusse. Eestis tegutses avalikkusele tuntud nime järgi „Ro-tary Klubi“, mis on personaalselt seotud vabamüürlastega. On teada, et vabamüürlaste loožid värbasid nimetatud klubi liik-meskonnast usaldusväärsemaid ja mõjuvamaid isikuid oma „vendadeks“. Harilikel liikmetel muidugi ei olnud sellest aimugi. Rotarlaste hulka astusid ka meil (Protokollide sõnastuse järgi) ettetikkujad karjääristid, kes olid sellest ülemas vaimustuses, et nad võisid maailma parandada koos lõunastades tähtsamate tegelastega ühise laua taga. Säärast eraldumist rahvast loeti eliidi tuunnuseks. Kindlasti meil Rotary Klubid etendasid väik-semal määral seda osa, mis mujal vabamüürlaste loožid. Ka sobivate isikute valikus ja ebameeldivate kõrvaldamises aval-dasid oma mõju nimetatud klubid. Rotary Klubid olid vaba-müürlaste „eeskojaks“ ehk purgatooriumiks, kust üksikud pääsid edasi vabamüürlaste õpipoisteks, siis sellideks, meistri-teks jne.

Vabamüürlaste märgiks olid *viisnurk* (bolševike, juutide ja esperantistide ühine sümbol) ning *nurk* (täis-), otsad allapoole, ja selle peal lahtiste otsadega *sirkel*, otsad ülespoole. Kui lah-

tised nurga ja sirkli tipud ühendada sirgjoonega, siis saame juutide märgi — kuusnurkse Taaveti-kilbi. Nii siis ka nende väliste sümbolite kaudu on juutus, vabamüürlus ja bolševism koon-
dunud ühiseks tervikuks maailma saatuse juhtimisel juutide üle-
võimu alla. Vabamüürlased kasutasid ka salapäraseid tähti,
näiteks „J.G.O.“, mis tähendavad „*Judaici gubernabunt orbem*“,
s. o. „Juudid saavad maailma valitsema“.

13.

Millega seletada seda asjaolu, et juudid võisid võrdlemisi takistamatult tegutseda, ilma et avalik arvamine oleks sellest laiemalt kirjutanud. Avaliku arvamise suhtes on ju alati olnud ajakirjanikud ise väga kõrges arvamises ja toonitanud meil kui ka mujal, et nende sulg on vaba ja seda ei saa osta. Laseme siin Protokollidel kõnelda: „Praegu oleme juba nii palju saavutanud, et *ajakirjandus* kõik teated ainult agentuuride kaudu saab. Need agentuurid on *meie* endi asutised ja ainult ilmutavad seda, mis meie lubame.“ ... „Uskmatud peavad taluma nn. ‚avalikku arvamist‘, mis organiseeritakse ajakirjanduse poolt. Peale mõningate erandite on see juba meie kätes.“ ... „Meie saduldame ajakirjanduse ja hoiame teda ohjadest. Isegi kui keegi tahaks kirjutada *meie vastu*, siis ei trükiks keegi neid artikleid.“

Nii vaatavad juudid demokraatlike maade ajakirjandusele ja „sõnavabadusele“: võib vabalt kirjutada selle üle, mis meeldib juutidele. Muidugi, ega iga toimetuseliige ei olnud teadlik sellest, kuidas mõjustati ajakirjandust. Ja kui leidis mõni juutide mõjust vaba ajaleht, siis veeretati temale ette majanduslikud raskused, keelati kuulutuste andmine ära ja tehti ülepääsmatuid takistusi, kuni ajaleht läks ostuteel mõne sobivama isiku kätte või lihtsalt jäi seisma. Selle tulemusena võisid juudid Protokollides kiidelda: „Tõeliselt, meie ees ei ole enam takistusi. Meie ülemvalitsusel on niisugune üleseaduslik seisund, mida võib nimetada tugeva sõnaga „diktatuur“. Täie teadmise-
ga

võin mina ütelda, et käesoleval ajal oleme *meie* seaduseandjad. *Meie* korraldame kohut ja õigusemõistmist. *Meie* valitseme tugeva tahtega.“ „Ja teie märkate, et meie ei otsi nõusolekut meie tegudele, vaid meie sõnadele, mida meie teeme ühes või teises küsimuses. Kõikjal kuulutame, et meil on tähtis üldsuse huvi. Ja et eriti rahutuid päid eemaldada, siis seame üles uued probleemid: majanduslikud. Neis võivad nad sorida nii palju, kui see neile lõbu pakub. Seejuures paneme neid uskuma, et neil uutel probleemidel on ka poliitiline tähtsus.“ ... „Et neid takistada midagi selgelt lõpuni mõtlemast, juhime nende tähelepanu lõbustustele, mängudele, ajaviitele ja avalikkudele majadele. Need huvid köidavad täiesti uskmatute vaimu.“ ... „Poliitiline vabadus on idee, mitte tõsiasi. Seda ideed tuleb kasutada söödana selleks, et võimulolevat parteid kukutada. Et avaliku arvamise üle valitseda, on kõigepealt vaja teda segi ajada vasturääkivate vaadete käsitlemisega, nii et uskmatud selles labürindis ekslevad ja lõpuks otsusele jõuavad, et parem on ei mingisugust arvamist omada poliitilistes küsimustes... Lisaks sellele tulevad koondunud jõud laiali pillata ja halvata isiklikku teguvõimsust, mis kuidagi on vastuolus meie sihtidega.“

Kõik need sõnad on juba kirjutatud ammu enne seda, kui bolševikud Venemaal võimule tulid. Peaks olema selge kõigile, millist sihikindlat lammutustööd teevad juudid ja vabamüürased ja miks nii ägedasti rünnatakse rahvussotsialistlikku Saksamaad: Saksamaa juhtimisel toimub Euroopa vabastamine juutide ikkest; kui juudid nüüd kaotavad, siis ei ole neil nii pea lootust oma ridasid uuesti koondada rünnakuks inimsoo vastu. Juudid tunnistavad seda ise avalikult: „Ameerika, Inglismaa ja Prantsusmaa ning Põhja- ja Lõuna-Ameerika miljonid juudid (ja mitte unustada Palestiina juute) on otsustanud hävitusvõitluse Saksamaa vastu lõpule viia. *Meie, juudid*, oleme selles heitluse ringis palju selgemas olukorras kui 1914. a. Meie teame kindlasti, et *nüüd* on saanud lõppvõitlus.“ (13. sept. 1939. a. Amsterdamis ilmunud juudi ajaleht). 24. augustil 1914. a. saatis

Džugašvili-Stalin juutide ülemaailmalisele konverentsile järgmise telegrammi: „Tervitame kõiki, kes meie pool võitlevad kõikide rahvaste vabaduse, õigluse ja julgeoleku eest. Kogu maailm on vaimustatud Nõukogude võitlusest hirksamate sõjamasinate vastu, mida maailm kunagi on näinud. Selle barbaarsuse vastu võitlevad *juudi kogudused* Suur-Britannias, kuid ka kõikide teiste vabade maade juudid võtavad osa sellest võitlusest.“ Kuna Ameerika Ühendriigid ei olnud sel ajal *avalikult* sõjas Saksamaaga, siis Ameerika juute ei ole mainitud. Hiljem andsid juudid kinnituse: „Juudid annavad kogu oma *võimu* selleks, et abistada Inglismaad ja Ameerikat.“ Puriimi-pühade puhul saatis Roosevelt juutidele järgmise telegrammi: „Mõte imelisest juudi rahva vabastamisest nii paljude aastatuhandete eest, mida ohustas Haman (v. Esteri Raamat), peab kinnitama juutide hinges usku tulevikku.“ Juutide suur-rabbi Hertz samuti kinnitab: „*Meie* peame pühasõda ja tema lõpust sõltub kogu inimkonna tulevik.“

14.

Juutus, vabamüürlus ja bolševism — kõik need moodustavad ühise kolmainsa terviku, mis kogu oma jõu on mobiliseerinud rahvussotsialistliku Saksamaa vastu. Suur-Saksamaa ei võitle mitte ainult oma rahva parema tuleviku eest. Ta võitleb juutide vastu kogu inimkonna tõelise vabaduse nimel. Mida laiemad rahvahulgad on teadlikud maailmas toimuvaist sündmustest ja neid liikuma panevaist jõududest, seda suurem on nende panus ühisele võitlusele. *Haakrist* ei ole mitte ainult Suur-Saksamaa sümbol. Olgu ta sümboliks kõigile neile, kes võitlevad inimsoo helgema tuleviku ja kultuuri eest.

SISUKORD

	Lk.
Dr. Paul Schloimann: Poliitilisest olukorrast	5
Dr. Alfred Wendt: Rahvussotsialistliku majanduse põhijooned uues Euroopas ning eesti majanduspoliitika kohandamine sellele . . .	19
Karl Liidak: Põllumeeskond rahvusterviku osana	30
Bernhard Wirz: Hindade kujundamine ja järelevalve	42
Dr. Wilhelm Michel: Saksa erikohtu ülesanded	47
Martha Juhkental: Naise osa rahvussotsialistlikus ühiskonnas . .	62
Dr. Edgar Sta hf: Meie sportlik kasvatustöö	72
Otto Kiisel: Juutus ja vabamüürlus	80

Majandus- ja Transpordidirektooriumi trükikäitised, endine Trükitoöstuse
Osühisus „Vaba Maa“ trükikoda, Tallinn.

A

13528

-1

164001

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 01152100 4